

Yến Quỳnh

Trao nhau hạnh phúc

Phần I

Công ty quảng cáo đồ sộ nguy nga tọa lạc trên một vùng đất rộng lớn, cây cảnh bao quanh. Giám đốc là một phụ nữ điềm đạm, lịch sự. Đã hơn năm rồi mà vẫn còn xuân sắc. Trên bàn làm việc của bà, lúc nào cũng có một bình hoa vàng rất tuyệt đẹp. Hoa Hồng Vàng. Chỉ một loài hoa hồng màu vàng rực rỡ kiêu sa.

Và Huyền Giao đã đặt cho bà biệt danh là bà Hoa Hồng Vàng. Huyền Giao làm việc cho công ty đã mấy tháng nay. Là một họa sĩ thiết kế đồ họa cho công ty quảng cáo, Huyền Giao được xem như một ngôi sao sáng của công ty.

Có tiếng gõ cửa phòng lịch sự và một giọng lịch sự cất lên:

- Chào cô.

Huyền Giao ngước lên nhìn người đối diện. Một người đàn ông cao lớn, sang trọng lịch lãm, chững chạc....giống một giám đốc. Cỡ này

chắc cần gặp giám đốc.

Nghĩ thế, Huyền Giao sốt sáng:

- Anh cần gặp giám đốc phải không? Lên lầu, phòng số....

Gã đàn ông phẩy tay:

- Tôi gặp bà giám đốc rồi.

Ánh mắt hắn bỗng nhìn xóay vào Huyền Giao với nét giễu cợt, giọng nói cũng giễu cợt:

- Bà giám đốc giới thiệu cô cho tôi.

Huyền Giao muốn nhảy dựng trên ghế:

- Cái gì?

Gã đàn ông vẫn không thay đổi tia nhìn và giọng nói:

- Bà giám đốc giới thiệu cô cho tôi.

Lần đầu tiên có kẻ dám trêu chọc Huyền Giao. Tức anh ách, nhưng cô vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh:

- Đây là văn phòng làm việc, yêu cầu anh nghiêm chỉnh.

Thư Hiền trợn mắt sừng sộ hỏi:

- Cô cho là tôi không nghiêm chỉnh ư? Cô nghĩ tôi đến đây làm gì?

Con người thật lạ. Trông cao lớn, bảnh bao mà hung dữ thật. Có gì đâu mà hắn hùng hổ chứ. Đã hùng hổ thì Huyền Giao hùng hổ lại:

- Anh cần gì? Nói đi!

Không trả lời, Thư Hiền nhìn cô chòng chọc, phán gọn:

- Bà Hân Huệ đã làm khi tán tụng cô. Và tôi cũng đã làm.

Huyền Giao khó chịu bật hỏi:

- Anh nói cái quái quỷ gì vậy?

Thư Hiền hàm hè:

- Thế cô nghĩ cái quái quỷ gì vậy?

Huyền Giao đốp chát lại:

- Tôi nghĩ là anh đang quấy nhiễu nhiều người khác làm việc.

Thư Hiền nhăn mày phản ứng:

- Tôi không thừa thời gian đâu cô.

- Vậy anh cần gì?

Thư Hiền hỏi lại:

- Cô có phải là họa sĩ thiết kế đồ họa của công ty?

Huyền Giao gật đầu:

- Đúng. Đó là công ty của tôi.

Thư Hiền hỏi với giọng chế giễu:

- Tôi cần gặp cô được chứ?

- Tất nhiên được, nếu vì công việc.

Thư Hiền chồm tới trước vẻ cáu gắt:

- Vì công việc chứ cô tưởng vì cái gì.

Huyền Giao vội lắc đầu đính chính:

- Tôi không tưởng, không nghĩ cái gì cả.

- Tôi biết cô có nghĩ.

Huyền Giao hỏi như thách đố:

- Tôi nghĩ gì trong đầu tôi sao anh biết?

Giọng Thư Hiền tỉnh bơ lạ thường:

- Cô nghĩ là tôi tán tỉnh cô.

- Hả?

Trời ạ! Gã này có kiểu ăn nói khiến cho hồng cầu người khác muốn sôi sục lên. Huyền Giao lắc đầu cả trăm cái:

- Có tâm thần tôi cũng không nghĩ đến chuyện đó.

Thư Hiền vẫn cao ngạo quả quyết:

- Cô có nghĩ. Bởi vì đó là chứng bệnh kiêu kỳ của mấy cô gái đẹp.

- Tiếc cho anh là tôi không mắc bệnh đó.

- Cô cũng không ngoại lệ đâu. Cô cũng như bao cô gái tôi gặp thôi. Chủ quan, độc đoán, khó ưa. Huyền Giao nhận thấy gã đàn ông trước mặt là như thế đó. Chính gã đã giễu cợt làm cô hiểu lầm ngay từ câu đầu tiên. Mặc mới chỉ hẳn bảo bà giám đốc giới thiệu Huyền Giao cho hẳn. Có cô gái nào không nghĩ như Huyền Giao. Giới thiệu là giới thiệu. Sửa soạn một bộ mặt nghiêm lạnh, Huyền Giao bắt đầu hắng giọng giống giám đốc:

- Đề nghị anh đi vào công việc.

Thư Hiên bắt đầu giở chứng:

- Tôi mất hứng làm việc rồi.

Rồi anh giở giọng hăm he:

- Tôi sẽ nói lại với bà giám đốc. Nhân viên như cô chỉ phá hoại công ty và làm mất khách hàng.

Huyền Giao nhìn Thư Hiên lim lim và đáp rành rọt:

- Khách hàng đến đây hợp đồng làm việc với bà giám đốc và bộ phận giao dịch, có liên quan đến tôi đâu.

Thư Hiên vặn lại:

- Thế cô làm gì?

- Họạ sĩ thiết kế.

- Khách hàng muốn gặp cô thì sao?

Huyền Giao thản nhiên:

- Tôi nghĩ không có khách hàng nào muốn gặp tôi cả.

- Có đấy.

- Ai?

- Tôi.

- Anh hả? Gặp tôi để làm gì?

Huyền Giao hỏi dồn. Thư Hiên từ tốn đáp:

- Để yêu cầu cô thiết kế mẫu quảng cáo.

Huyền Giao chăm chú nhìn Thư Hiên từ đầu đến cuối, giọng chậm chọc:

- Anh định quảng cáo các sô diễn, hay các mẫu thời trang?

Thấy nét giễu cợt trong mắt Huyền Giao, Thư Hiên tức tối đáp lại:

- Tôi quảng cáo những thứ đó làm gì?

- Tôi tưởng....

Thư Hiên nóng nảy cướp lời Huyền Giao:

- Tưởng tôi là bầu sô hả? Nè, cấm cô ăn nói bậy bạ nghe. Hồ đồ quá!

Cô họa sĩ đồ họa này thật quá quắt. Thư Hiên đường đường là giám đốc một công ty mà cô ta nhìn là bầu sô và còn tỏ ý chế giễu nữa.

Kiều kỳ thế này mà bà Hân Huệ cứ khen là thông minh, sáng tạo, có tài....Vẫn chưa hả lòng với mấy câu cự nự, Thư Hiên tiếp tục chỉ

trích:

- Yêu cầu cô có thái độ phục vụ khách hàng tốt hơn.

Tôi không tốt ở chỗ nào?! Nghĩ thế, nhưng Huyền Giao không nói ra.

Không muốn giây dưa với gã đàn ông ưa cau có này, Huyền Giao hỏi khế:

- Anh định quảng cáo mặt hàng nào?

- Hàng gốm sứ.

Thư Hiên nói rồi hỏi lại Huyền Giao:

- Cô có biết công ty xuất khẩu hàng mỹ nghệ Phương Nam không?

Biết, nhưng Huyền Giao lắc đầu:

- Tôi chưa nghe nói đến.

- Phải cô biết đến thì hay biết mấy.

Hừ! Huyền Giao cần gì biết đến công ty Phương Nam của hắn chứ.

Trở lại về nghiêm túc của một người đang làm việc, Huyền Giao bảo:

- Hãy nói rõ về các mặt hàng của công ty anh đi.

Thư Hiên cao giọng tuôn luôn một tràng quảng cáo:

- Công ty chúng tôi sản xuất các mặt hàng gốm sứ đáp ứng yêu cầu và thị hiếu của người tiêu dùng trong nước và ngoài nước. Các mặt hàng được làm bằng tay khá công phu và đa dạng từ bình hoa, bộ chén đến tranh gốm hoa văn sắc nét, độc đáo, chất lượng cao.

Huyền Giao cố giấu nụ cười, anh chàng quảng cáo quá hay, cần gì đến công ty quảng cáo. Nhưng cô vẫn phải hỏi:

- Anh muốn quảng cáo thế nào?

Thư Hiên lên giọng yêu cầu:

- Tôi cần cô thiết kế mẫu quảng cáo để đưa lên báo và truyền hình.

- Được, tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của anh. Còn gì nữa không?

Thư Hiên cau mặt:

- Chẳng lẽ tôi còn muốn quảng cáo mặt hàng khác nữa?

Rồi anh cắt cớ hỏi lại Huyền Giao:

- Theo cô, tôi còn quảng cáo cái gì nữa?

Huyền Giao đỏ mặt, ngắc ngư như ngậm hột thị trong miệng. Cô đánh trống lảng cho xong chuyện. Nhưng Thư Hiên đâu có buông tha, anh chàng giễu cợt Huyền Giao:

- Cô không biết tôi quảng cáo thứ gì ư? Dễ ợt à, quảng cáo tôi đó.

- Vô duyên! Lãng nhách!

Huyền Giao chỉ biết ném cho hắn một cái nhìn hậm hực, chứ làm gì được anh ta. Cuối cùng thì cũng kết thúc công việc với anh chàng giám đốc khó tính, khó chịu này.

Vừa bước vào nhà chị Thảo Khuyên, Huyền Giao ngạc nhiên tròn xoe mắt khi thấy gã Thư Hiên đang ngồi trò chuyện cùng anh Khả Văn.

Tia nhìn giễu cợt dành cho Huyền Giao cùng câu giễu cợt vang lên:

- Ồ, cô đến tận đây thiết kế mẫu quảng cáo nữa? Bà giám đốc có nhân viên như cô thật tuyệt.

Rồi Thư Hiên quay sang Khả Văn:

- Anh có mặt hàng nào quảng cáo không? Cô Huyền Giao sẽ thiết kế mẫu cho.

Đồ quý tha ma bắt gã đàn ông vô duyên này đi. Hấn dám xúc xiêm đến nghề nghiệp của Huyền Giao. Vênh mặt lên với Thư Hiên, Huyền Giao nhấn mạnh từng tiếng:

- Nếu anh biết đã hết giờ làm việc thì sẽ không nói với tôi câu đó.

Thư Hiên thản nhiên:

- Ồ! Người ta vẫn làm việc ngoài giờ đó cô.

Huyền Giao gật đầu như tán thành ý kiến của Thư Hiên:

- Đúng. Nhưng ngoài giờ người ta làm việc khác.

Mắt sáng lên, Thư Hiên tò mò hỏi:

- Thế ngoài việc thiết kế đồ họa ra, cô còn làm gì nữa?

Không trả lời, Huyền Giao chỉ Khả Văn:

- Anh hãy hỏi anh Khả Văn.

Nghe Thư Hiên và Huyền Giao đối đáp, Khả Văn biết hai người có quen nhau, anh bật hỏi:

- Thế cậu cũng biết cô giáo dạy vẽ của bé Khả Tú hả?

Câu hỏi cũng là câu giải đáp và Thư Hiên dí dỏm đáp:

- Em chỉ biết cô thiết kế đồ họa của công ty quảng cáo thôi.

Khả Văn nở nụ cười châm chọc:

- Cậu đâu phải giám đốc công ty quảng cáo mà rành quá vậy?

Trả lời Khả Văn mà mắt Thư Hiền liếc sang Huyền Giao:

- Ở đời phải biết người biết ta, anh ạ.

- Chứ không phải anh sắp là con rể của bà giám đốc nên muốn biết cả công ty.

Thư Hiền nhăn mặt:

- Anh mà cũng nói thế à?

Khả Văn nghiêm giọng hỏi lại:

- Không phải vậy sao?

Tự nhiên lại lọt vào tai lời đối đáp của hai gã đàn ông mà Huyền Giao chẳng muốn nghe chút nào. Huyền Giao nhanh nhẩu nói với Khả Văn:

- Em lên phòng với bé Khả Tú đây.

Khả Văn tươi cười:

- Khoan đã. Cô ngồi chơi chút. Khuyên vừa đưa bé Khả Tú sang nội có chuyện đột xuất.

- Về liền không anh?

- Sẽ về ngay.

Thở hắt ra, Huyền Giao gieo mình xuống ghế. Cô giáo mà phải chờ đợi học trò, tiếc thời gian bỏ phí. Trong lúc chờ đợi xin việc làm, Huyền Giao đã nhận làm cô giáo dạy vẽ cho bé Khả Tú, mỗi tuần ba buổi. Đến nay, Huyền Giao đã gắn bó với Khả Tú và gia đình. Dù có việc làm cô cũng không bỏ công việc này. Bé Khả Tú rất có khiếu vẽ. Huyền Giao rất thích dạy con bé. Anh chị Thảo Khuyên muốn đưa con đi sinh hoạt ở Nhà Văn hóa Thiếu Nhi nhưng không có thời gian

đưa rước. Khả Tú ở nhà có Huyền Giao dạy, hai người vẫn yên tâm hơn.

Khả Văn bảo chị người làm mang nước lên cho Huyền Giao.

Chị Diệu bưng chiếc khay bạc lên có mấy ly trà đá chanh đường.

Thức uống mà Huyền Giao rất thích. Khả Văn lên tiếng:

- Mời cô.

Huyền Giao nhìn lên bàn. Hai ly cà phê đá mà hai người đàn ông đang uống dở. Cô không khách sáo, bưng ly uống từng ngụm. Thư Hiên nhìn cô uống nước rồi thích thú phát biểu:

- Vô tình mà có cuộc hội ngộ này cũng hay nhỉ....Cô giáo.

Gã đàn ông kiêu kỳ. Hắn tưởng Huyền Giao thích hội ngộ với hắn sao? Không, đừng hòng! Lại còn kêu Huyền Giao là cô giáo nữa.

Bỗng dưng Huyền Giao phát biểu:

- Không phải cuộc hội ngộ nào cũng hay đâu.

- Nhưng cuộc hội ngộ của hai người là rất hay. Thư Hiên đã nói như thế.

Khả Văn lại để vô làm cho Huyền Giao tức anh ách vì thấy anh cùng phe với tên Thư Hiên cao ngạo. Gã Thư Hiên đắc ý thêm:

- Nhờ có cuộc hội ngộ này mà tôi có dịp cảm ơn Huyền Giao.

Huyền Giao nghịch ngợm hỏi lại:

- Tôi có làm ơn cho anh điều gì đâu.

- Cô chỉ thiết kế mẫu quảng cáo cho công ty của tôi thôi. Tôi cảm ơn điều đó.

- Tức là sản phẩm của công ty anh bán đắt?

Huyền Giao bật cười hỏi rồi khẳng định:

- Nhờ quảng cáo chứ không phải nhờ tôi đâu. Anh khỏi cảm ơn.

Khả Văn chen vô:

- Hai người nói chuyện sao nghe lạ quá! Thôi, đừng nói chuyện quảng cáo sản phẩm nữa. Việc làm ăn nghe ở công ty đủ rồi.

Huyền Giao đính chính:

- Em đã nói hết giờ làm việc rồi, nhưng anh Thư Hiền cứ thích nhắc đến.

Thư Hiền bật hỏi:

- Thế bây giờ cô thích nhắc đến điều gì?

- Tôi không muốn quấy rầy cuộc nói chuyện của hai anh.

Khả Văn lên tiếng:

- Không đâu. Chúng tôi chỉ chuyện phiếm thôi.

Thư Hiền cười mời mọc:

- Mời cô tham gia.

- Tôi không quen nói chuyện phiếm.

- Cô làm việc nhiều căng thẳng, hãy trò chuyện vui vẻ để thư giãn chứ.

Huyền Giao liếc Thư Hiền một cái, ánh mắt sáng như dao cạo của cô khiến Thư Hiền bối rối. Nhưng anh đã kịp trấn tĩnh lại.

- Tôi thư giãn bằng cách khác.

- Cô thư giãn bằng cách nào?

- Chẳng lẽ tôi nói bí mật riêng cho anh biết?

Khả Văn chen vô khuyến khích:

- Nói bí quyết riêng của mình cho người khác là điều tốt đó Huyền Giao.

Thư Hiền bồi thêm:

- Xã hội luôn khuyến khích mọi người truyền bí quyết cho người khác học hỏi.

Huyền Giao chậm rãi từng tiếng:

- Riêng tôi nhất định giữ bí quyết chứ không truyền.

Thư Hiên kêu ca:

- Ôi trời! Cô ích kỷ quá!

Huyền Giao nhìn thẳng Thư Hiên, buông giọng chế nhạo:

- Nực cười. Có những kẻ không moi được bí quyết của người khác thì lại trở giọng phê phán.

Thư Hiên tỉnh bơ:

- Tức nhiên bị phê phán, người ta tức khí phải nói thế thôi.

Huyền Giao tặng cho Thư Hiên một cái hứ dài và không nói gì nữa.

Khả Văn chen vào hiến kế cho Thư Hiên:

- Khi người ta cố tình giữ bí quyết thì mình phải bí mật tìm hiểu.

Thư Hiên cố tình khiêu khích Huyền Giao:

- Tôi nghĩ bí quyết không hay, chứ hay thì người ta phổ biến rồi.

Huyền Giao tức khí nói nhanh:

- Chẳng ai phổ biến cho người không biết giá trị của bí quyết.

Khả Văn khêu Thư Hiên:

- Thôi, thua đậm rồi.

Ngay lúc đó, Thảo Khuyên dắt bé Khả Tú vào đến. Khả Tú rồi rít chào cô giáo và chú Thư Hiên, rồi cất tiếng khoe:

- Cô ơi, hôm nay con vẽ tự do được chín điểm.

Khả Tú sà đến bên Huyền Giao, cô vuốt tóc hỏi con bé:

- Cô vẽ cảnh gì?

- Con vẽ cảnh quê hương có núi và biển.

Thảo Khuyên phụ họa theo lời con:

- Con bé này ở thành phố mà rất mê núi với biển. Nhớ hồi học mẫu giáo, mỗi khi cô giáo cho vẽ tự do là chỉ biết vẽ trời mưa giọt ngắn giọt dài và ông mặt trời tròn vo.

Mọi người cười xòa. Không khí có bé Khả Tú thật vui nhộn và trở nên ấm áp lạ thường. Khả Tú kéo tay Thảo Khuyên:

- Mẹ đừng có chê. Bây giờ cô Huyền Giao dạy con vẽ đủ thứ cả.

Mưa với ông mặt trời là chuyện nhỏ.

Rồi Khả Tú còn hào hứng:

- Mai mốt lớn lên, con làm họa sĩ giống như ông Picasso đó.

Mọi người lại cười vang, chỉ có Thư Hiên là nhếch môi rồi im lặng.

Huyền Giao dắt tay Khả Tú:

- Cô với con lên phòng học. Chào ba mẹ và chú...đi.

- Chú Thư Hiên!

Tưởng Huyền Giao quên tên Thư Hiên, Khả Tú cao giọng nhắc. Lần này Thư Hiên cất tiếng cười sảng khoái. Nụ cười làm cho gương mặt anh trông trẻ trung, dễ chịu hơn chứ không đăm đăm nặng trĩu như khi bước vào công ty quảng cáo.

Hết giờ làm việc ở công ty, Huyền Giao phóng xe đi tìm địa chỉ mà Thảo Khuyên đã ghi cho cô.

- Có người bạn muốn tìm người dạy vẽ cho con họ. Chị giới thiệu em. Nhận hay không là tùy em, chị biết em bận lắm.

Dúi vào tay Huyền Giao, chị Thảo Khuyên đã mào đầu như thế, lại còn ân cần động viên:

- Hay là nhận đi Huyền Giao. Mỗi tuần một buổi cũng được. Tội nghiệp con bé lắm.

Không biết có phải vì tội nghiệp con bé lắm không mà Huyền Giao

chạy xe tới đây. Căn biệt thự nhỏ xinh xắn hiện ra, Huyền Giao nhấn chuông cửa. Một người phụ nữ trung niên dáng điệu nhanh nhẹn, phục sức gọn ghẽ ra mở cổng. Chắc là bà quản gia. Người đàn bà chiếu ánh mắt sáng như đèn pin nhìn Huyền Giao từ đầu đến chân rồi mau miệng hỏi, đúng với nhiệm vụ quản gia:

- Cô tìm ai?

Huyền Giao lúng túng lấy mảnh giấy ra xem. Trời đất! Chị Thảo Khuyên chỉ ghi vồn vẹn địa chỉ mà chẳng hề ghi tên chủ nhân. Huyền Giao bối rối, đành hỏi:

- Cháu nghe nói ở đây cần người dạy vẽ cho một em bé, phải không dì?

- À phải. Cô đến dạy vẽ phải không? Vào đây! Vào đây!

Người đàn bà sốt sắng hỏi và đưa Huyền Giao vào trong. Cô dắt xe vào khuôn viên nhỏ nhắn trước tòa nhà, dựng xe vào gốc cây kiềng rồi hỏi bà quản gia một câu ngớ ngẩn:

- Nhà có ai không dì?

Người đàn bà lên tiếng giới thiệu:

- Tôi tên Thân, quản gia cho gia đình này. Giờ này chỉ có tôi với cháu bé ở nhà.

Dì Thân vui vẻ đón tiếp Huyền Giao. Đưa cô vào phòng khách, dì mời ngồi và đi pha nước mang lên.

- Mời cô dùng nước.

Huyền Giao bưng ly trà nóng, nhấp một ngụm rồi nhìn quanh. Gian phòng khách sang trọng, đồ đạc bày trí hài hòa. Trên tường treo mấy bức tranh phong cảnh thật đẹp. Chiếc rèm cửa buông lơ lửng, gió thổi những chùm ngọc trai màu ngà xoắn vào nhau. Huyền Giao cất tiếng hỏi:

- Cháu bé đâu hở dì?

- Cháu ở trong phòng. Để tôi gọi xuống gặp cô.

Dì Thân nói xong, lật đật chạy vào trong. Huyền Giao tự hỏi học trò của cô là con trai hay con gái. Có ham thích học vẽ không. Huyền Giao thật hồ đồ, chẳng nắm một thông tin gì cả, đã vội đến đây. Chỉ vì câu nói của chị Thảo Khuyên mà Huyền Giao bị ám ảnh: "Tội nghiệp con bé." Sao lại tội nghiệp? Cha mẹ giàu, có điều kiện, muốn cho con phát triển năng khiếu vẽ, tìm thầy cho con học là chuyện bình thường. Con bé con nhà giàu được hưởng mọi thứ sao lại tội nghiệp?! Hay là con bé bị ép buộc?

Dì Thân trở ra với một đứa bé đẹp như thiên thần. Thọt nhìn giống y như những đứa trẻ trong tranh vẽ, rất dễ thương.

- Cô giáo đến dạy cho con học vẽ. Con chào cô đi Trâm Oanh.

Trâm Oanh không chào Huyền Giao mà cứ giương mắt ngó cô.

Huyền Giao vẫy con bé lại để nó làm quen.

- Chào Trâm Oanh. Con có thích học vẽ không?

Bé Trâm Oanh chỉ bà quản gia:

- Con vẽ nguệch ngoạc xấu hoắc, bị bà ngoại Thân la hoài hà.

Dì Thân vội đính chính với Huyền Giao:

- Nào tôi có la nó vẽ xấu đâu. Tại nó vẽ xong cứ vứt bỏ giấy rác tùm lum đầy nhà đó chứ.

Huyền Giao mỉm cười với con bé:

- Bà đâu có chê Trâm Oanh vẽ xấu.

Bỗng Trâm Oanh giơ bàn tay nhỏ xíu ra, rồi lắc đầu:

- Thôi, con không học vẽ đâu.

Huyền Giao chưng hửng nhìn bé Trâm Oanh rồi lại nhìn dì Thân như dò hỏi. Dì Thân mau miệng giải thích:

- Con bé này kỳ lắm cô ơi. Cái gì cũng thích rồi mau chán lắm.

Huyền Giao cất tiếng hỏi nhỏ Trâm Oanh:

- Sao không thích học hả Trâm Oanh?

Giọng non nớt của Trâm Oanh cất lên như than thở:

- Cái gì cũng học. Học ở lớp rồi về nhà, đủ thứ cả. Con ghét quá!

Huyền Giao nhẹ giọng:

- Đâu ai bắt con học nhiều.

Trâm Oanh thản nhiên:

- Ba chứ ai. Đi thì thôi, về nhà cứ bảo Trâm Oanh học bài đi, học bài đi.

Huyền Giao và dì Thân đều bật cười khi nghe con bé nhại giọng điệu của ba nó. Và cô bỗng dâng lên một chút xót xa. Chắc là cha mẹ của Trâm Oanh đều muốn con học hành giỏi giang để trở thành thần đồng đây. Bắt học mà quên cho con bé giải trí vui chơi, khiến nó ngao ngán. Huyền Giao vội giải thích và động viên con bé:

- Ba mẹ chắc là không bắt con học nhiều đâu. Nhưng con phải học thuộc các bài vở trên lớp và làm đầy đủ các bài tập thì mới hiểu bài chứ.

Bé Trâm Oanh nói với vẻ khiêu nại:

- Học nhiều quá, con chẳng được đi chơi. Mỗi lần xem tivi, ngoại Thân cũng bảo đi học bài đi.

Dì Thân cười, bảo:

- Tại con chưa thuộc bài nên ngoại Thân mới nhắc.

Trâm Oanh bỗng phàn nàn như giọng người lớn:

- Học bài, giờ còn bắt học vẽ nữa. Con chẳng thèm học đâu.

Huyền Giao vuốt tóc Trâm Oanh. Vẻ đẹp thiên thần của con bé khiến cô rất thích.

- Nếu Trâm Oanh không thích học vẽ thì thôi vậy.

Con bé nhú mày, dường như đang suy nghĩ. Huyền Giao chợt hỏi nó:

- Thế Trâm Oanh có thích nghe kể chuyện không?

Bé Trâm Oanh hỏi hả giục:

- Cô kể đi! Kể đi cô!

Giọng Huyền Giao cất lên truyền cảm:

- Ngày xưa, có một cậu bé tên Lê Mã Lương rất ham học vẽ mà không có điều kiện để đi học vì nhà nghèo. Cậu tự học. Cậu vẽ bất cứ nơi đâu, vẽ bằng than, bằng que trên đất. Một hôm, Lê Mã Lương nằm mơ thấy thần cho một cây bút để vẽ.

Bé Trâm Oanh nín thở, hồi hộp theo dõi câu chuyện Huyền Giao kể.

Khi Huyền Giao chấm dứt câu chuyện, Trâm Oanh reo lên:

- Hay quá! Con sẽ vẽ như Lê Mã Lương vậy đó!

Rồi Trâm Oanh kéo tay Huyền Giao thúc giục:

- Cô vào phòng con dạy con đi. Con có viết vẽ đây nè.

Dì Thân mỉm cười khuyến khích:

- Cô cứ dạy Trâm Oanh vẽ đi. Con bé cũng sáng lắm.

Huyền Giao vẫn còn phân vân không biết Trâm Oanh thích học vẽ thật hay chỉ vì mê thích truyện Lê Mã Lương?! Dù thế nào, Huyền Giao cũng phải dạy cho con bé học vẽ. Cô sắp xếp dạy cho nó mỗi tuần ba buổi chiều tối. Ngày đầu tiên xem như đã tạm ổn, Huyền Giao chia tay học trò. Bé Trâm Oanh theo cô ra phòng khách.

- A, ba về, ba về!

Giọng con bé thoáng lên mừng rỡ và còn khoe với ba nó:

- Hôm nay cô giáo dạy cho con học vẽ. Con sẽ là Lê Mã Lương đó ba.

-Ồ, ngoan lắm.

Người đàn ông xoa đầu con gái với nụ cười rạng rỡ. Trời ạ, hấn, Thư Hiền! Ôi, Huyền Giao đang dạy cho con gái Thư Hiền ư? Sao Huyền Giao cứ phải làm cho Thư Hiền hoài vậy? Hết thiết kế mẫu quảng cáo, giờ lại lò mò đến đây dạy cho con gái hấn...học vẽ. Huyền Giao tức anh ách. Sai lầm của cô là không chịu tìm hiểu kỹ trước khi đến đây. Nụ cười rạng rỡ mà Thư Hiền dành cho con gái lại là nụ cười ngạo nghễ, đắc thắng hấn đang hướng về cô.

-Ồ, cô giáo đã đến dạy cho con tôi rồi. Thật hân hạnh.

Giọng điệu kiêu cách pha chút giễu cợt khiến Huyền Giao thấy sôi sục. Thế mà con bé Trâm Oanh lại cất tiếng:

- Cô giáo vẽ đẹp lắm đó ba.

Thư Hiền nhẹ nhàng bảo con gái:

- Con vào bảo với bà ngoại Thân mang nước và trái cây ra đây.

Con bé dạ thật to rồi ù chạy đi. Thư Hiền quay sang Huyền Giao:

- Mời cô ngồi.

Huyền Giao làm mặt nghiêm:

- Tôi hết giờ dạy rồi.

Thư Hiền thản nhiên bảo:

- Chúng ta bàn chuyện hợp đồng.

Huyền Giao nhăn mặt:

- Anh là giám đốc công ty nên mở miệng ra là nói chuyện ký hợp đồng.

Thư Hiền giở giọng:

- Thôi thì thảo luận với cô về việc dạy học cho Trâm Oanh vậy.

Huyền Giao bướng bỉnh vặn lại Thư Hiền:

- Anh tưởng tôi sẽ dạy con gái anh học vẽ sao?

- Chẳng lẽ cô nỡ từ chối một đứa trẻ ham thích học vẽ?
- Tôi không phải cô giáo. Anh có thể tìm người khác dạy vẽ cho bé Trâm Oanh.

Chiều cho Huyền Giao một tia nhìn bí ẩn lạ lùng, Thư Hiền ôn tồn bảo:

- Chị Thảo Khuyên đã giới thiệu cho tôi một nơi đáng tin cậy rồi, tôi đâu thể tìm người khác được.

Mặt Huyền Giao nhăn lại như ăn mấy ký lô ớt.

- Tội chị Thảo Khuyên tôi để đó. Nếu chị ấy ghi tên anh chính ỉnh trong dòng địa chỉ thì tôi đâu đến đây.

Thư Hiền lại nhe ra một nụ cười:

- Biết vậy, cho nên chị Thảo Khuyên đâu có ghi.

Huyền Giao tức khí nín thinh. Thư Hiền bồi thêm:

- Tôi biết cô là một gia sư nhân từ tốt bụng.
- Anh có lời mời gia sư thật độc đáo và bí hiểm.

Thư Hiền ra vẻ đắc thắng:

- Không bí hiểm sao cô chịu đến đây?

Huyền Giao đập lại:

- Tôi đến đây thì sẽ rời khỏi đây.

Thư Hiền hỏi tỉnh bơ:

- Thế cô dạy cho bé Trâm Oanh mỗi tuần mấy buổi?
- Anh tưởng tôi dạy ư?
- Chẳng lẽ cô thâm thù người lớn mà không chịu dạy đứa con nít?

Thư Hiền cất tiếng hỏi bồi thêm:

- Gặp cô ở nhà anh Khả Văn dạy bé Khả Tú, tôi mới chợt nhớ bé Trâm Oanh rất ham thích học vẽ mà lâu nay tôi chưa nghĩ đến việc nhờ người hướng dẫn bé.

Huyền Giao cắt ngang:

- Cho nên anh mới nhờ chị Thảo Khuyên....
- Tôi biết nếu đường đột mời thì cô đâu có chịu nhận lời.

Huyền Giao mím môi có vẻ giận:

- Thế anh mới đưa tôi vào tròng và đắc thắng.

Thư Hiên cải chính:

- Không có đâu.

Rồi giọng anh đầy vẻ khẩn khoản:

- Tôi rất mong cô nhận lời dạy bé Trâm Oanh.

Huyền Giao hứ thềm trong bụng. Bây giờ Thư Hiên lại nài nỉ cô.

Huyền Giao hay động lòng trắc ẩn với mấy đứa con nít lắm. Đúng như Thư Hiên nói, chẳng lẽ cô thâm thù với người lớn mà không chịu dạy đứa con nít. Con bé Trâm Oanh có tội gì đâu. Có vẻ muốn xiêu lòng, Huyền Giao nói khẽ:

- Còn phải xem con gái anh có thích vẽ hay không?
- Trâm Oanh rất thích.
- Con bé cũng mau chán lắm.
- Mong cô uốn nắn giúp tôi cái tật đó của con bé.

Thư Hiên làm như Huyền Giao là gia sư thật sự vậy. Không chừng anh sẽ giao phó con bé cho cô dạy dỗ luôn lắm. Nghĩ thế, Huyền Giao nói nhanh:

- Xin anh hãy nhớ cho tôi không phải là gia sư chuyên nghiệp.

Môi Thư Hiên nở nụ cười pha trò:

- Không chuyên nghiệp thì chuyên môn vẽ vậy.

Dì Thân bưng khay trái cây và nước lên mời. Hai người ngưng cuộc nói chuyện. Thư Hiên ghim miếng xoài ướp lạnh mời Huyền Giao. Không lẽ anh chàng biết cô thích xoài ướp lạnh? Đang cắn miếng

xoài ngon lành, Huyền Giao nhớ đến vợ Thư Hiền. Bà chủ nhà đi đâu vắng này giờ vẫn không thấy ai nhắc đến. Huyền Giao thắc mắc nhưng không muốn hỏi. Có khi nào chị ta từ đâu hiện ra với bộ mặt phù thủy sỉ vả Huyền Giao vì dám ngang nhiên ngồi nhai xoài với chồng chị ta. Huyền Giao đưa mắt nhìn quanh, thấy không có gì khác thường, cô hỏi Thư Hiền:

- Tôi về được chứ?
- Chúng ta vẫn chưa thảo luận xong mà.
- Chẳng có gì quan trọng để thảo luận cả.
- Tức là Huyền Giao đã đồng ý?
- Tôi còn suy nghĩ lại.

Thư Hiền muốn Huyền Giao nhận lời bằng một câu khôn khéo, tế nhị.

- Trâm Oanh rất tin tưởng và nghĩ là Huyền Giao sẽ dạy nó.

Huyền Giao lắc đầu:

- Tôi chưa hứa gì với con bé.
- Thì bây giờ cô hãy hứa đi.
- Anh đừng ép buộc tôi nghe.
- Tôi đâu dám ép buộc cô.

Huyền Giao đứng lên ra về với lời hứa:

- Thôi được rồi, tôi sẽ gặp bé Trâm Oanh.

Yến Quỳnh

Trao nhau hạnh phúc

Phần II

Không biết có phải vì Thư Hiền khen Huyền Giao tốt bụng nhân từ mà cô đến dạy bé Trâm Oanh học vẽ hay không? Chẳng phải đâu nhé. Tại cô thấy mến cô bé Trâm Oanh dễ thương, thánh thiện, đẹp tựa thiên thần. Huyền Giao nghĩ Trâm Oanh có khiếu vẽ. Con bé sẽ vẽ rất đẹp nếu được hướng dẫn kỹ càng. Thế là Huyền Giao bình thản đến căn biệt thự nhỏ để dạy vẽ cho Trâm Oanh. Anh chàng Thư Hiền có hay biết hay không cũng mặc kệ. Thư Hiền là giám đốc, bận rộn chuyện công ty, phó thác việc nhà cho bà quản gia coi sóc. Huyền Giao đến đây gặp bà là đủ. Còn bà chủ nhà, Huyền Giao cũng không thấy đâu. Mặc kệ, cô đến đây dạy Trâm Oanh học, có học trò ở nhà là đủ, cần gì phải biết đến bà ta. Gặp một bà chủ kiêu kỳ thì lại càng phiền phức hơn.

Hai cô trò loay hoay với bút màu, giấy vẽ hơn tiếng đồng hồ, Trâm Oanh cũng cho ra được một bức vẽ. Bao giờ Huyền Giao cũng động viên Trâm Oanh:

- Con nên nhớ Mã Lương vẽ cái gì cũng giống và đẹp nữa.

Trâm Oanh chỉ bức vẽ của nó:

- Con vẽ con chim có giống không cô? Con thấy con chim trong sách vậy đó.

Tội nghiệp Trâm Oanh, chắc con bé chưa được trông thấy con chim bay bổng giữa trời xanh hay đang đậu trên cây cao cất tiếng hót líu lo. Huyền Giao gật nhẹ:

- Cũng giống.

Vẽ xong, Trâm Oanh nũng nịu đòi kể chuyện. Huyền Giao cũng vui vẻ kể cho con bé nghe mấy câu chuyện cổ mà cô đã thuộc từ đời nào đời nào. Kể xong, Huyền Giao kiểm tra bài vở của Trâm Oanh. Giúp con bé làm bài tập rồi cô mới yên tâm ra về. Đến phòng khách, Huyền Giao hơi khựng lại. Thư Hiền đã về nhà từ bao giờ? Thật ra, trời đã tối. Ông giám đốc rời công ty, trở về nhà là đúng rồi.

Ông giám đốc đang ngồi trò chuyện cùng giám đốc phụ nhân. Một thiếu nữ cực kỳ diễm lệ, đẹp và sang mới đúng là bà giám đốc phụ nhân. Muốn được gặp bà chủ nhà, bây giờ được gặp nhưng Huyền Giao ngại ngần, chẳng dám giương mắt nhìn lâu.

Thư Hiền ngỡ ngàng khi thấy Huyền Giao. Có lẽ anh không ngờ Huyền Giao đến dạy bé Trâm Oanh.

- Ồ, cô đã đến à? Thế mà dì Thân chẳng nói cho tôi biết.

Có trách thì cứ trách bà quản gia. Huyền Giao nói nhanh:

- Đã xong rồi. Tôi về. Chào anh chị.

- Khoan đã, Huyền Giao.

Huyền Giao phật ý quay lại, nhíu mày nhìn Thư Hiền. Ai mà không biết anh định giới thiệu bà giám đốc phụ nhân. Khởi rườm rà thủ tục, nhìn là Huyền Giao biết rồi. Một cặp đẹp đôi, một đứa bé đẹp như thiên thần. Và thiên thần đang được Huyền Giao dạy vẽ để phát triển tài năng. Huyền Giao tự hỏi, tại sao con của người ta mà cô cứ phải chăm chút thế. Huyền Giao hất mặt lên hỏi:

- Có chuyện gì không?

- Định mời cô uống nước.

- Cám ơn anh. Tôi đang bận.

Huyền Giao trả lời và đi thẳng. Cô nghe một câu hỏi phía sau lưng.

- Ai vậy anh?

- Cô giáo dạy vẽ cho bé Trâm Oanh.

Có lẽ bà giám đốc đi đâu vắng mới về. Không hiểu sao Huyền Giao cứ nghĩ đến bà giám đốc mãi. Cố xua tan hình ảnh bà chủ nhà ra khỏi đầu, Huyền Giao thanh thản về nhà.

Huyền Giao sống một mình trong căn nhà nhỏ. Xuất thân từ trại mồ côi, Huyền Giao rất thèm khát một mái ấm gia đình. Từng côi cút nên Huyền Giao rất quan tâm đến những đứa trẻ côi cút tội nghiệp.

Trâm Oanh có tội nghiệp đâu. Con bé có đủ cha mẹ. Sống sung túc trong nhung lụa và hạnh phúc trong tình yêu thương của cha mẹ.

Thế mà chị Thảo Khuyên bảo tội nghiệp cho con bé. Phải hỏi chị Thảo Khuyên cho ra lẽ.

Huyền Giao vẫn ngày hai buổi đi làm ở công ty quảng cáo, buổi tối về dạy kèm cho hai đứa trẻ học vẽ. Đó là niềm vui của Huyền Giao. Có công việc làm, cuộc đời của Huyền Giao có ý nghĩa hơn. Bận rộn suốt ngày, Huyền Giao không có thời gian suy ngẫm về sự cô đơn của mình.

Buổi sáng ở công ty, Huyền Giao đem mấy mẫu quảng cáo vừa thiết kế đến cho bà Hân Huệ phê duyệt. Vào văn phòng giám đốc, thấy bà Hân Huệ đang trò chuyện cùng một cô gái trẻ, Huyền Giao định bước ra. Bà Hân Huệ vui vẻ bảo:

- Ký duyệt hả? Để đó đi Huyền Giao.

Huyền Giao đặt tập mẫu thiết kế lên bàn:

- Bà giám đốc hãy xem, chừng nào xong gọi tôi.

Thấy cái nhìn khinh khỉnh của cô gái ném cho mình, Huyền Giao cũng đáp trả bằng ánh mắt sắt lẽm. Chắc cô ta đến hợp đồng quảng cáo. Ngạo nghễ cỡ Thư Hiền là cùng. Rồi cô cũng cần đến sự thiết kế của Huyền Giao. Cô có là giám đốc cũng chẳng quan trọng đối với Huyền Giao.

- Hân Mỹ, con gái tôi đó.

Câu giới thiệu đầy hãnh diện của bà Hân Huệ khiến Huyền Giao ngạc nhiên nhìn kỹ cô gái hơn. Trông Hân Mỹ chẳng yếu điệu thực nữ chút nào. Mái tóc cắt tём ngổ ngáo rất giống con trai. Nước da ngăm ngăm, ánh mắt to đen, mũi thẳng. Công bằng mà nói, cũng có duyên. Nhưng là cái duyên của tên con trai. Trang phục của Hân Mỹ cũng chẳng có chút nữ tính. Áo thun trắng, quần Jean bạc. Dáng vóc có vẻ hơi thô cứng. Mới nhìn thoáng qua, ai cũng nghĩ Hân Mỹ là con trai. Huyền Giao lên tiếng:

- Một lát nữa tôi trở lại. Chào bà. Chào cô.

Nhưng Hân Mỹ lại đứng lên nói với bà Hân Huệ:

- Mẹ bạn, con về đây. Đừng bắt con làm chuyện đó.

Nói xong, Hân Mỹ quay phắt ra ngoài, nhanh hơn mũi tên bắn. Bà Hân Huệ bảo Huyền Giao:

- Cô ngồi đi. Chờ tôi.

Rồi bà đưa mắt vào mấy mẫu thiết kế của Huyền Giao. Lát sau, bà ngược lên nhìn cô:

- Phải chi con gái tôi biết làm như cô thì tốt cho tôi biết bao.

Huyền Giao tiếp lời bà:

- Chắc cô Hân Mỹ làm việc khác.

Bà Hân Huệ được dịp bộc lộ:

- Hân Mỹ có làm gì ra hồn đâu cô. Học hành dở dở ương ương. Tính

khí chẳng giống ai. Như là con trai vậy, cứ đi chơi suốt. Nó lại đam mê tiêu khiển những thứ tôi không ưa được như đá bóng, săn bắn. Nó thích lên Tây Nguyên du lịch tham gia lễ hội rồi cưới ngựa, cưới voi. Tôi chịu hết nổi.

Huyền Giao nhận xét:

- Mỗi người có thú giải trí riêng, bà ạ.

Bà Hân Huệ cau trán:

- Nhưng Hân Mỹ lại thích những thứ tiêu khiển của con trai, tôi mới tức chứ.

Đúng là Hân Mỹ có cá tính mạnh mẽ của con trai. Điều đó đâu có sao. Nhưng bà Hân Huệ không hài lòng. Trái tim của người mẹ buộc bà phải lo âu. Hân Mỹ không có sự dịu dàng, mềm mại của phụ nữ. Và bà Hân Huệ sợ con gái ế. Càng nhìn Hân Mỹ, bà càng sốt ruột.

Huyền Giao nhũn nhận đáp:

- Bà đừng nên tức nữa. Cô Hân Mỹ tính tình như thế cũng chẳng có gì là sai trái.

Bà Hân Huệ nói thẳng như là nói với Hân Mỹ:

- Không tức thì tôi cũng lo cô à. Tôi bảo nó đi học nấu ăn và cắm hoa, nó cũng không chịu.

Hân Mỹ thật sượng. Có mẹ lo tất cả, muốn gì được nấy. Cô ta có mỗi việc ra sức học tập mà cũng không chịu. Nếu là Huyền Giao thì cô đã đi học cắm hoa và nấu ăn rồi. Giọng bà Hân Huệ như tâm sự:

- Là một người phụ nữ làm công việc nội trợ bình thường thì cũng phải biết nữ công gia chánh. Tôi phân tích cho nghe mà nó cứ ngang bướng không chịu.

Rồi bà hạ giọng nói tiếp:

- Dù Hân Mỹ không chịu, tôi cũng gả nó à. Tôi đã chọn rồi. Cậu Thư

Hiên, giám đốc công ty Phương Nam, chỗ quen biết với tôi. Tai Huyền Giao không biết có nghe làm không? Gả Hân Mỹ cho Thư Hiên? Bà Hân Huệ không biết là Thư Hiên đã có vợ con đề huề sao? Huyền Giao định nói cho bà biết, nhưng may sao cô kèm lại được. Chuyện riêng của người ta, cô chẳng xía vô làm gì. Bà Hân Huệ muốn gả con gái cho Thư Hiên, tự khắc bà ta phải tìm hiểu về anh ta. Có mối quan hệ trong công việc kinh doanh, chẳng lẽ bà Hân Huệ không biết về đời tư của Thư Hiên? Hay là bà sẵn sàng chấp nhận cho con bà làm...vợ lẽ?! Pháp luật ngăn cấm đó nghe, bà có biết không? Hay là Thư Hiên giấu nhem việc có vợ con vì muốn đeo bông. Chuyện của người ta mà Huyền Giao suy nghĩ nát cả cái đầu. Lạ thật! Anh chàng Thư Hiên này, nếu không gặp thì cũng được nghe nhắc đến tên. Anh ta là cái dấu chấm hỏi to tướng trong đầu Huyền Giao.

Lời mời dự lễ đính hôn của Khuê Mẫn, bạn thân, khiến cho Huyền Giao vô cùng hào hứng. Cuộc sống nếu ngày nào cũng gần gũi công việc đều đặn giống nhau thì tẻ nhạt biết dường nào. Lâu lâu phải có sự khác thường để thay đổi bầu không khí bình lặng. Cuộc sống của Khuê Mẫn đầy may mắn hạnh phúc. Sinh ra trong một gia đình khá giả, Khuê Mẫn sống rất sung túc. Học giỏi, ra trường có việc làm. Một cuộc hôn nhân vuông tròn. Huyền Giao háo hức chọn bộ váy lộng lẫy, đến nhà hàng Thiên Duyên để dự lễ đính hôn. Buổi lễ đính hôn của Khuê Mẫn và Tàn Đăng tổ chức thật long trọng và vui vẻ. Khuê Mẫn đẹp tuyệt trần. Dáng vẻ kiêu sa trong bộ váy đầm trắng nhiều tầng lộng lẫy. Ánh mắt

Khuê Mẫn lấp lánh niềm vui. Khuôn mặt xinh xắn của Khuê Mẫn nổi bật nhờ hai lún đồng tiền tròn xoe duyên dáng.

Khuê Mẫn tươi cười bên cạnh chàng Tần Đăng điển trai. Tần Đăng là kiến trúc sư. Khuê Mẫn và Tần Đăng quen nhau hết sức tình cờ. Tình yêu ấp ủ cũng đã tròn hai năm.

Huyền Giao đến nơi được tiếp đón ân cần. Tần Đăng hãnh diện giới thiệu Khuê Mẫn với bạn bè và quan khách. Huyền Giao thầm nghĩ Khuê Mẫn là trung tâm của buổi tiệc hôm nay. Cô dâu kiêu diễm sang trọng như một bà hoàng.

Huyền Giao nói mấy lời chúc mừng sau khi trao quà cho hai người rồi ngồi một mình lẻ loi vì Khuê Mẫn bị Tần Đăng dẫn đi giới thiệu khắp các bàn.

Ngồi một mình, Huyền Giao liếc mắt nhìn đám khách trong nhà hàng. Khá đông và có vẻ hơi mất trật tự. Đủ kiểu quần áo, đủ màu sắc. Ai ai cũng muốn thật lộng lẫy và nổi bật giữa đám tiệc. Còn đang nghĩ vẩn vơ, Huyền Giao bỗng giật mình khi nghe tiếng gọi:

- Mời cô!

Một anh chàng cao nhưng hơi gầy, mắt đeo kiếng cận, có lẽ bạn của Tần Đăng, đang đứng trước mặt của Huyền Giao. Anh chàng rất điệu bộ khi mời Huyền Giao khiêu vũ. Huyền Giao lưỡng lự. Cô chỉ biết nhảy chấp chững nhờ mấy lần đi theo Khuê Mẫn tập tành đôi chút. Nhưng có thực hành bao giờ đâu. Nhảy không khéo, giẫm chân người ta, họ sẽ cười cho. Nhưng chẳng lẽ ngồi mãi nơi đây ngắm nhìn mọi người?

Anh chàng mời thêm một lần nữa. Huyền Giao nhận lời nhưng thành thật bảo:

- Tôi nhảy không rành đâu.

Anh chàng mừng rỡ:

- Không sao. Tôi sẽ chỉ cho cô. Được cô chấp nhận là may mắn cho tôi rồi.

Huyền Giao liếc xéo anh ta. "Làm như hay dữ. Tôi sẽ chỉ cho cô.

Phách." Thế mà Huyền Giao vẫn đứng lên theo anh ta. Anh chàng nhanh nhẩu giới thiệu khi hai người chuẩn bị nhảy.

- Tôi là Nam Phổ, bạn thân của Tần Đăng. Còn cô là bạn thân của Khuê Mẫn?

- Vâng.

Nam Phổ hào hứng:

- Tôi đã gặp cô rồi. Ở nhà Khuê Mẫn đó. Có còn nhớ tôi không?

Huyền Giao nhăn nhó: "Vô duyên, ai nhớ chi người xa lạ?" Nhưng cái tên của anh ta có vẻ lạ và ấn tượng đấy. Huyền Giao định lên tiếng khen nhưng nghe tiếng khoe kể tiếp thì cô phát tức.

- Tôi là rể phụ của Tần Đăng trong buổi lễ đính hôn và chắc chắn trong ngày cưới nữa. Mong rằng cô sẽ nhớ.

Bộ hết người sao Tần Đăng chọn anh chàng rể phụ như thế này?

Không so sánh được với Tần Đăng chút nào. Đáng nổi giận nhất là anh chàng buộc Huyền Giao phải nhớ. Huyền Giao cố ý trêu chọc Nam Phổ:

- Làm phù rể thì chắc chắn anh sẽ được nhớ ngay. Vì chỉ sau chú rể chính có một mà.

Nam Phổ vờ nhăn mặt hăm dọa:

- Cô quá quắt lắm, rồi cô sẽ biết.

Nam Phổ kéo Huyền Giao quay tròn theo điệu nhảy. Cô miễn cưỡng bước theo. Huyền Giao không hào hứng chút nào. Đến khi Nam Phổ đưa cô vào những bước nhảy nguy hiểm, Huyền Giao cố lách khỏi

vòng tay của anh chàng. Cô nhào người ra và phàn nàn:

- Anh rất giỏi nhảy nhót, nhưng đừng tưởng ai cũng biết nhảy nhót như anh đâu.

Nam Phố tự phụ:

- Tôi đã hứa dạy cô rồi mà.

Huyền Giao trả miếng:

- Học nhảy với anh hả? Không bao giờ.

Nam Phố không đáp, nhìn đám người phía sau lưng Huyền Giao:

- Cô Huyền Giao này, cô có biết người đàn ông đang đi lại phía chúng ta không?

Huyền Giao quay lại, nhưng vì cô không cao như Nam Phố nên không thể nhìn thấy ai trong đám người phía sau lưng cô. Nam Phố vẫn tiếp tục:

- Trông ông ta không vui vẻ lắm. Làm như có ai đó vừa tông vào đầu ông ta hoặc làm đổ nước uống vào người ông ta vậy.

Huyền Giao bật cười. Cô không thấy gã đàn ông nào cả thì Nam Phố lại bình phẩm tiếp:

- Cứ nhìn vẻ mặt anh ta thì có lẽ anh ta đã bị một cục u to tướng trên đầu hoặc bị hất cả khay đồ uống vào người. Kìa, mặt ông ta mới khiếp chứ. Hầm hầm, dữ tợn và vô cùng băng giá.

Huyền Giao giật mình. Lạnh lùng, băng giá. Cô chưa kịp nhìn quanh thì đã thấy ai đó túm lấy cô từ phía sau. Một cánh tay to khỏe, ôm ngang người cô. Và Huyền Giao nghe cái giọng hách dịch quen thuộc, giống ở công ty hôm nào.

- Xin lỗi. Đến lượt nhảy của tôi.

Huyền Giao sửng sốt. Còn Nam Phố thì lúng túng nhìn gã đàn ông có vẻ mặt nghiêm trang ấy. Nam Phố đưa tay sửa lại cặp kính cận,

làm như sợ rớt không bằng.

- Tất nhiên...đến phiên ông rồi.

Và Nam Phổ thối lui vội vàng. Cặp mắt cận thị nhìn Huyền Giao như muốn hỏi. Thế mà cũng là "nam nhi chi chí" Huyền Giao thầm nghĩ, trong khi Thư Hiên kéo cô lướt trên sàn nhảy. Bộ váy đầm tím lấp lánh kim tuyến xoay theo một vòng rộng khi Thư Hiên kéo Huyền Giao vào gần anh ta. Tại sao lại gặp Thư Hiên ở đây nhỉ? Gã đàn ông ma quái cứ xuất hiện trước mặt Huyền Giao mãi. Gặp ở nhà anh chàng chưa đủ sao? Nghe người ta nhắc đến vẫn chưa đủ sao? Thư Hiên ở đâu lù lù hiện ra khiêu vũ với cô. Bà giám đốc phu nhân kiêu diễm đâu rồi nhỉ? Huyền Giao đưa mắt nhìn. Đông khách quá, có thấy chị ta ngự ở bàn nào đâu. Huyền Giao cưỡng lại Thư Hiên bằng cách cong người ra xa, mặt lộ vẻ không bằng lòng.

- Anh Thư Hiên, tôi không thể nhảy với anh.

Thư Hiên ngoan cố trả lời:

- Còn tôi muốn nhảy với cô giáo của bé Trâm Oanh.

Lãng nhách! Liệu bà xã anh có tán thành? Theo Huyền Giao không là chi chắc. Nhưng Huyền Giao lại hỏi câu khác:

- Anh làm gì ở đây?

- Dự lễ đính hôn giống như cô vậy.

- Chị ấy đâu?

- Kìa.

Huyền Giao cảm thấy bị ôm chặt trong vòng tay của Thư Hiên, có thấy ai đâu. Có lẽ chị ta đang theo dõi từng cử chỉ của ông chồng bốc đồng. Người Huyền Giao bắt đầu lắc lư, cô cố giằng ra phản đối. Cô ngửa cổ nhìn Thư Hiên:

- Đừng bắt tôi nhảy, có được không?

- Cô nhảy đẹp lắm, sao không chịu nhảy?

Đồ quỷ tha ma bắt gã đàn ông ma quái. Chẳng lẽ vợ hắn đang nhảy cùng với một gã đàn ông khác? Huyền Giao muốn kiểm tìm nhưng chỉ thấy mỗi gương mặt của Thư Hiên. Đôi mày rậm của Thư Hiên nhướng lên. Trời ạ! Dù nét mặt lạnh lùng nhưng hôm nay Huyền Giao thấy anh chàng rất đẹp trai. Thư Hiên mặc chiếc sơ mi trắng, bộ veston màu trắng cực kỳ sang trọng. Thì anh ta cũng đi dự lễ đính hôn của Khuê Mẫn mà. Dự lễ ai mà chẳng sang đẹp? Thư Hiên vẫn tiếp tục bước nhảy. Huyền Giao bức dọc. Nhảy với một gã có vợ, cô cảm thấy vương vịu thế nào ấy. Và Huyền Giao dừng lại, không theo nhịp chân của Thư Hiên. Thế mà Thư Hiên rất thích thú. Lạ thật! Huyền Giao ngửa mặt nhìn Thư Hiên. Mắt anh lấp lánh, cảm bạnh ra, càng làm nổi bật khuôn mặt vuông vức. Thư Hiên cúi xuống nhìn Huyền Giao, môi mấp mấp định nói điều gì nhưng lại thôi. Huyền Giao điên tiết. Nghĩ là Thư Hiên đang mượn cô để lấp vào khoảng trống của bà vợ. Chị ta đâu? Đang nhảy với gã đàn ông nào? Huyền Giao đưa mắt nhìn. Quanh cô đang có mấy cặp nhảy. Nhưng chẳng thấy bà giám đốc phu nhân. Có lẽ bà ta có phép tàng hình đang ẩn nấp một góc nào đó theo dõi Thư Hiên. Nghĩ thế, Huyền Giao nhanh chóng trở lại bàn ngồi, mặc cho Thư Hiên ngỡ ngác vì chưa nhảy xong bản nhạc.

Thư Hiên trở lại bàn, Huyền Giao chợt hỏi:

- Anh làm gì ở đây?

Chẳng biết Huyền Giao đã hỏi Thư Hiên câu này chưa nhỉ? Anh ta nhe răng trả lời cô:

- Dự lễ đính hôn như cô vậy.

- Thế sao anh không ngồi vào bàn đi?

Thư Hiên nheo một bên mắt, hỏi lại Huyền Giao:

- Cô có biết hôm nay ai là nhân vật trung tâm ở đây không?
- Tàn Đăng, chứ chẳng lẽ là anh?

Huyền Giao vọt miệng đáp nhanh, không ngờ Thư Hiên gật đầu khẳng định:

- Tôi nữa đó.
- Anh là nhân vật trung tâm?
- Đúng đấy.
- Anh đính hôn?
- Thì sao?

Thì không thể nào hiểu nổi. Đêm nay Tàn Đăng và Khuê Mẫn đâu có tổ chức lễ hội hóa trang mà anh chàng Thư Hiên biến hóa thành người khác để làm lễ đính hôn?! Đúng là một kẻ thích đùa! Huyền Giao cao giọng chế giễu Thư Hiên:

- Anh đính hôn lại hả?
- Thật đó.

Thư Hiên trả lời thì Huyền Giao đã trông thấy bà giám đốc phu nhân. Quái, sao nãy giờ không thấy nhỉ? Chị ta xinh đẹp, điệu kỳ trong chiếc áo dài màu vàng lộng lẫy, pha kim tuyến lấp lánh. Vợ Thư Hiên đang niềm nở tiếp khách. Huyền Giao đưa mắt tìm Thư Hiên. Mặt anh ta cau lại khi thấy gã đàn ông bề vệ xăm xăm đi tới. Thư Hiên đến bên chị ta kè tai nói nhỏ điều gì đó. Người phụ nữ ngược mắt nhìn anh long lanh. Có lẽ họ đang kỷ niệm mười năm ngày cưới. Huyền Giao thầm nghĩ hai người mới đẹp đôi làm sao. Bên người vợ kiều diễm, Thư Hiên đẹp trai và hấp dẫn lạ thường. Mặc dù vẫn còn những nét cao ngạo của một ông giám đốc nhưng nét mặt của Thư Hiên không có vẻ khô khan như khi tiếp xúc với Huyền Giao.

Tuy nhiên, Huyền Giao không có nhiều thời giờ để suy nghĩ về điều đó nữa. Thư Hiên đang giơ tay yêu cầu mọi người chú ý. Đám đông im lặng, mọi người quay lại phía anh. Thư Hiên vòng tay ôm vai vợ. Ánh mắt chị ta sáng lên rạng rỡ. Huyền Giao thở dồn dập khi nghe Thư Hiên nói:

- Tối hôm nay là buổi dạ tiệc mừng lễ đính hôn của Tàn Đăng và Khuê Mẫn. Cũng nhân dịp này, tôi xin chính thức thông báo việc đính hôn của tôi và Hà Nghi, chị của Tàn Đăng.

Vừa nói, Thư Hiên vừa cúi nhìn Hà Nghi và mỉm cười rồi nhẹ nhàng âm yếu lồng vào ngón tay Hà Nghi chiếc nhẫn đính hôn.

Đám đông im bật, bỗng những tràng pháo tay vang lên muốn bể phòng.

Huyền Giao nín thở. Cô có cảm giác như cả phòng đã hít hết không khí trong hai buồng phổi của cô. Một trò đùa ư? Một vũ hội hóa trang ư? Thư Hiên đang đính hôn? Huyền Giao ngạc nhiên đến sửng sờ. Cô không sao hiểu nổi khi có người nâng ly lên chúc mừng Thư Hiên và Hà Nghi. Huyền Giao mãi dán mắt vào hai con người hạnh phúc đang đứng cách cô không xa. Bất chợt, Huyền Giao thấy phía bàn bên cạnh cô, một người đàn ông bệ vệ đang há hốc mồm trân trối nhìn Hà Nghi và Thư Hiên.

Khi Huyền Giao kịp định thần lại trước sự việc diễn ra quá nhanh chóng thì đã thấy Thư Hiên sánh bước cùng với Hà Nghi đến trước mặt người đàn ông bệ vệ. Không phải một trò đùa. Không phải một vũ hội hóa trang. Mà là sự thật! Một sự thật, Huyền Giao đang chứng kiến.

Hà Nghi tươi cười giới thiệu người đàn ông với Thư Hiền.

- Đây là chú Thức, phó giám đốc công ty xuất nhập khẩu, bạn quen của cậu Nhơn.

Sau khi được giới thiệu, Thư Hiền niềm nở bắt tay người đàn ông tên Thức. Trong khi Hà Nghi hớn hờ nói tiếp với ông ta:

- Còn đây là anh Thư Hiền, hôn phu của cháu. Giám đốc công ty gốm sứ Phương Nam.

Khuôn mặt ông Thức lạnh băng. Ông hờ hững đưa tay cho Thư Hiền. Hà Nghi khéo léo nâng ly rượu mời ông Thức, giọng nũng nịu:

- Mời chú uống chung vui với chúng cháu. Chú không chúc mừng cháu sao?

Ông Thức lúng túng bưng ly rượu, nụ cười nhếch mép:

- À...ờ...

Thư Hiền cao hứng chen vào:

- Ngày cưới của chúng cháu, nhất định chú phải tham dự và uống thật nhiều vào, chứ không phải bấy nhiêu đây đâu nhé.

Ông Thức nhìn Thư Hiền và Hà Nghi, không nói một lời nào. Thư Hiền vẫn nói cười với ông ta, tay anh choàng qua tay Hà Nghi:

- Chú cứ tự nhiên nhé. Chúng cháu xin phép chú.

Hai người rời khỏi bàn ông Thức để đến các bàn khác.

Chứng kiến mọi việc, Huyền Giao như từ cung trăng rơi xuống. Cô không sao hiểu nổi câu chuyện lạ lùng, bí hiểm này. Trong đầu Huyền Giao là một tỉ câu hỏi, Thư Hiền là dấu hỏi vô cùng to lớn với cô. Hà Nghi là vợ của Thư Hiền, bà giám đốc phu nhân, mẹ của bé Trâm Oanh, sao bây giờ lại đính hôn? Trông hai người cũng đúng là mới đính hôn thật sự. Họ có sự vui tươi, phấn chấn của một cặp tình nhân với tình yêu nồng đượm. Điều kỳ lạ khác thường này, Huyền

Giao không sao hiểu nổi. Huyền Giao định kéo Khuê Mẫn lại hỏi để giải tỏa thắc mắc, nhưng hôm nay Khuê Mẫn đang bận tiếp khách. Cô dâu trong lễ đính hôn không thể bận tâm đến chuyện khác. Huyền Giao đành nhốt thắc mắc trong đầu.

Như đôi tiên đồng ngọc nữ, Thư Hiên và Hà Nghi đã lướt đến bàn của Huyền Giao. Cô muốn ngó lơ phớt lờ cũng không được. Đành ngượng ngập nở nụ cười.

Thư Hiên đưa ly cho Huyền Giao:

- Mời cô giáo.

Huyền Giao trừng mắt với anh. Cô đang bực vì phải làm cô giáo bắt đầu bữa tiệc cho con gái của anh. Đứa con gái bé bỏng giờ này đang ở nhà, có hay ba nó đang làm lễ đính hôn? Có lẽ Huyền Giao đã hiểu lầm Hà Nghi là giám đốc phụ nhân, chứ thực tế thì chị ta chưa phải là vợ của Thư Hiên. Tất cả chỉ là suy đoán của Huyền Giao. Có gì chuyện của người ta mà Huyền Giao cứ thắc mắc cho đầu óc muốn nổ tung. Lạ thật!

Hà Nghi tươi cười làm tròn vai trò của cô dâu trong buổi lễ đính hôn. Cô ân cần gấp thức ăn tiếp khách. Đặc biệt là gấp vào chén của Huyền Giao một chiếc nem ửng đỏ. Chưa ăn mà Huyền Giao đã nghe nghẹn họng rồi. Hà Nghi thân nhiên không biết có nhận ra Huyền Giao lúc ở nhà Thư Hiên. Như vậy, Hà Nghi không phải là mẹ của bé Trâm Oanh. Vậy mẹ bé Trâm Oanh là ai? Huyền Giao cảm thấy Thư Hiên và Hà Nghi có điều gì đó bí hiểm, khó hiểu. Hay là tại cô cứ suy diễn nên thấy họ bí hiểm, khó hiểu.

Sau khi Khuê Mẫn đính hôn, Huyền Giao gặp lại bạn và hỏi ngay:

- Chị Hà Nghi là vợ của giám đốc Thư Hiên hả?

Khuê Mẫn nhướn mắt lên ngó Huyền Giao:

- Mi cũng đã thấy, hai người vừa mới đính hôn đó.

Huyền Giao thắc mắc:

- Ta muốn hỏi trước đó kìa, có phải Hà Nghi là vợ của anh Thư Hiên không?

Khuê Mẫn kêu lên:

- Trời ơi! Hỏi bậy gì đó con khùng?

Huyền Giao vẫn hỏi:

- Chị Hà Nghi có phải là mẹ của bé Trâm Oanh không?

Khuê Mẫn nhìn Huyền Giao như nhìn một hành tinh lạ.

- Bé Trâm Oanh nào? Lại hỏi cái quái gì ta chẳng hiểu gì cả vậy?

- Ta hỏi về anh Thư Hiên.

Khuê Mẫn tò mò:

- Mi quen với anh Thư Hiên hả?

- Ta biết vì anh ta là giám đốc công ty gốm sứ Phương Nam, có đến công ty quảng cáo.

Huyền Giao trả lời nhanh gọn rồi cất giọng phê phán Khuê Mẫn:

- Còn mi có vẻ như không biết gì về hắn ta.

Khuê Mẫn gật đầu xác nhận:

- Ta có biết gì về Thư Hiên đâu.

- Anh ta đã đính hôn với Hà Nghi, mà Hà Nghi là chị của Tần Đăng.

Khuê Mẫn cắt ngang lời của Huyền Giao:

- Đâu có nghĩa là Hà Nghi là chị của ta.

Huyền Giao nhăn mặt như là bị đau răng.

- Thế mi là cái gì của Tần Đăng? Mi không thừa nhận Hà Nghi là chị thì coi chừng đấy.

Khuê Mẫn xuôi xị:

- Thì chị...sao mi cứ hay vặn vẹo ta quá.

Huyền Giao lại tiếp tục phê phán:

- Tại ta thấy mi không biết gì về Thư Hiên và Hà Nghi.
- Tức là mi nói ta vô tâm, vô ý chẳng biết về ai cả?

Khuê Mẫn bẻ lại Huyền Giao rồi khẳng định:

- Ta chưa lọt vào gia đình của Tần Đăng nên chưa biết gì về quan hệ dòng họ anh chị em của anh ấy.

Huyền Giao chế giễu Khuê Mẫn:

- Phải rồi, mi chỉ biết có mỗi anh Tần Đăng thôi.

Khuê Mẫn nghịch ngợm tiếp lời Huyền Giao:

- Anh Tần Đăng là con một đấy.

Huyền Giao ngạc nhiên:

- Sao anh Thư Hiên nói chị Hà Nghi là chị của anh Tần Đăng?
- Chắc là chị họ. Ta có bao giờ biết chị ấy đâu.
- Đúng là vô tâm. Chỉ biết có Tần Đăng.

Khuê Mẫn bông đùa:

- Biết có Tần Đăng là đã đủ.

Huyền Giao giở giọng hăm he:

- Nếu ta là ba mẹ của Tần Đăng, ta chấm mi rớt. Mi chẳng biết quan tâm đến ai.

Khuê Mẫn dài giọng xỉa xối:

- Còn mi luôn quan tâm phải không? Nãy giờ ta cứ nghe mi hỏi han về Thư Hiên mãi.

Huyền Giao gật gù xác nhận:

- Ta có một núi thối mắc về anh ta đây này.

Khuê Mẫn tròn mắt:

- Thối mắc gì cả núi dữ vậy?
- Anh ta là một con số bí ẩn, là một dấu chấm hỏi to tướng mà ta

không sao hiểu nổi.

Khuê Mẫn cười khúc khích:

- Gì mà có toán rồi có văn nữa. Thắc mắc gì, nêu lên ta giải đáp cho.
- Huyền Giao cong đôi môi đỏ như cánh hoa phượng lên, vẻ không tin:
- Mi mà giải đáp, một chút xú gì về Thư Hiên cũng không biết.

Khuê Mẫn bẻ lại:

- Thế mi biết gì về đời tư của giám đốc Thư Hiên?
- Ta có biết gì đâu. Chỉ thắc mắc thôi.
- Thắc mắc gì?
- Anh ta có đứa con gái tên Trâm Oanh. Ta cứ ngỡ chị Hà Nghi là mẹ của con bé.

Khuê Mẫn ré lên làm như Huyền Giao tưởng cô là mẹ của bé Trâm Oanh vậy.

- Trời đất! Không phải đâu.

Huyền Giao vẫn hỏi:

- Thế mẹ bé Trâm Oanh đâu?
- Sao mi không hỏi anh Thư Hiên?
- Ai hỏi kỳ vậy.
- Ai bảo không hỏi chi rồi lại thắc mắc.

Huyền Giao tiếp tục phát biểu:

- Ta càng thắc mắc hơn khi thấy anh ta đính hôn với chị Hà Nghi.

Khuê Mẫn tắc lưỡi:

- Ta đâu có biết. Việc này chắc phải hỏi chị Hà Nghi.
- Chị ấy biết anh Thư Hiên có con không?

Khuê Mẫn giơ tay lên như muốn đầu hàng:

- Ôi, mi đừng hỏi ta. Tốt nhất là hỏi ngay hai người mi đang thắc mắc đó.

- Ta đâu có tiếp cận họ mà hỏi.

Đến lượt Khuê Mẫn thắc mắc:

- Bộ anh Thư Hiên có con thật hả?

- Chứ sao. Ta biết con bé.

- Chị Hà Nghi biết không nhỉ?

Khuê Mẫn làm bầm rồi bỗng cô kêu to như tìm ra chân lý.

- Mà có biết cũng đâu có sao. Tức là anh ta có vợ, nhưng đã ly dị.

Huyền Giao định buông câu nhận xét như thế, nhưng lại thôi.

Cô im luôn cả chuyện bà giám đốc Hân Huệ muốn gả con gái rượu cho Thư Hiên. Chuyện riêng của người ta, có tin cậy bà giám đốc Hân Huệ mới nói cho Huyền Giao nghe. Chuyện riêng của người ta mà Huyền Giao lại cứ thắc mắc.

- Tao cứ thắc mắc, vợ của anh Thư Hiên, mẹ của bé Trâm Oanh là ai?! Có phải anh ta đã ly dị rồi không?

Khuê Mẫn ra vẻ hiểu biết:

- Thì ly dị rồi anh ấy mới đính hôn với chị Hà Nghi.

Huyền Giao buông gọn:

- Có con rồi mà....lão Thư Hiên đính hôn rất vui vẻ, thoải mái, vô tư như trai tân mới lần đầu vậy.

Khuê Mẫn bật cười:

- Đàn ông mà. Họ đính hôn cả chục lần cũng đều như nhau.

Huyền Giao chế giễu Khuê Mẫn:

- Mi có vẻ tán thành chuyện đó.

Khuê Mẫn kêu ca:

- Trời ơi! Ta mà tán thành chuyện đính hôn cả chục lần của họ ư?

- Ta thấy dường như mi thông cảm.

- Thông cảm cảnh gà trống nuôi con của họ, một lần đính hôn nữa

thôi chứ.

- Mi cho là anh chàng Thư Hiên góa vợ?

- Ta không biết chuyện đó à nghe.

- Mi nên phỏng vấn chị Hà Nghi. Chị ấy biết chuyện gia đình của Thư Hiên mà.

Khuê Mẫn gật đầu:

- Nghe mi nói mà ta tò mò. Để có dịp ta hỏi chị Hà Nghi xem sao.

Cuối cùng vẫn còn một chuỗi thắc mắc về Thư Hiên. Có một điều liên quan đến Huyền Giao nên cô càng thắc mắc. Lễ đính hôn của Thư Hiên với Hà Nghi là ngày vui của hai người, sao Thư Hiên không khiêu vũ với Hà Nghi, mắc mớ chi mà kéo Huyền Giao nhảy cho bằng được?! Lãng nhách! Hay là Thư Hiên muốn khoe ngày vui đính hôn với Huyền Giao?! Anh chàng cao ngạo này khoe với Huyền Giao mà có ý nghĩa gì? Rồi cả nước sẽ biết đến sự kiện trọng đại này của giám đốc Thư Hiên. Huyền Giao ầm ức vì bị Thư Hiên mời khiêu vũ. Anh ta lôi Huyền Giao nhảy thì đúng hơn. Tưởng gã giám đốc hào hoa, lịch sự, ai ngờ chẳng lịch sự chút nào. Huyền Giao đang nhảy với Nam Phổ, lẽ ra Thư Hiên phải lịch sự đợi, lịch sự chờ. Đâu phải là giám đốc rồi bắt người khác phải tuân theo lệnh của mình. Rõ ràng anh ta bắt Huyền Giao phải phục tùng.

Huyền Giao về nhà, tức anh ách mấy đêm vì bị đối xử thô bạo. Đêm ấy là ở nhà hàng Thiên Duyên cứ đâu phải là ở công ty gồm sứ Phương Nam. Mà ở công ty, Thư Hiên cũng không được làm thế với nhân viên. Hôm nào Huyền Giao sẽ cho anh ta biết không được đối xử thô bạo với phụ nữ. Ôi, gã đàn ông như thế mà sao bà giám đốc của Huyền Giao lại muốn gả con gái rệu cho hắn? Gã đàn ông bí

hiếm. Bà Hân Huệ có biết nhiều gì về hắn chưa? Có nên cho bà Hân Huệ biết gã Thư Hiên đã đính hôn rồi? Huyền Giao đắn đo suy nghĩ.

Yến Quỳnh

Trao nhau hạnh phúc

Phần III

Ngày chủ nhật nghỉ ở nhà có khách đến tìm Huyền Giao. Thật bất ngờ. Nếu việc Thư Hiên đính hôn với Hà Nghi có làm Huyền Giao ngạc nhiên thì cũng không bằng việc cô trông thấy vị khách đứng trước mặt. Hân Mỹ!!

Phải, Hân Mỹ, cô con gái rượu của bà Hân Huệ, giám đốc của Huyền Giao.

Ánh mắt tròn xoe của Huyền Giao nhìn Hân Mỹ không chớp. Hân Mỹ chiếu cái nhìn thân thiện như đèn pha tặng lại cho Huyền Giao.

Huyền Giao run tim. Tiểu thư Hân Mỹ, không yếu điệu thực nữ mà có cá tính mạnh của nam nhi: đầu tóc, phục sức của Hân Mỹ đều giống như con trai. Hân Mỹ mặc chiếc quần tây xanh, áo sơ mi trắng dài tay, ngoài khoác chiếc áo xám bó sát người. Trông Hân Mỹ giống như một nam diễn viên vậy. Huyền Giao sút bật cười vì sự so sánh của mình. Hân Mỹ đứng đó, điềm nhiên bí ẩn. Không biết mục đích cuộc viếng thăm này là gì? Huyền Giao thắc mắc nhưng phải để Hân Mỹ lên tiếng. Huyền Giao chỉ làm tốt vai trò chủ nhà.

- Chào cô Hân Mỹ. Tìm tôi hả? Mời cô vào nhà.

Hân Mỹ trả lời, giọng cà giạt:

- Đến đây tìm cô chứ chẳng lẽ tìm ai?

Hân Mỹ theo Huyền Giao vào nhà. Huyền Giao bỗng hỏi một câu thật thừa.

- Sao cô biết nhà tôi ở đây?

Hân Mỹ bật cười:

- Chị quên chị là gì của mẹ tôi sao?

Lúc gọi Huyền Giao là chị, lúc gọi là cô. Huyền Giao nhột nhạt. Hân Mỹ lại gián tiếp giới thiệu quyền uy giám đốc của bà Hân Huệ, mẹ cô. Huyền Giao đâu có quên cô là gì của bà Hân Huệ, là họa sĩ thiết kế mẫu quảng cáo, nhưng không phải cho riêng bà giám đốc đâu mà là cho cả công ty Bình Minh. Hắt đầu lên, Huyền Giao đáp một cách kiêu kỳ:

- Đâu có quên. Tôi vẫn biết tôi là họa sĩ thiết kế của công ty.

Hai người ngồi xuống ghế đối diện nhau. Hân Mỹ bảo:

- Mẹ tôi vẫn nhắc đến cô.

- Mong là bà giám đốc không chê bai gì tôi.

Hân Mỹ hỏi lại:

- Thế có điều gì đáng chê bai không?

Huyền Giao trả lời rất tế nhị:

- Con người có ai toàn diện đâu cô.

Hân Mỹ tỏ ra cõi mở:

- Tôi cũng nhận định như cô, nhưng mà mẹ tôi đâu có chịu.

Huyền Giao tò mò hỏi:

- Bà giám đốc nói sao?

- Mẹ tôi bắt tôi phải hoàn thiện mọi mặt.

- Thì cô hãy làm vui lòng bà.

Hân Mỹ nhăn mặt:

- Tôi sống theo ý tôi quen rồi, không thể làm theo ai cả.

Dù cho người đó là mẹ mình cũng không nghe theo ư? Huyền Giao rất mong có mẹ để được nghe mẹ chỉ bảo, làm theo những việc mà bà yêu cầu. Thế mà chẳng được. Thói thường ở đời là vậy. Một cô gái được nuông chiều, thích làm điều trái khoáy để chứng tỏ bản lĩnh của mình chứ chẳng chịu nghe ai. Nhưng thôi, đó là chuyện của tiểu thư Hân Mỹ. Việc Huyền Giao cần biết là Hân Mỹ đến đây làm gì. Cô bật hỏi:

- Bà giám đốc bảo cô đến đây hả?

Hân Mỹ chép môi:

- Việc tôi đến đây chẳng liên quan gì đến mẹ tôi cả.

Chẳng phải việc của công ty. Thế Hân Mỹ tìm Huyền Giao để làm gì? Cô không sao hiểu nổi, chỉ đưa mắt nhìn Hân Mỹ. Thấy vẻ thắc mắc đọng trên mặt Huyền Giao, Hân Mỹ giải thích ngay:

- Đọc trang hồ sơ của mẹ, tôi thấy địa chỉ của cô, nên tìm đến đây chơi.

Đến đây chơi?! Huyền Giao nhìn Hân Mỹ đề cao cảnh giác. Có phải Hân Mỹ thích Huyền Giao? Người ta bảo những người thích người cùng phái là pede đấy. Hãy coi chừng!

Huyền Giao bắt chợt hỏi:

- Cô có ít bạn lắm sao?

- Tôi mới về nước chẳng có bạn bè đâu cả.

Lâu nay bà Hân Huệ lo cho Hân Mỹ du học ở Úc. Chẳng biết cô học hành thế nào, mới về nước mấy tháng nay. Hân Mỹ nói như than phiền:

- Việc gì mẹ tôi cũng bắt làm theo ý bà ngay cả việc học hành cũng

ép buộc. Tôi đâu có làm theo những điều ép buộc.

Thế mới là Hàn Mỹ có cá tính sôi động, mạnh mẽ chứ. Huyền Giao buông câu nhận xét thật thà:

- Cha mẹ ép buộc cũng là mong con cái tốt đẹp thêm thôi.

Hàn Mỹ nhăn mặt như bị ai đổ nước ướt cả đầu:

- Cô chưa bị nên nói thế. Suốt ngày cứ bị bắt làm theo điều này điều nọ của mấy đáng "bè trên" thì khốn khổ vô cùng.

Chẳng lẽ Hàn Mỹ đến đây để than phiền với cô về bà mẹ hay ép buộc của cô?

Hàn Mỹ tiếp tục:

- Không làm theo thì bị ca cẩm mãi. Không hiểu sao mẹ tôi bận việc công ty mà vẫn có thời gian phàn nàn về tôi.

Huyền Giao mỉm cười xúi giục:

- Muốn không bị phàn nàn thì cô tránh gặp bà giám đốc.

- Có lẽ phải làm vậy thôi.

Hàn Mỹ trả lời rồi kể lể thêm:

- Tôi thế này mà mẹ bắt phải học nữ công gia chánh.

Huyền Giao mau miệng:

- Bà chủ muốn cô trở thành một phụ nữ đảm đang.

Hàn Mỹ xua tay lắc đầu:

- Tôi không cần chức danh đó.

- Học nấu ăn cũng tốt chứ cô.

- Tốt với ai, chứ tôi thì không.

Huyền Giao mỉm cười:

- Cô thì không cần, vì lúc nào cũng có người nấu ăn sẵn.

Hàn Mỹ phân bua:

- Tại tôi không thích học mấy thức rắc rối đó.

- Trái lại, tôi thấy học nấu ăn rất hay, nó là cả một nghệ thuật.

Mắt Hân Mỹ sáng lên:

- Hay là cô đi học thế tôi đi.

Lạ chưa, khi không bảo Huyền Giao đi học thế.

- Tôi học thế cô thì có ích gì?

- Có chứ.

- Tôi không có thời gian đâu.

- Học buổi tối mà.

Hân Mỹ thuyết phục:

- Tôi ghi danh cho cô nhé. Tôi đóng tiền học phí đầy đủ.

Huyền Giao thoái thác:

- Bà giám đốc biết, không được đâu.

- Mẹ tôi biết thì sao? Cô vẫn có quyền đi học nấu ăn chứ. Tôi sẽ đi học với cô nữa.

Có trời mới hiểu vì sao Hân Mỹ rủ Huyền Giao đi học nấu ăn. Huyền Giao khẽ bảo:

- Để tôi tính lại.

Hân Mỹ nói nhanh:

- Chẳng tính gì cả. Đồng ý nhé! Tối mai tôi đến đi với cô.

Lại ép buộc, Huyền Giao muốn nổi giận:

- Cô không thích bị ép buộc, sao lại ép buộc tôi?

Hân Mỹ lý giải thật gọn:

- Tôi biết cô rất thích học nấu ăn mà.

Làm như đi guốc trong bụng Huyền Giao vậy. Thích học nhưng hãy xem Huyền Giao có chịu đi học không. Hân Mỹ nói thêm:

- Mẹ tôi bảo có người muốn học mà không có điều kiện còn tôi thì sung sướng quá.

Đúng quá rồi! Chẳng lẽ Hân Mỹ biết Huyền Giao không có điều kiện mà giúp cô? Lòng tốt của cô tiểu thư có cá tính mạnh mẽ này thật khó hiểu. Thật ra, Hân Mỹ cần học nấu ăn hơn Huyền Giao. Biết nấu ăn để có chút gì nữ tính chứ.

Hết giờ dạy bé Trâm Oanh, Huyền Giao ra về, lại gặp Thư Hiền trước sân nhà, anh giữ cô lại hỏi han:

- Bé Trâm Oanh học hành thế nào rồi cô?
- Cũng khá tốt. Môn vẽ của nó có tiến bộ.

Thư Hiền thành thật bảo:

- Nhờ cô quan tâm, bảo ban việc học của nó, tôi rất an tâm.

Rồi anh chàng chân tình:

- Tôi bận quá, chẳng lo gì được cho con bé.

Chẳng hiểu sao Huyền Giao lại phát biểu ngon lành:

- Anh bận đính hôn phải không?

Đang cười mở nét mặt, Thư Hiền chợt cau lại:

- Đó là chuyện riêng của tôi, cô không hiểu gì đâu.

Thấy vẻ khó chịu của Thư Hiền, Huyền Giao cũng khó chịu theo. Cô vênh mặt lên:

- Tất nhiên là chuyện của anh. Tôi chẳng hiểu và cũng chẳng muốn tìm hiểu làm gì.

Thư Hiền bỗng phán:

- Cô không nên nói lại với bé Trâm Oanh điều gì.

Vô duyên! Ai nói làm gì điều bí ẩn riêng tư thầm kín giấu giếm của ông giám đốc gồm sù. Ngay cả dì Thân, quản gia của nhà này, chắc cũng không biết chuyện đính hôn của anh ta. Anh còn là đối tượng

cho bà Hân Huệ nhắm tới nữa kìa! Bỗng dưng Huyền Giao đặt câu hỏi thăm dò:

- Anh có biết con gái của bà Hân Huệ không?
- Con gái bà giám đốc cô, tôi biết làm gì?
- Nghe nói bà ấy chăm anh mà. Hôm nọ anh Khả Văn cũng nói thế.

Thư Hiên cao giọng phản nản:

- Tôi không biết người ta lượm tin này ở đâu.

Huyền Giao thản nhiên:

- Từ bà Hân Huệ chứ đâu.
- Bà ấy làm cho tôi phát khùng đây này.
- Chính tôi cũng nghe bà ấy nói thế.

Thư Hiên bơi bơi bàn tay trong không khí.

- Xin cô đừng nghe những gì về tôi cả.

Bộ Thư Hiên nghĩ Huyền Giao thích nghe, thích quan tâm về anh ta lắm hay sao? Còn lâu! Huyền Giao cao giọng đốp chát lại:

- Không muốn nghe nhưng người ta vẫn cứ nói cho tôi nghe đấy.

Rồi cô lại hạ câu bình phẩm:

- Có lẽ bà Hân Huệ chưa biết anh đã đính hôn rồi.

Mặt Thư Hiên nhăn nhó như bị đau răng:

- Tôi xin cô đừng nhắc chuyện đó nữa.

Huyền Giao đầy vẻ ngạc nhiên:

- Ồ, sao thế? Chính anh và chị Hà Nghi mời tôi nâng ly chúc mừng mà?!

Thư Hiên bỗng buông một câu đậm chất triết lý:

- Ở đời có những chuyện mình không thể nào giải thích được đâu.

Giọng Huyền Giao nhẹ tênh:

- Tôi đâu có tò mò muốn anh giải thích chuyện của anh đâu. Có

điều....

- Điều gì?

- Tôi nghĩ anh nên giải thích cho bà Hân Huệ để bà ấy đừng cứ hy vọng.

Thư Hiên chiếu tia nhìn như đèn pha vào mặt Huyền Giao và hạch hỏi:

- Cô đã nói gì với bà giám đốc của cô?

Huyền Giao cúi kính:

- Anh nghĩ tôi đã nói gì à? Tôi đâu xen vào chuyện riêng của anh.

Thư Hiên nhẹ giọng:

- Vậy thì tốt.

Rồi anh giải thích:

- Bà giám đốc của cô là chỗ thân quan với tôi.

Ai mà chẳng biết điều đó. Đột nhiên Thư Hiên bật miệng hỏi Huyền Giao:

- Cô có biết con gái của bà Hân Huệ không?

- Biết. Đó là một cô gái.

- Tôi đâu có bảo là một chàng trai.

Huyền Giao muốn bật cười. Cũng có thể là một chàng trai. Ai thạo đầu nhìn đầu tóc, quần áo của Hân Mỹ cũng đều nghĩ như thế.

Nhưng nhìn kỹ thì cũng không hẳn là một đáng nam nhi. Bỗng dưng Hân Mỹ siêng đi học nấu ăn. Buổi tối, Hân Mỹ đích thân đến chỗ Huyền Giao đi cùng. Huyền Giao cũng tò mò, muốn đi cho biết. Hân Mỹ bảo:

- Mẹ tôi cứ bảo là tôi giải trí tiêu khiển mấy trò của con trai, tôi sẽ sang trò chơi khác xem thế nào.

Tóm lại, Hân Mỹ không tích cực học mà chỉ muốn có một trò chơi

mới. Thế mà bà Hân Huệ vẫn hí hửng khoe:

- Hân Mỹ chịu đi học nấu ăn rồi, một dấu hiệu đáng mừng đó cô. Nó chẳng chịu làm gì ra hồn.

Huyền Giao mỉm cười:

- Bà đừng lo gì cả. Cô ấy thích học, thích làm rồi thì sẽ tích cực đấy!

- Mong là như vậy!

Và điều bà Hân Huệ mong nhiều hơn nữa là có một gã đàn ông cưới Hân Mỹ để con gái bà hết đi chơi long nhong mà có trách nhiệm với mái gia đình. Sao bà không chọn ai mà chấm Thư Hiền nhỉ? Nhưng đâu phải người phụ nữ chủ động chọn là được.

Trao nhau hạnh phúc

Phần IV

Huyền Giao đang hí hoáy vẽ cùng bé Trâm Oanh thì bất chợt Thư Hiền hối hả lao vào phòng gọi cô ra nói nhanh:

- Cô Huyền Giao đi với tôi tới bệnh viện, Hà Nghi bị tai nạn.

Huyền Giao hốt hoảng hỏi:

- Tại sao vậy?

Huyền Giao cũng không ngờ cô hỏi một câu ngớ ngẩn như thế và Thư Hiền đau đớn trả lời:

- Tôi cũng không biết nữa. Tần Đăng vừa điện thoại báo cho tôi.

Huyền Giao gật đầu:

- Vâng, tôi sẽ đi với ông.

Rồi cô quay vào trong dặn bé Trâm Oanh:

- Con tập trung vẽ nhé. Ngày mai cô sẽ xem lại. Bây giờ cô có việc phải đi.

Bé Trâm Oanh vùi vỉnh:

- Cô đi đâu, cho con đi với.

Thư Hiên nhìn bé Trâm Oanh giải thích:

- Chuyện của người lớn, con không đi theo được. Hôm nào ba cho con đi Đầm Sen.

Mặc con bé Trâm Oanh phụng phịu, Thư Hiên vẫn lao ra ngoài cùng Huyền Giao. Thư Hiên lái xe bảo Huyền Giao ngồi trên. Huyền Giao còn ngập ngừng, Thư Hiên giục:

- Nhanh lên. Cô còn chần chừ gì nữa?

Thấy Thư Hiên muốn nổi nóng, Huyền Giao hấp tấp lên xe. Ngồi bên cạnh Thư Hiên, Huyền Giao thấy rõ nét mặt khổ sở của anh chàng. Không biết Hà Nghi bị như thế nào? Tại sao Thư Hiên lại kêu Huyền Giao đi theo nhỉ? Huyền Giao muốn hỏi Thư Hiên thật nhiều điều nhưng thấy anh chàng buồn rười rượi, cô lặng lẽ ngồi im.

Chiếc xe màu sữa lao nhanh trên đường phố, chẳng mấy chốc đã đến bệnh viện. Thư Hiên đưa Huyền Giao đến ngay phòng cấp cứu. Tàn Đăng và Khuê Mẫn cũng đang ngồi chờ ở đấy. Khuê Mẫn mắt đỏ hoe, gật đầu chào Huyền Giao và Thư Hiên. Chẳng biết Khuê Mẫn có thắc mắc tại sao Huyền Giao đi cùng Thư Hiên. Có lẽ lúc này cũng không phải là lúc để thắc mắc.

Huyền Giao ngồi xuống cạnh Khuê Mẫn, nắm bàn tay bạn, hỏi nhỏ:

- Chị Hà Nghi ra sao hả Khuê Mẫn?

Tàn Đăng lên tiếng:

- Chị Hà Nghi bị xe đụng. Không nặng lắm đâu.

Huyền Giao lo lắng hỏi Tần Đăng:

- Chị Hà Nghi bị như thế nào? Có sao không anh Đăng?

- Tôi cũng không rõ nữa. Hình như xe Wave tông chị và đã bỏ chạy.

Thư Hiên ngồi bên Tần Đăng, rầu rầu hỏi:

- Hà Nghi bị ở lối nào? Tại sao cậu và Khuê Mẫn hay vậy?

Tần Đăng nhìn Khuê Mẫn, đáp:

- Chị Nghi bị tai nạn ở đoạn đường gần nhà. May sao lúc ấy Khuê Mẫn đến tìm em. Thấy mọi người đang xô xao nên mới biết và chạy về nhà cho em hay ngay. Tụi em đã cùng với anh công an giao thông đưa chị đến đây.

Thư Hiên vẫn còn thắc mắc:

- Chị Hà Nghi đi làm về hay ở nhà ra đến đó?

- Em cũng không rõ nữa.

Họ bàn tán về Hà Nghi. Huyền Giao cứ lo lắng không biết Hà Nghi có bị nặng lắm không. Hình ảnh Hà Nghi choáng hết tâm trí của Huyền Giao.

Chợt cửa phòng mở, một cô ý tá bước ra, giọng dịu dàng:

- Người nhà cô Hà Nghi yên tâm vì cô ấy đã đỡ, hiện đang truyền dịch.

Thư Hiên nóng nảy hỏi:

- Hà Nghi có tỉnh không cô? Cô ấy bị như thế nào?

Cô ý tá ân cần giải thích:

- Cô ấy bị chiếc Wave đụng ngã nhào. Cả người xây xát, có vết thương ở trán hơi nặng, phải khâu mấy mũi. Bác sĩ đang theo dõi xem đầu cô ấy có gì không, chắc là ổn cả thôi.

- Cám ơn cô cho biết.

Cô y tá đi rồi, Thư Hiền thở dài. Anh ngoảnh nhìn Huyền Giao. Cô bồi hồi nghĩ đến vàng trán mịn màng của Hà Nghi bị khâu mấy mũi. Lạy trời cho trán của Hà Nghi đừng bị vết tích gì. Nhưng khoảng nửa tiếng sau, Hà Nghi được đưa ra nằm ngoài. Tàn Đăng và Khuê Mẫn về nhà lấy đồ đạc cho cô.

Thư Hiền bảo Huyền Giao:

- Chắc Hà Nghi phải nằm viện vài ngày. Cô hãy giúp tôi chăm sóc cho Hà Nghi nhé.

Huyền Giao trở mắt nhìn Thư Hiền định hỏi "Còn anh thì sao?" thì Thư Hiền đã hiểu ý cô, nói tiếp:

- Hà Nghi không còn ai cả. Tội nghiệp cô ấy lắm. Tôi thì bận việc ở công ty, chỉ có thể tới lui chứ không ở trực tiếp được. Dì Thân thì ở nhà bận lo cho Trâm Oanh.

Huyền Giao vẫn thắc mắc:

- Thế còn....

Cô chưa dứt câu, Thư Hiền đã vội cắt ngang:

- Tôi sẽ đưa cô về nhà xin phép gia đình cô.

Hừ, một ông giám đốc đầy uy quyền, cứ sắp đặt mọi việc theo ý mình không cần biết người khác có đồng ý hay không. Huyền Giao âm ỨC trước lời lẽ của Thư Hiền. Cô có phải là công nhân của công ty gốm sứ đâu mà Thư Hiền giở quyền giám đốc sắp xếp cho cô. Huyền Giao muốn từ chối Thư Hiền. Làm sao cô có thể chăm sóc Hà Nghi được. Huyền Giao không thể tưởng tượng được là cô phải chăm sóc người yêu của Thư Hiền trong khi anh vẫn tiếp tục hoạt động ở công ty. Thư Hiền trao trách nhiệm cho Huyền Giao gánh sao? Huyền Giao cũng có công việc của cô ở công ty quảng cáo nữa chứ. Thư Hiền quên điều đó sao?

- Tôi còn....

Có lẽ đọc được ý nghĩ của Huyền Giao, Thư Hiên cắt lời cô:

- Đừng lo! Việc ở công ty tôi sẽ xin bà Hân Huệ cho cô nghỉ vài ngày.

Giám đốc này xin giám đốc kia. Họ thân mật với nhau thế nào nhỉ?

Huyền Giao hơi do dự, nhưng khi thấy Hà Nghi nằm trơ trọi trên giường với vàng trán quần băng thì Huyền Giao xúc động thật sự.

Không ngần ngại, không suy tính gì cả, Huyền Giao nói nhanh với Thư Hiên:

- Anh cứ yên tâm với công việc của mình ở công ty, tôi sẽ ở đây với Hà Nghi.

Nét mặt Thư Hiên thoáng mừng rỡ:

- Cám ơn cô nhiều lắm.

- Có gì đâu.

- Cô giúp tôi mà.

Huyền Giao cố nén tiếng thở dài: "Giúp anh chăm sóc người vợ chưa cưới." Huyền Giao nhăn mặt, đã bảo thân nhiên mà cô lại nghĩ ngợi.

Lắc đầu, cô xua tan những tư tưởng vẩn vơ trong lòng, Huyền Giao lại nhìn Hà Nghi. Giọng Thư Hiên vang lên nhắc:

- Tôi sẽ đưa cô về xin phép gia đình.

Huyền Giao trả lời thật gọn:

- Gia đình tôi chỉ có mình tôi thôi.

Thư Hiên tròn mắt nhìn Huyền Giao:

- Một mình cô?

Anh ngạc nhiên hỏi và cũng cảm thấy mình thật vô tâm. Dường như anh chưa biết gì về Huyền Giao và hoàn cảnh gia đình cô. Tệ thật!

Thế mà lại nhờ Huyền Giao trông nom Hà Nghi. Có lẽ Thư Hiên nghĩ Huyền Giao sẽ làm tốt vai trò này. Muốn hỏi về Huyền Giao, nhưng

anh ngần ngừ, mãi sau mới hỏi:

- Huyền Giao chỉ có một mình thôi à? Thế còn gia đình?

Huyền Giao lắc đầu:

- Anh đừng thắc mắc điều đó. Lo cho chị Hà Nghi đi.

Huyền Giao bước đến bên Hà Nghi, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt xinh đẹp mà cô đã từng gặp. Khuôn mặt Hà Nghi xanh xao. Cô mở mắt mệt mỏi nhìn Thư Hiên và Huyền Giao. Giọng cô yếu ớt:

- Ô, anh Thư Hiên! Có cả cô Huyền Giao nữa!

Thư Hiên cúi nhìn Hà Nghi, hỏi nhỏ:

- Hà Nghi có khoẻ không? Em ráng nằm nghỉ nhé!

Hà Nghi hơi nhăn mặt, đáp:

- Em nhức đầu quá!

Huyền Giao thấy mình như thừa thãi. Hà Nghi cần Thư Hiên cứ có cần cô đâu. Tự nhiên Thư Hiên đặt cô vào cảnh ngộ này. Nhưng rồi thật sự Huyền Giao vẫn muốn an ủi Hà Nghi. Ai cũng thế, trong cơn nguy biến đều rất cần tình thân. Nắm tay Hà Nghi, Huyền Giao nói rất khế khàng:

- Chị bị sơ sài, không nặng lắm đâu, rồi sẽ khỏi ngay thôi. Chị hãy yên tâm nghe chị Hà Nghi.

Thư Hiên nhìn hai người nói với vẻ dịu dàng:

- Hà Nghi đừng lo lắng. Hãy nghỉ ngơi cho khoẻ đi!

Huyền Giao nói:

- Phải đấy! Hà Nghi đừng quá lo âu.

Hà Nghi than thở:

- Em vẫn không ngờ sự việc lại xảy ra như thế này. Em vẫn nhớ như in lúc đó.

Thư Hiên khóat tay:

- Thôi, để hôm nào khỏe rồi Hà Nghi hãy kể cho anh và cô Huyền Giao nghe. Chuyện tai nạn mà, ai biết trước được.

"Và cô Huyền Giao nghe" Lại kéo Huyền Giao vào cuộc. Huyền Giao có liên quan gì đâu. Tại sao cô lại phải nghe chuyện Hà Nghi bị tai nạn giao thông? Tuy khó chịu, nhưng rồi Huyền Giao tự nghĩ: Thư Hiền muốn tỏ vẻ thân thiện với cô. Huyền Giao thích thú với điều đó. Cô cũng muốn gần gũi để tìm hiểu người đàn ông bí hiểm này.

Lúc trời tối, Khuê Mẫn và Tần Đăng đến. Hai người mang đủ thứ cho Hà Nghi. Khuê Mẫn lằng xằng xếp các thứ để vào chiếc tủ con bên cạnh giường nằm của Hà Nghi. Huyền Giao cũng sốt sắng giúp cô. Khuê Mẫn lấy trong giỏ ra hộp sữa và bịch đường cát:

- Để pha cho chị Hà Nghi ly sữa. Chắc từ trưa giờ chị không ăn uống gì.

Huyền Giao nhanh nhẹn chế sữa ra ly. Hà Nghi từ tốn:

- Chị không uống đâu! Chị khó chịu quá!

Khuê Mẫn quan tâm hỏi:

- Chị có đau nhiều lắm không? Chị đau ở chỗ nào?

Còn Huyền Giao thì năn nỉ:

- Chị phải uống sữa cho khỏe để mau lành bệnh chứ.

- Phải đó. Chị ráng uống để không bị mất sức. Uống sữa đi rồi lát tụi em mua cháo cho chị ăn.

Thư Hiền và Tần Đăng phì cười khi thấy Khuê Mẫn dỗ dành Hà Nghi như dỗ dành một đứa trẻ. Thế rồi Huyền Giao và Khuê Mẫn cũng ép Hà Nghi uống được ly sữa. Sau khi Tần Đăng và Khuê Mẫn ra về, Thư Hiền mới nói với Huyền Giao:

- Cô ở đây với Hà Nghi. Tôi về cho dì Thân hay và thu xếp mọi chuyện rồi tôi sẽ quay trở vào.

- Anh cứ đi!

Thư Hiền đi rồi, chỉ còn mỗi mình Huyền Giao và Hà Nghi. Thật im ắng! Gian phòng buồn hiu quạnh. Đâu đâu cũng thấy một màu trắng toát. Không khí bệnh viện khiến Huyền Giao ngao ngán. Cô không có khả năng làm bác sĩ. Sạch sẽ, im lặng, nhẹ nhàng. Đó là điều Huyền Giao nhìn thấy rõ nơi đây. Sạch, Huyền Giao chịu được, chứ im lặng nhẹ nhàng không phù hợp với cá tính của cô. Nhưng oái ăm thay, Huyền Giao đang làm cái điều mà cô không phù hợp. Có lẽ tạo hóa cũng đang thử khả năng của cô đấy. Nhưng dù cô có nuôi người bệnh được thì cô cũng không bao giờ làm bác sĩ được. Huyền Giao đưa mắt nhìn Hà Nghi. Cô biết Hà Nghi đang âu lo khi nghĩ đến sắc diện với vết thương trên mình. Đôi mắt Nghi đượm buồn. Huyền Giao chợt nắm tay Hà Nghi, nhưng không nói gì. Huyền Giao cảm thấy chột nao nao, cô nhắc nhở:

- Có đau lắm không? Cố gắng ngủ chút đi chị Nghi.

Hà Nghi không đáp mà lại nói bằng quơ. Giọng cô như thiều thào:

- Cuối cùng chỉ có Huyền Gia ở lại đây.

Huyền Giao mỉm cười cho Hà Nghi yên lòng:

- Ai cũng có công việc bận và cần giải quyết. Còn em rảnh hơn, em sẽ ở đây với chị.

Hà Nghi chép miệng than thở:

- Làm phiền Huyền Giao quá!

- Không có gì đâu. Chị yên tâm!

Hà Nghi bỗng hỏi:

- Huyền Giao dạy bé Trâm Oanh học vẽ hả? Nó ngoan, chịu học, rất dễ thương, nhưng đôi khi cũng bướng lắm đó.

Huyền Giao buột miệng nói vui:

- Chị cần phải biết rõ tính khí của Trâm Oanh hơn em đó.

- Sao cơ?

Chẳng lẽ Hà Nghi không biết Huyền Giao nói gì?! Giọng Hà Nghi bỗng trở nên buồn buồn:

- Chị không có ai thân thiết cả. Lúc nào chị cũng cô độc.

Huyền Giao sững sốt nhìn Hà Nghi. Tại sao Hà Nghi nói thế? Hà Nghi có đầy đủ cha mẹ, Tàn Đăng rồi giờ có thêm Khuê Mẫn nữa. Tuyệt vời hơn hết là Hà Nghi có Thư Hiên, người chồng tương lai. Bao nhiêu người thân thiết mà bảo không có ai. Hay là Hà Nghi đau đầu rồi nói nhảm?!

Hà Nghi vẫn nắm tay Huyền Giao. Cô rút nhẹ bàn tay và sờ lên trán Hà Nghi. Huyền Giao không có được cảm giác gì. Lớp băng trắng quấn quanh trán Hà Nghi. Bàn tay Huyền Giao trượt xuống áp đôi gò má Hà Nghi. Huyền Giao nhỏ nhẹ bảo:

- Chị ngủ đi. Một lát anh Thư Hiên sẽ trở lại. Anh ấy bận việc chứ không bỏ chị đâu.

- Anh Thư Hiên rất tốt, chị đâu có buồn phiền anh ấy đâu. Chị chỉ giận cho cuộc đời của chị.

"Lại nói nhảm nữa rồi! Cuộc đời chị tuyệt vời đến thế mà chị còn giận nữa là sao?!" Huyền Giao không thể hiểu nổi. Hà Nghi xinh đẹp bên gia đình êm ấm và hạnh phúc với Thư Hiên, cô vẫn chưa hài lòng ư? Huyền Giao như nhớ rõ có những ánh mắt khát khao, ganh tị khi Thư Hiên lồng chiếc nhẫn đính hôn vào tay Hà Nghi. Huyền Giao nóng mặt khi nghĩ đến cảnh đó. Cô bị Thư Hiên lôi ra khiêu vũ. Cô nháy lơ mơ, có rành rẽ gì đâu. Thật nực cười, Huyền Giao không nói gì thì Hà Nghi bồi thêm:

- Chưa ai tốt bằng anh Thư Hiên. Ôi, anh ấy đã làm những việc vượt

quá sức mình.

Mắt Huyền Giao nhìn Hà Nghi đầy lo lắng. Hà Nghi cứ nói những chuyện không đầu. Hay cái đầu cô có vấn đề? Huyền Giao ước mong Hà Nghi chóng bình phục. Huyền Giao rót ly nước, rồi dịu dàng nâng cho Hà Nghi uống:

- Chị uống nước rồi ngủ nhé. Em sẽ ở đây với chị. Hay em gọi Khuê Mẫn vào đây nữa.

Hà Nghi mỉm cười:

- Thôi, một mình Huyền Giao là đủ rồi.

Hà Nghi nói xong, hai mắt cũng khép lại. Huyền Giao thở phào. Cô yên tâm khi Hà Nghi nhắm mắt ngủ. Lạy trời cho Hà Nghi ngủ bình yên, đừng gặp cơn ác mộng.

Thư Hiền lái xe đến bệnh viện rồi đưa Huyền Giao đi ăn. Buổi tối, nhà hàng Tao Phùng rất đông khách. Người ra vào tấp nập. Huyền Giao ngượng ngịu đi bên Thư Hiền. Thư Hiền chọn một bàn lịch sự trải khăn đỏ thắm khuất sau mấy chậu cây cảnh. Trên bàn có lọ kem xinh xắn với một cánh hồng nhung tươi thắm. Không phải hoa hồng vàng độc nhất của bà giám đốc Hân Huệ. Ngồi nơi đây, Huyền Giao vẫn có thể nhìn thấy đường phố bên ngoài. Đèn cháy sáng choang, xe cộ chạy tấp nập và người qua lại vội vã khẩn trương.

Thư Hiền ân cần đưa tờ thực đơn cho Huyền Giao:

- Cô chọn đi!

Huyền Giao bối rối cầm tờ thực đơn lên. Chợt nhớ buổi lễ đính hôn của bốn người ở nhà hàng Thiên Duyên, Huyền Giao chùng giọng:

- Ăn mấy món trong buổi lễ đính hôn của anh đi.

Mặt nhăn như ăn phải một ký lô ớt hiểm, Thư Hiền rên rỉ:

- Trời ơi! Sao cô cứ nhắc đến buổi lễ đính hôn hoài vậy?

Huyền Giao làm mặt tỉnh:

- Ngày vui của anh, tôi nhắc giùm, còn cựa nự.
- Tôi sẽ cựa mãi nếu cô còn nhắc đến.

Thư Hiên hăm he rồi nhắc:

- Cô ăn gì? Chọn đi.
- Các món đó. Mà thôi, một món cũng được.
- Súp nhé? Buổi tối mà ăn súp nóng rất tốt.

Thư Hiên gọi súp và các món ăn khác rồi mới hỏi Huyền Giao:

- Cô chịu không?

Huyền Giao hứ nhẹ:

- Anh gọi rồi, tôi không chịu cũng cứ ăn.

Thư Hiên như reo lên:

- Ô, vậy ra cô là người rất dễ dãi trong ăn uống. Đi với cô thật sung sướng.

Huyền Giao ngênh mặt lên nhìn Thư Hiên:

- Nếu tôi dễ dãi trong ăn uống thì tôi sẽ khó khăn trong việc khác đấy nhé.

Đôi mắt Thư Hiên ánh lên vẻ thích thú:

- Cô khó khăn thế nào đâu? Kể tôi nghe xem.

Huyền Giao lắc đầu:

- Giờ này tôi chỉ ăn chứ không kể chuyện khác.

Phục vụ nhà hàng mang thức ăn lên. Thư Hiên múc súp cho Huyền Giao:

- Cô ăn cho nóng.

Huyền Giao mỉm cười bưng chén lên:

- Tôi không quan trọng chuyện ăn uống và cũng không muốn mất thì giờ vì nó.

Thư Hiền nhìn cô trêu chọc:

- Tôi cam đoan cô sẽ là một người nội trợ rất....tệ.
- Anh đừng khinh thường nhé. Tôi đang học nấu ăn đấy.
- Học, có nghĩa là vẫn chưa biết nấu.

Tặng cho Thư Hiền một cái hứ dài, Huyền Giao nói:

- Có người cần học tốt nữ công gia chánh để trở thành bà nội trợ đảm đang, chứ tôi thì khỏi. Biết nấu để ăn là được.

Huyền Giao định nói cô đang học với Hân Mỹ, nhưng thôi. Cô múc súp ăn, Thư Hiền lại gấp thêm thức ăn cho Huyền Giao.

Huyền Giao vừa ăn vừa xâu chuỗi những việc xảy ra giữa cô và Thư Hiền. Đầu tiên là vì công việc ở công ty quảng cáo, rồi đến việc dạy bé Trâm Oanh. Lại lúng là dự lễ đính hôn của Khuê Mẫn thành ra dự luôn lễ đính hôn của Thư Hiền và Hà Nghi. Không ngờ được phân công vào bệnh viện trông nom Hà Nghi. Và bây giờ lại đi ăn với Thư Hiền. Đi ăn chứ không phải là người đi bên cạnh Thư Hiền. Bên cạnh Thư Hiền là Hà Nghi. Nghĩ đến Hà Nghi, Huyền Giao chột khựng lại. Cô bỏ đĩa xuống. Huyền Giao đã hiểu bữa ăn chỉ là sự trả công của Thư Hiền đối với cô. Huyền Giao mất cả hứng, Thư Hiền lo lắng hỏi:

- Ô kìa! Sao bỏ đĩa rồi? Ăn nữa đi Huyền Giao.
- Tôi no rồi.

Huyền Giao trả lời rồi giục Thư Hiền:

- Nhanh lên đi! Anh đừng bỏ chị Hà Nghi một mình lâu quá!
- Cô quên là bác sĩ đã bảo Hà Nghi khỏe rồi sao?!
- Nhưng chị ấy vẫn còn trong tình trạng phải theo dõi.

Thư Hiền cất giọng pha trò:

- Tức là bác sĩ theo dõi. Hay là tôi và cô?
- Tất cả. Mọi người phải lo cho sức khỏe của chị Hà Nghi.

Huyền Giao trả lời rồi thông thêm:

- Lúc nãy chị Hà Nghi nói những câu mà tôi không sao hiểu nổi.

Thư Hiên hỏi dồn:

- Hà Nghi nói sao?

- Nói anh là một người cực kỳ tốt, làm những việc phi thường vượt quá sức.

- Trời đất!

Thư Hiên kêu lên, cũng là lúc người phục vụ mang đến hai ly cà phê đá. Thư Hiên khuấy ly cà phê đưa cho Huyền Giao:

- Mời cô dùng thử.

Huyền Giao đón lấy ly cà phê, hớp một ngụm nhỏ. Vị cà phê đắng ngắt đọng trên đầu lưỡi làm Huyền Giao nhăn mặt. Thư Hiên cười cười:

- Ngọt không?

- Ngọt chứ. Tôi có sợ gì cà phê đâu.

- Không sợ, tại sao cô nhăn mặt?

- Tôi có thấy tôi nhăn mặt đâu.

Thư Hiên vừa uống ngụm cà phê, chàng súyt sặc vì cười lớn. Cười vừa dứt, Thư Hiên mới nói được:

- Tôi cho cô uống cà phê là đúng lắm.

- Sao cơ?

- Để đêm nay cô thức.

Huyền Giao chăm chú nhìn Thư Hiên rồi nói về thách thức:

- Báo cho anh biết, tôi rất dễ ăn dễ ngủ. Ly cà phê của anh không làm tôi thức đâu.

Thư Hiên bỗng nói nghiêm túc:

- Huyền Giao phải thức vì tôi thức.

Mắt Huyền Giao nhìn Thư Hiên trân trối. Thư Hiên nói thế nghĩa là gì? Ánh mắt Thư Hiên bỗng nhìn xoáy sâu vào Huyền Giao bí ẩn lạ lùng. Môi anh mấp máy định nói gì rồi lại cầm nín. Huyền Giao bàng hoàng trong phút chốc rồi cô chợt bừng tỉnh. Đôi mắt đượm buồn khó hiểu của Thư Hiên vẫn lướt qua cô. Hình ảnh Hà Nghi như đang hiện ra trước mắt cô. Bỗng nhiên Huyền Giao buột miệng hỏi:

- Chị Hà Nghi nằm bệnh viện, sao không thấy hai bác Nhơn đến thăm?

- À, chắc tại hai người bận quá....

Huyền Giao tròn mắt:

- Bận gì thì cũng phải nhín chút thời gian vào thăm con bệnh chứ.

Thư Hiên im lặng một chút rồi ngập ngừng nói:

- Thật ra Hà Nghi là cháu, gọi ông bà Nhơn là cậu mợ. Mẹ Hà Nghi là chị ruột của ông Nhơn.

Huyền Giao lộ vẻ phẫn nộ:

- Cháu hay con gì cũng phải thăm nom, an ủi chứ. Cậu mợ gì kỳ lạ vậy? Thấy thái độ của hai bác ấy đối với chị Hà Nghi, tôi phát giận không thể chịu được. Tại sao họ bỏ rơi chị Hà Nghi?! Thảo nào chị ấy buồn! Tôi không hiểu sao anh Tần Đăng lại là con của họ được. Huyền Giao nói một hơi dài, giọng đầy vẻ gay gắt. Thư Hiên lắng nghe rồi ôn tồn giải thích:

- Chuyện của Hà Nghi phức tạp lắm. Rồi tôi sẽ kể cho Huyền Giao nghe.

- Là người ngoài mà tôi còn tức, huống chi chị Hà Nghi. Thế mà tôi cứ ngỡ chị Hà Nghi là chị ruột của Tần Đăng không đấy.

- Tôi quên là cô không biết. Thôi, chúng ta vào với Hà Nghi đi.

Trong khi Thư Hiên gọi người phục vụ tính tiền thì Huyền Giao đã

nhANH NHEN ĐỨNG DẬY.

Hà Nghi mỉm cười khi thấy Thư Hiên và Huyền Giao đi vào. Chưa đến nơi, Huyền Giao đã liến thoắng gọi:

- Chị Hà Nghi ơi, dậy ăn nè! Anh Thư Hiên mua cho chị biết bao nhiêu là thứ.

Hà Nghi gượng ngồi dậy một cách uể oải. Cả người đau ê ẩm, hai bên hông bị trầy xước, còn hai chân thì đau nhức.

Ngồi đối diện với Thư Hiên và Huyền Giao, Hà Nghi nói với vẻ chân thành:

- Khi không bị tai nạn làm phiền hai người, tôi áy náy vô cùng.

Huyền Giao trấn an cho Hà Nghi yên lòng:

- Có gì đâu, chị đừng e ngại. Chị cứ nghĩ vắn vơ hoài, phải ráng nghỉ ngơi cho mau bình phục. Nếu không thì nằm luôn ở bệnh viện đó.

Hà Nghi than:

- Eo ôi, nằm luôn ở đây chắc chết!

Thư Hiên lên tiếng:

- Bởi vậy, Hà Nghi phải mau hết bệnh để còn đến chơi với bé Trâm Oanh chứ!

Mắt Hà Nghi mở màng:

- Em đang nhớ đến con bé ấy đây.

- Vậy Hà Nghi hãy ăn hết mấy thứ này rồi uống thuốc thì sẽ xuất viện sớm.

Hà Nghi im lặng. Cuối cùng Huyền Giao cũng ép Hà Nghi ăn được chén cháo và mấy múi cam. Thư Hiên rót ly nước trao cho Hà Nghi và động viên:

- Hà Nghi hãy vui vẻ lên. Ở đây vài ngày rồi sẽ được trở về nhà.

Ánh mắt Hà Nghi rưng rưng buồn. Cô nhìn Thư Hiên thoáng bắn

khoản:

- Em không muốn về nhà.

Huyền Giao mở to mắt ngạc nhiên. Cô nhìn Hà Nghi, nhưng thấy sự do dự của Hà Nghi, Huyền Giao chợt hiểu. Cô bình thản nói với Thư Hiên:

- Anh ở đây với chị Hà Nghi nhé. Tôi ra ngoài một chút.

Huyền Giao đi rồi. Thư Hiên hỏi Hà Nghi thật khẽ:

- Sao Hà Nghi không muốn về nhà?

- Em không muốn sống ở đó giây phút nào nữa.

- Cậu mợ đã nói gì?

Hà Nghi im lặng. Cô không biết bắt đầu với Thư Hiên như thế nào.

Anh lại hỏi nữa:

- Cậu mợ Hà Nghi đã nói những gì?

Hà Nghi không đáp mà lại đột ngột nói với Thư Hiên:

- Anh Thư Hiên, anh tốt với em quá. Nhưng em không thể đến ở nhà anh được. Em không muốn lạm dụng làm phiền anh. Còn sống với cậu mợ em, em không thể chịu nổi nữa.

Thư Hiên ân cần:

- Em đang gặp khó khăn gì cứ nói cho anh biết.

Hà Nghi thở dài:

- Thì cũng vẫn như trước nay anh à. Em khổ tâm quá!

Thư Hiên an ủi:

- Em cố gắng lên, không còn bao lâu nữa.

- Em cũng cố chịu đựng. Muốn được yên thân mà nào có được. Cậu mợ em nói nhiều điều tức lắm. Em như sống trong nhà mồ. Nếu cậu mợ làm quá, em sẽ dọn đến ở chung với Nguyệt Nhi.

Hà Nghi tuân một hơi dài. Thư Hiền nín thinh. Tình cảnh của Hà Nghi thật là nan giải.

Hà Nghi lớn lên dưới mái nhà của cậu mợ Nhơn. Tuổi thơ của cô trôi qua trong bình lặng. Hà Nghi đi học nhưng không bao giờ thoải mái với bà mợ lắm điều. Từ khi việc làm ăn của cậu Nhơn bị sa sút, thì mợ cứ luôn chì chiết Hà Nghi. Giữa năm lớp mười hai, Hà Nghi đã tự xin nghỉ học để kiếm việc làm. Từ khi cô đi làm thì bà Nhơn đỡ gay gắt hơn. Hà Nghi vô cùng ngao ngán trước tình đời và cô cũng không biết làm sao để đền đáp công ơn nuôi dưỡng của ông bà Nhơn.

Mẹ Hà Nghi mất từ khi cô còn bé. Ông bà Nhơn cưu mang. Công lao khó khăn của cậu mợ, cô cũng biết lắm chứ. Những tưởng đi làm để cậu mợ đỡ gánh nặng, nào ngờ....

Cuộc sống của Hà Nghi giờ đây chẳng phẳng lặng chút nào. Bóng mây mờ đã bao phủ. Sự xuất hiện của con người ấy là mối nguy hiểm của Hà Nghi.

Sự việc xảy ra khá bất ngờ trong buổi lễ đính hôn của Tân Đăng đã làm đảo lộn tất cả. Và điều đó khiến ông bà Nhơn choáng váng thật sự. Bà Nhơn tức giận lồng lộn vì nghĩ rằng Hà Nghi đã khinh thường bà. Liên tiếp mấy ngày sau, Hà Nghi đi làm thì thôi, nhưng khi về nhà thì luôn bị bà Nhơn đay nghiến. Nhiều lúc Hà Nghi muốn đi luôn

không trở về nhà nữa. Cô sợ phải đối diện với ngôi nhà lạnh lẽo và bà mợ chỉ biết nghĩ đến đồng tiền chứ không màng đến tình nghĩa. Nhiều lúc Hà Nghi đi làm đến chiều tối mới về. Cô muốn tránh mặt bà Nhon. Ông Nhon cũng lãnh đạm đối với cô. Cô buồn thảm không muốn nói chuyện với ai.

Hà Nghi thích công việc của cô. Đó là việc bán hàng mỹ phẩm. Khách hàng hầu hết đều là phụ nữ. Các cô gái trẻ và nhiều bà trung niên. Hà Nghi có tài giới thiệu các mặt hàng khiến các chủ nhân rất hài lòng.

Buổi trưa hôm nay, Hà Nghi có việc phải về nhà. Vào đến phòng khách, Hà Nghi chột khựng lại khi thấy ông bà Nhon đang ngồi ở đấy. Hà Nghi cứ ngỡ giờ này cậu mợ đang ngủ trưa.

Vừa thấy bóng Hà Nghi, bà Nhon đã mĩa mai:

- Kìa, cô cháu quý của ông về kìa. Gớm! Đi suốt cả ngày, đến giờ cơm mới về.

Hà Nghi nóng mặt, miệng nói lí nhí:

- Thưa cậu mợ.

Bà Nhon lại gắt gỏng:

- Thưa gọi làm gì. Tôi biết cô đâu bao giờ muốn gặp vợ chồng tôi đâu. Cần gặp cô khi có chuyện cũng phải chờ đợi như đi gặp quan. Việc gì bà Nhon cũng có thể chì chiết Hà Nghi được. Hà Nghi đưa mắt nhìn người đàn bà đang làm cô khổ tâm. Bà Nhon đã ngoài năm mươi tuổi, khuôn mặt xương với đôi gò má nhô cao, lúc nào cũng đầy phẫn. Bà sống rất vương giả từ trước đến giờ. Bà rất ít quan tâm đến kinh tế gia đình. Có chăng là chỉ đòi ông Nhon tiền bạc chi tiêu mua sắm. Bà cũng hay ganh đua với bạn bè. Tội nghiệp ông Nhon, phải lo toan làm ăn đủ thứ. Hà Nghi thấy thương cậu, nhưng mấy lúc

gần đây, ông Nhơn cũng làm cô khó xử.

Công việc làm ăn buôn bán của ông đang gặp khó khăn, nên cũng hay cáu gắt. Tội cho Tần Đăng, sắp cưới vợ rồi còn gặp phiền toái trong gia đình. Đêm qua hình như ông Nhơn và Tần Đăng cũng có cự cãi nhau điều gì đó.

Ông Nhơn đang nhả khói thuốc, không buồn để ý đến Hà Nghi. Mắt ông chăm chú các giấy tờ. Bà Nhơn lườm lườm nhìn Hà Nghi:

- Hà Nghi! Tại sao cô hành động mà không thông qua chúng tôi?! Cô khinh thường cậu mợ cô đến thế à?

Hà Nghi đáp ứng:

- Cháu có làm gì đâu mợ.

Bà Nhơn cười gằn và thay đổi cách xưng hô:

- Mà bảo không làm gì à?

Rồi bà quay qua ông Nhơn:

- Đó, ông còn bệnh vức cháu ông nữa thôi? Cháu ông hiền lành lắm mà.

Ông Nhơn bỏ giấy tờ xuống, nhìn Hà Nghi chăm chăm rồi hất hàm hỏi:

- Sao cháu không hỏi ý kiến cậu mợ về việc ấy? Cháu muốn làm gì thì làm à?

Giọng bà Nhơn đầy vẻ hằn học:

- Cô nên nhớ trong nhà này chỉ có chúng tôi mới có quyền quyết định mọi việc. Tại sao cô làm trái ý chúng tôi? Thật là uổng công nuôi dưỡng.

Hà Nghi cảm thấy đầu nhức nhối. Bà Nhơn lại nhắc đến chuyện ăn nhĩ. Lúc nào cũng làm ra vẻ ban ơn. Còn cô thì tệ bạc lắm vậy.

Ông Nhơn có vẻ điềm tĩnh hơn, nhưng lời lẽ ông thốt ra cũng làm cô

nao nao trong lòng.

- Cháu đã làm hại cậu rồi, cháu biết không?

- Cháu có làm gì đâu cậu?

Bà Nhon cau mày đầy nghiến tiếp:

- Ông thấy chưa? Nó có cần biết gì đến nỗi khổ của ông đâu. Thật tao chưa thấy ai vô lương tâm như mày. Tại sao mày từ chối ông Thức?

Hà Nghi trở nên trầm lặng. Cuối cùng bà Nhon cũng nói thẳng điều mà cô cố né tránh. Cô nói thật nhỏ:

- Cháu đã nói với cậu mợ nhiều lần rồi, cháu không thể.

Bà Nhon cướp lời:

- Mày chê ông Thức lớn tuổi à? Đời nay người ta không có phân biệt tuổi tác. Mày không thấy mấy ông giàu sang, địa vị sao? Chưa có ai ngu như mày.

Giọng ông Nhon đầy tiếc nuối:

- Ông Thức thương cháu từ lâu. Ông muốn bảo bọc cuộc đời của cháu. Lấy ông Thức, tương lai cháu rực rỡ, tốt đẹp. Cậu và ông ấy bàn tính cả rồi, cháu lại làm hỏng tất cả.

Hà Nghi lòng đầy đau xót khi nghe cậu mợ nhắc đến ông Thức.

Người đàn ông bệ vệ, bạn thân của ông Nhon. Bà vợ của ông mất cách đây hai năm. Cô con gái ông đã có gia đình và ở riêng. Hiện tại ông rất thư thả. Ngoài giờ đi làm, thì ông trở về bên căn biệt thự xinh xắn ở đường Điện Biên Phủ.

Ông Thức muốn kết hôn với Hà Nghi, đó là những điều ông bà Nhon cho cô biết về ông Thức. Riêng Hà Nghi rất sợ gặp ông Thức. Cô luôn tránh mặt ông. Hà Nghi không thể nào đồng ý một người đàn ông đáng tuổi cha chú như ông Thức. Hà Nghi đã từ chối thẳng thắn

với ông bà Nhon, nhưng cậu mợ cô không chịu. Hai người cứ ép buộc cô và tạo mọi điều kiện cho ông Thức gặp gỡ cô. Ông bà Phúc chỉ nghĩ đến sự giàu sang.

Hà Nghi ngược nhìn ông bà Nhon và từ tốn:

- Dù ông Thức giàu sang, nhưng cháu không hề yêu thương ông, cháu không thể kết hôn với ông được.

Bà Nhon trề môi:

- Người lớn tuổi rất yêu thương chiều chuộng vợ con, mấy thằng trẻ tuổi làm sao bằng. Lấy ông Thức, mày sẽ sung sướng, còn đòi hỏi gì nữa?

Ông Nhon phụ họa với vợ:

- Cháu nên nhớ, ông Thức rất giàu có. Ông ấy có thừa khả năng cưới những cô gái trẻ trung và cũng có nhiều cô tình nguyện làm vợ ông ấy, nhưng vì ông Thức yêu cháu và muốn gắn bó với gia đình ta. Cháu điên nên mới từ chối.

Hà Nghi không thể nào đồng ý với những điều mà ông bà Nhon đã nói. Cô lên tiếng phản đối:

- Nói như cậu mợ thì con người chỉ biết đến sự giàu sang, chứ không sống vì tình cảm sao?

Bà Nhon bỗng trở nên ngọt ngào:

- Ông Thức yêu cháu là vì tình cảm rồi còn gì nữa.

Hà Nghi nghiêm giọng:

- Nhưng cháu không yêu ông Thức mà.

- Phải rồi, cô chỉ yêu những chàng trai trẻ trung hơn, đẹp trai hơn ông Thức. Cô nên nhớ, bọn trai trẻ nó không có chung thủy đâu. Lấy nó, cô sẽ đau khổ một đời đấy!

Hà Nghi ức lòng vì bà Nhon chỉ xuyên tạc và quơ đũa cả nắm. Đồng

tiền đã làm mờ mắt bà rồi. Bà chỉ còn biết ca ngợi ông Thức. Trong khi đó, ông Nhơn lại rên rĩ:

- Từ chối ông Thức là cháu đã hại cậu mợ. Cháu không được làm thế.

Bà Nhơn nghiêng răng nhìn Hà Nghi thù hằn:

- Không được làm thế! Anh nói mới hay nhỉ?! Nó đã từ chối rồi đó và ngang nhiên đính hôn với thằng Thư Hiên, qua mặt tôi và ông. Thật là nuôi ong tay áo mà!

Tức giận, Hà Nghi đáp luôn:

- Anh Thư Hiên cũng là giám đốc đó mợ.

Bà Nhơn hứ dài. Còn ông Nhơn thì giận dữ. Ông hỏi Hà Nghi với giọng gắt gỏng:

- Tại sao mày không cho tao hay về việc mày và Thư Hiên? Tụi bây khinh thường tao hả? Ông Thức nói tao lường gạt ông ấy đấy.

Bà Nhơn lại tiếp tục lải nhải:

- Xí, tưởng gì, chê ông Thức già, Thư Hiên cũng có con rồi chứ có phải trai trẻ đâu?

Hà Nghi im lặng, cô không muốn nói gì với ông bà Nhơn nữa. Hai người cứ mãi giằng xé về chuyện cô từ chối ông Thức. Thật ra ông bà Nhơn có nghĩ gì đến tương lai, hạnh phúc của cô đâu. Ông bà chỉ xem cô như một món hàng có lợi cho họ. Chính vì thế cô không ngạc nhiên khi nghe ông Nhơn tuyên bố thẳng thừng:

- Hà Nghi, mày đã đánh mất một cơ hội bằng vàng. Nếu bản thân mày không, tao cũng không nói, đằng này lại liên quan đến tao và thằng Tàn Đăng nữa. Ông ấy đã hứa lo cho Tàn Đăng làm với mấy hãng thầu xây dựng nước ngoài. Bây giờ lại từ chối và còn đòi lại tao số tiền ông ấy đã hùn hạp làm ăn. Mày cố ý hại tao rồi.

Hà Nghi đáp yếu ớt:

- Cháu có biết gì chuyện đó đâu. Cháu không cố ý.

Ông Nhon đập bàn giận dữ:

- Mày không cố ý hả? Chính mày cùng thằng Thư Hiên phá tao. Tại sao mày không thông qua tao về chuyện thằng Thư Hiên?

Bà Nhon lại đổ thêm dầu vào lửa:

- Người ta có quyền tự do mà, cần gì phải thông qua anh.

Ông Nhon cao giọng quyết liệt:

- Mày đừng tưởng tao gả mày cho thằng Thư Hiên. Mày hãy hỏi nó ngay, nếu không mày sẽ biết tay tao.

Hà Nghi nước mắt lưng tròng. Cô biết ông bà Nhon sẽ nổi trận lôi đình với cô, nhưng thà Hà Nghi chịu cơn sấm sét còn hơn lấy ông Thức. Lấy ông Thức, chỉ mới nghĩ đến điều đó thôi cô đã muốn chết khiếp. Hà Nghi cố gắng phân trần với ông bà Nhon:

- Cháu xin cậu mợ để cháu tự quyết định hôn nhân của cháu.

Chuyện quan trọng cả một đời, cậu mợ đừng ép uổng cháu.

Ông Nhon hét lên ra lệnh:

- Mày phải lấy ông Thức, không được cãi lời tao. Nghe rõ chưa?

Hà Nghi rưng rờ nhìn ông bà Nhon. Nàng bỗng oán giận cậu mợ tột cùng.

Bà Nhon rít lên:

- Tự quyết định cuộc hôn nhân, hay nhỉ?! Thế ai lo cho mày được như ngày nay? Bây giờ mày định phản bội à? Không được đâu con ỏi.

Khoảnh khắc im lặng nặng nề bao trùm cả ba người. Hà Nghi ước chi cô không hiện diện nơi đây. Cô không có trên cõi đời này và cô cũng không có những cậu mợ như ông bà Nhon. Hà Nghi xót xa cho

thân phận mình. Nếu còn ba mẹ thì cuộc đời cô đâu đến nỗi khổ sở như thế này. Trong phút chốc, Hà Nghi muốn rời khỏi nơi đây. Phải! Chỉ có rời khỏi nơi đây cô mới tìm được sự yên ổn. Cô cảm thấy ngột thở khi sống dưới mái nhà này. Làm sao ông bà Nhơn hiểu thấu nỗi lòng của Hà Nghi. Ớn cậu mợ, Hà Nghi vẫn nhớ, nhưng cô không thể làm theo lời của hai người. Hà Nghi biết chắc rồi đây những cơn bão tố sẽ tiếp tục bao phủ cuộc đời cô.

Hà Nghi đứng lên, cô không thể tiếp tục ngồi nghe ông bà Nhơn chì chiết nữa. Thấy thế, nét mặt ông Nhơn hàm hàm:

- Mày chưa đi chơi được đâu. Hôm nay hãy bàn chuyện này dứt khoát với tao và mợ mày.

Hà Nghi cứng cỏi đáp:

- Cháu đã nói rồi. Cháu không đồng ý.

Bà Nhơn lãnh đạm nhìn cô, giọng bà hết sức trơ tráo:

- Nếu mày không ưng ông Thức, mày hãy nói thẳng Thư Hiên đưa chúng tao năm chục triệu để trả nợ cho ông Thức. Và thẳng Thư Hiên phải bỏ tiền ra lo chạy chỗ làm cho thẳng Tàn Đăng.

Hà Nghi sửng sốt:

- Ớ kìa, sao mợ làm bắt cháu làm điều gì kỳ thế?

Ông Nhơn quát tháo:

- Có gì đâu mà kỳ. Mày hãy nói với thẳng Thư Hiên, tao đòi hỏi như thế đấy. Bằng không thì mày không được lấy nó.

Hà Nghi tái mặt:

- Không được. Cậu đừng bắt cháu làm điều đó.

Bà Nhơn nhún vai thách thức:

- Mày không dám nói với nó sao? Thẳng Thư Hiên cũng là một giám đốc giàu có cơ mà.

- Không. Cháu không đồng ý. Đó là sự xin xỏ nhục nhã.

Ông Nhon xẵng giọng:

- Hoặc là mày đồng ý lấy ông Thức, hoặc là mày bảo Thư Hiền đưa tiền tao. Mày phải chịu một, nhanh lên.

- Cháu không chọn cách nào cả.

- Bóp!

Ông Nhon thẳng tay tát vào má Hà Nghi. Cô lão đảo ôm mặt. Đôi mắt nhìn ông Nhon trừng trừng. Ông Nhon vẫn tiếp tục nói thật trơ trẽn:

- Mày không nói, chính tao sẽ nói với thằng Thư Hiền đấy.

Hà Nghi hoảng hốt:

- Không, cậu không được làm thế.

- Mày đừng ngăn cản tao.

Bà Nhon tiếp lời chồng:

- Bày đặt sĩ diện hảo. Đời bây giờ, tiền bạc là trên hết, mày biết không? Mày là đứa cháu tồi tệ. Tại sao mày không nghĩ đến tao và cậu mày.

Hà Nghi ngồi cặm lặng, mặc cho ông bà Nhon dằn vò cô. Tiếng ông Nhon vẫn vang lên ầm ĩ:

- Tao sẽ nói thằng Thư Hiền chi cho tao. Nếu nó không đồng ý thì đừng hòng tao gả mày cho nó.

Hà Nghi tức tối:

- Cháu không cho cậu nói thế.

- Hả?

Ông Nhon trợn mắt nhìn Hà Nghi:

- Mày cấm tao hả? Mày là đứa cháu phản bội. Mày sẽ biết tay tao.

Mày hãy ra khỏi nhà tao ngay!

Hà Nghi hét lên:

- Cậu khỏi đuổi cháu cũng sẽ đi ngay. Cháu đã kinh hãi ngôi nhà này lắm rồi.

Nói xong, Hà Nghi lao nhanh ra đường. Tinh thần đang bấn loạn, Hà Nghi không chú ý đến đường xa, xe cộ gì cả.

Trao nhau hạnh phúc

Phần V

Huyền Giao ngồi trên chiếc băng ghế dài ngoài phòng bệnh nhân. Dãy hành lang im lặng không một bóng người. Huyền Giao đưa mắt nhìn mông lung về phía trước. Mảnh trăng non trên bầu trời chiếu vào sân bệnh viện ánh sáng lấp loáng.

Thư Hiên ngạc nhiên trước vẻ suy tư của Huyền Giao. Anh đứng đây đã lâu mà Huyền Giao vẫn không hay. Đến khi anh cất lên tiếng nói thì Huyền Giao bỗng giật mình:

- Mơ mộng gì thế, cô tiên nhỏ?

Huyền Giao ngược lên nhìn Thư Hiên với nụ cười nở trên môi. Anh đến ngồi bên cạnh Huyền Giao. Thư Hiên có thể hỏi cô một câu êm ái đến thế sao? Thường thì anh rất hay tỏ thái độ tự cao châm chọc, rất ít khi tỏ ra thân ái thật sự.

Giọng Thư Hiên vẫn thân mật hỏi lại:

- Cô đang mơ gì thế?

Huyền Giao bật cười:

- Tôi đang mơ trở thành trẻ nít.
- Trời đất!

Mày Thư Hiền nhướng lên. Đôi môi bật lên tiếng kêu. Huyền Giao thích thú nhìn anh. Thư Hiền vẫn chưa hết thắc mắc:

- Sao, cô muốn trở thành trẻ nít à? Để làm gì?
- Để khỏi phải làm gì mà chỉ được vui chơi và nhất là sẽ có thật nhiều đồ chơi tuyệt đẹp.

Thư Hiền lại phỏng vấn:

- Sao cô lại nghĩ đến đồ chơi? Cô không định quảng cáo chứ?
- Thì cũng có những hãng đồ chơi đến công ty quảng cáo.
- Tôi nhớ cô chỉ thiết kế mẫu quảng cáo thôi mà.
- Thiết kế cũng là gián tiếp quảng cáo rồi.

Thư Hiền thắc mắc hỏi:

- Có khi nào cô quảng cáo hàng gốm sứ cho tôi không?

Huyền Giao cười hồn nhiên:

- Hàng của anh đâu có quảng cáo với mấy đứa con nít được.
- Tức là cô chỉ thích chơi với mấy đứa con nít?
- Chơi với mấy đứa con nít dễ chịu hơn người lớn nhiều.
- Người lớn khó chịu như thế nào?
- Như anh đó, rắc rối và phức tạp.

Thư Hiền kêu lên:

- Tôi mà phức tạp rắc rối ư?

Huyền Giao nhìn Thư Hiền với ánh mắt trong veo:

- Anh phải tự biết về anh chứ.

Giọng Thư Hiền vang lên ấm áp:

- Tôi tự biết tôi là một người bạn thân thiết của Huyền Giao.

"Bạn thân thiết" Huyền Giao ngần ngợ nhìn sững Thư Hiên. Có thật Thư Hiên muốn làm bạn thân thiết với cô?! Để làm gì? Bên cạnh Thư Hiên đã có người bạn đời thân thiết là Hà Nghi rồi, cần gì Huyền Giao nữa? Huyền Giao vội trả lời Thư Hiên:

- Có lẽ tôi là bạn thân thiết của Trâm Oanh, đúng hơn là của anh.

Mắt sáng vụt lên, giọng Thư Hiên đầy thích thú:

- Ôi, Trâm Oanh thật hạnh phúc khi có cô là bạn.

Huyền Giao mỉm cười giải thích:

- Sống gần mấy đứa trẻ để thấy mình trẻ và hồn nhiên như chúng.

Thư Hiên chậm rãi nhận xét:

- Tôi chưa thấy ai kỳ lạ như cô. Đang ở độ tuổi này lại mong ở độ tuổi khác.

- Tôi thấy lứa tuổi thơ là đẹp nhất.

Thư Hiên dừng lại thật lâu trên gương mặt Huyền Giao với tia nhìn ấm áp và đôn hậu.

- Thật ra lứa tuổi nào cũng có nét đẹp riêng của nó.

Im lặng, Huyền Giao lắng nghe. Giọng dịu ngọt của Thư Hiên mơ hồ đi vào tâm trí cô.

- Cô có biết rằng cô đang ở vào thời kỳ rực rỡ nhất của một đời người? Thời kỳ thanh xuân, thơ mộng, Huyền Giao chính là một bông hoa vừa chớm nở với hương thơm thoang thoảng làm dịu mát lòng người. Là một cô gái xinh xắn, dễ thương và sôi động, Huyền Giao hẳn phải bằng lòng với điều này chứ?

Không ngờ chỉ câu nói đùa chơi mà Thư Hiên đã triết lý với cô một tràng dài như thế. Những lời Thư Hiên nói khiến cô xôn xao. Huyền Giao mở to mắt nhìn Thư Hiên. Anh vẫn tiếp tục gần như thì thào:

- Cô là một cô gái tuyệt diệu mà tôi được gặp.

Tim Huyền Giao đập rộn. Nhắm mắt lại, cô muốn giữ mãi âm điệu này. Hình như bàn tay rắn chắc của Thư Hiên vừa nắm lấy bàn tay cô. Huyền Giao run lên, mở choàng mắt ra. Thư Hiên cúi xuống, môi anh lướt trên tóc Huyền Giao:

- Em là nàng tiên bé nhỏ của anh.

Huyền Giao bàng hoàng:

- Anh...

Nhưng rồi Huyền Giao chợt nín bật. Tất cả chỉ là làn khói mong manh. Khói đã bay qua làm mắt Huyền Giao cay xè. Cô chợt nhớ đến Hà Nghi. Hình ảnh Hà Nghi nằm trên chiếc giường trải drap trắng của bệnh viện khiến Huyền Giao choàng tỉnh. Cô thở thót:

- Anh, đừng nói....

Đôi mắt Thư Hiên nhìn Huyền Giao khó hiểu. Anh như đau thương, như triu mến. Huyền Giao cố tránh đôi mắt bí hiểm ấy. Cô lấy giọng tự nhiên:

- Chị Hà Nghi đã ngủ rồi hả anh?

Thư Hiên im lặng không đáp. Anh đang chìm đắm trong nỗi suy tư. Huyền Giao bối rối ghê lắm. Cô thật sự muốn nghĩ đến Hà Nghi nhưng rồi hình ảnh của Thư Hiên vẫn chiếm ngự trong tim cô. Ai khiến xui choa Huyền Giao gặp Thư Hiên, người đàn ông đang làm cô chao đảo? Huyền Giao nhìn anh khổ sở. Cô không hiểu nổi Thư Hiên. Tại sao anh làm như thế? Hà Nghi đang nằm trong kia, Thư Hiên đùa chăng? Huyền Giao sẽ không bao giờ là một con người tồi tệ đâu. Huyền Giao vẫn luôn biết Thư Hiên đã đính hôn rồi: đính hôn rồi, chính cô đã nhìn thấy và tham dự. Thư Hiên đã đính hôn rồi. Đó là thật tế! Huyền Giao mong rằng cô sẽ tỉnh táo chứ không rơi vào chiêm bao mộng mị.

Hà Nghi xuất viện. Huyền Giao đến công ty quảng cáo Bình Minh làm việc như bình thường. Mấy buổi chiều và tối đến dạy vẽ cho bé Khả Tú và Trâm Oanh.

Trâm Oanh thấy cô đã trách móc quá chừng:

- Mấy bữa cô không đến dạy con học làm con nản quá hết muốn học, muốn vẽ nữa.

Huyền Giao cười:

- Không có cô thì có ngoại Thân và ba con. Con phải học bình thường chứ.

- Nhưng không ai dò bài, xem bài tập của con.

Huyền Giao xem lại bài vở của Trâm Oanh. Có mấy bài tập con bé bỏ không làm. Bài thì ị ạch mới thuộc. Bức vẽ dở dang hôm nọ, nó cũng bỏ luôn. Con bé học hành rất tùy hứng. Thật khổ ghê! Huyền Giao động viên con bé:

- Được rồi, cô sẽ dò bài, xem bài tập của con.

Trâm Oanh vẫn còn thắc mắc:

- Sao cô cứ đi đâu hoài mà không đến đây?

- Cô bận việc.

- Cô bận việc gì?

Chẳng biết Thư Hiền có kể cho con bé nghe chuyện của Hà Nghi không. Huyền Giao chỉ khẽ đáp:

- Cô bận ở bệnh viện giúp một người bệnh.

Trâm Oanh reo lên:

- Thế hả cô? Vậy là nuôi người bệnh.

Huyền Giao mỉm cười trước lý lẽ hồn nhiên của con bé. Rồi cô hướng dẫn nó học bài và làm bài tập. Xong, con bé lôi bức vẽ ra bắt đầu hý hoáy vẽ. Dường như có Huyền Giao bảo ban, Trâm Oanh có

động cơ học tập hơn.

Hết giờ học, Huyền Giao ra về. Không gặp Thư Hiên. Tối rồi chẳng lẽ anh còn bận việc công ty? Huyền Giao nấn ná muốn chờ Thư Hiên. Nhưng rồi chợt nghĩ, chắc anh đang đến nhà Hà Nghi, vì chị ấy mới vừa khỏi bệnh. Huyền Giao thật mâu thuẫn. Cô vừa muốn gặp Thư Hiên, vừa muốn trốn chạy. Không gặp thì tốt hơn, có lẽ ông trời đã sắp đặt như thế. Huyền Giao hối hả ra về. Cô không sao hiểu được lòng mình.

Buổi tối, đường phố trầm lặng hơn. Về ồn ào nhộn nhịp sôi động ban ngày đã lắng xuống. Vừa chạy xe, Huyền Giao vừa nghĩ ngợi miên man. Bầu trời lấp lánh ánh sao đêm. Một vì sao nằm lẻ loi một góc, vì sao của Huyền Giao.

Hai ngày nghỉ trong tuần, Huyền Giao đi học nấu ăn với Hân Mỹ. Lúc đầu cô cũng nghĩ đây chỉ là chuyện đùa, nhưng hóa ra là thật. Đi học nấu ăn cũng vui. Đi học để bận rộn, để không có thời gian suy nghĩ vẩn vơ.

Ngày nghỉ, Thư Hiên muốn tìm Huyền Giao, nhưng chẳng biết tìm cô nơi đâu. Thư Hiên thấy mình thật tệ. Anh chưa biết gì về Huyền Giao, chẳng biết cô ở đâu. Cuối cùng, Thư Hiên phải tìm đến bà Hân Huệ. Anh nghĩ rằng, chỉ có bà mới biết địa chỉ của Huyền Giao. Bà Hân Huệ vô cùng ngạc nhiên khi nghe Thư Hiên hỏi địa chỉ của Huyền Giao:

- Cậu tìm Huyền Giao à? Có chuyện gì thế?
- Tôi cũng có chút chuyện riêng.

Bà Hân Huệ lấy quyển sổ tay ghi địa chỉ chỗ ở của Huyền Giao:

- Đây là địa chỉ trong hồ sơ của cô ấy. Tôi cũng chưa đến đấy lần nào.

Tất nhiên bà là giám đốc, đến nhà nhân viên làm gì? Và chắc nhân viên cũng chẳng đến nhà bà, ngoại trừ công ty họ cần phải đến mỗi ngày...

Thư Hiền lịch sự:

- Cám ơn bà nhiều lắm.

Biết được chỗ ở của Huyền Giao, Thư Hiền mừng rỡ. Anh định quay đi thì bà Hân Huệ thông thêm:

- Hôm nay ngày nghỉ, Huyền Giao không có ở nhà đâu.

Thư Hiền hơi khựng lại, mặt như quả bóng xì hơi sau phút giây hí hửng. Huyền Giao không có nhà ư? Ngày nghỉ cô đi đâu? Sao bà Hân Huệ biết, hay là bà đoán? Ngày đi làm đã vắng nhà, thông thường ngày nghỉ, người ta cũng hay đi vắng. Bất chợt Thư Hiền hỏi:

- Huyền Giao đi siêu thị hả bà?

Bà Hân Huệ bật cười:

- Tôi có biết đâu. Cậu làm như tôi quản lý nhân viên cả ngày nghỉ vậy.

Thư Hiền cười rất vô tư:

- Nghe bà bảo ngày nghỉ Huyền Giao vắng nhà. Tôi tưởng bà biết cô ấy đi đâu.

Bà Hân Huệ vui vẻ bảo:

- Nghe Hân Mỹ nhà tôi bảo, nó với Huyền Giao đi học nấu ăn ở trung tâm văn hóa.

Ồ, Thư Hiền nhớ ra, anh đã nghe Huyền Giao nói cô đang đi học nấu ăn. Anh tưởng cô đùa. Huyền Giao đi học với Hân Mỹ ư? Lạ thật!

Thư Hiền nhìn bà Hân Huệ:

- Cám ơn bà. Tôi sẽ đến đó tìm Huyền Giao.
- Cậu có biết địa chỉ không?
- Lại phải nhờ bà rồi.

Mắt bà Hân Huệ ánh nét cười lấp lánh:

- Tôi có biết đâu. Chỉ nghe Hân Mỹ nói trung tâm dạy gia chánh ở trường Nguyễn Bình Khiêm.

Thư Hiền nhanh nhẹn:

- Tôi sẽ tìm.

Nói xong, anh nhanh nhẹn phóng xe đi. Bà Hân Huệ nhìn theo, mỉm cười thích thú. Bà biết là Thư Hiền đến đó sẽ gặp Hân Mỹ của bà. Việc đầu tiên là Thư Hiền phóng xe đến nhà Huyền Giao. Đúng như bà Hân Huệ nói, Huyền Giao không có ở nhà. Huyền Giao ở nhà chỉ có một mình sao? Như vậy những gì Huyền Giao nói đều là sự thật. Anh thấy Huyền Giao là cô gái có nhiều điểm khác lạ mà anh chưa thể nào hiểu hết.

Tìm Huyền Giao thì tìm bất cứ nơi đâu, Thư Hiền cũng sẵn sàng lao xe tới để gặp được cô. Đến trung tâm dạy nghề, Thư Hiền còn đang lóng ngóng ngó vô. Ôi, chẳng lẽ ông trời chiếu cố đến anh! Hết giờ học, mọi người ủa ra cổng. Hầu hết là phụ nữ. Người nào cũng xinh đẹp, rạng rỡ và vui tươi. Chẳng biết hôm nay họ học được món gì để về nấu cho cha mẹ, chồng con ăn? Thư Hiền bỗng phì cười vì điều anh đang nghĩ. Bất chợt anh im bật và trở mắt nhìn. Thư Hiền vừa trông thấy Huyền Giao đi bên cạnh một gã con trai dắt chiếc Wave màu xanh bóng loáng. Mắt Thư Hiền dán chặt vào hai người. Thật ra, anh nhìn kỹ gã con trai. Và vì nhìn kỹ cho nên Thư Hiền đã nhận ra, không phải gã con trai mà là một cô gái. Thế mà Thư Hiền hết hồn.

Cô gái cứ như con trai, nhìn từ trên đầu xuống đến chân, chẳng có vẻ gì mềm mại uyển chuyển của con gái.

Hân Mỹ nói nói cười cười rất thản nhiên với Huyền Giao, chẳng thấy Thư Hiền nhú mày khó chịu. Mà nếu có thấy, Hân Mỹ cũng không cho là anh chàng Thư Hiền đang nhăn nhó khó chịu với cô.

Trái lại, Huyền Giao đã nhìn thấy Thư Hiền. Cô ngạc nhiên đến sửng sò. Thư Hiền đi đâu đến đây? Chẳng lẽ Thư Hiền tìm Huyền Giao? Tìm để làm gì? Hay là Hà Nghi có sự cố? Chỉ khi Hà Nghi có sự cố, Thư Hiền mới tìm đến Huyền Giao. Cô nghe tim mình thót lại.

Thư Hiền đã reo lên gọi Huyền Giao, giọng không giấu nổi mừng rỡ:

- Huyền Giao!

Huyền Giao phản xạ nhanh như cái máy:

- Chị Hà Nghi như thế nào rồi hả anh?

Thư Hiền trầm giọng:

- Hà Nghi vẫn bình thường.

Giọng Huyền Giao ráo hoảnh:

- Thế mà tôi cứ tưởng....

Thư Hiền cướp lời:

- Tưởng Hà Nghi có chuyện gì à?

Huyền Giao đáp tỉnh bơ:

- Thì Hà Nghi có gì anh mới tìm đến tôi.

Thư Hiền phân trần:

- Không phải như thế đâu.

Huyền Giao hỏi khẽ:

- Vậy là anh tình cờ đi ngang qua đây hả?

Chiều cho Huyền Giao một tia nhìn khác lạ, giọng Thư Hiền trầm ấm:

- Tôi đi tìm Huyền Giao.

Huyền Giao nghe giọng mình lạ hoắc:

- Tìm Huyền Giao để làm gì?
- Có việc. Huyền Giao đi với tôi nhé.

Nghe hết cuộc đối thoại của Thư Hiên và Huyền Giao này giờ, Hân Mỹ như đang giẫm lên ổ kiến lửa. Tự dưng ra cổng gặp gã đàn ông bá vợ rồi Huyền Giao lại đối đáp với hắn gọn bộp. Gã đàn ông còn rủ Huyền Giao đi nữa. Đi đâu? Hân Mỹ nghiêm giọng:

- Đi về Huyền Giao.

Thư Hiên nhìn Hân Mỹ, nói như thách thức:

- Huyền Giao chưa về được đâu.

Nghe giọng điệu của hai con người không quen biết nhau như muốn gây chuyện, Huyền Giao lên tiếng giới thiệu:

- Đây là anh Thư Hiên. Đây là Hân Mỹ....

Nhìn nét mặt ngơ ra của Thư Hiên, Huyền Giao bật cười. Anh chàng không biết Hân Mỹ là ai. Huyền Giao bồi thêm lời giới thiệu trịnh trọng nữa:

- Hân Mỹ, con gái bà giám đốc Hân Huệ. Chắc anh có nghe nói đến!
- Tôi nghe Huyền Giao nói đến!
- Bà giám đốc nói chứ!

Hai tay chống nạnh, Hân Mỹ vênh mặt lên hỏi trống:

- Ủa, mẹ tôi nhắc điều gì nhỉ?

Huyền Giao ôn tồn giải thích:

- Nhắc Hân Mỹ là con gái rệu của bà.

Hân Mỹ xí dãi không nói gì. Còn Huyền Giao thì đang tự hỏi: Thư Hiên không tình cờ đi qua đây? Hà Nghi không có vấn đề gì? Vậy anh đang tìm Huyền Giao thật sự hay tìm Hân Mỹ? Không thể nào hiểu nổi.

Cả ba cùng im lặng trong bầu không khí khác thường. Thư Hiền bỗng nhắc lại:

- Huyền Giao đi với tôi nhé. Có việc cần bàn.

Việc gì có trời mới biết. Huyền Giao chần chừ. Giọng Thư Hiền khẩn thiết hơn:

- Tôi đã khổ công lắm mới tìm được Huyền Giao ở đây đó. Huyền Giao biết không?

Huyền Giao vờ hỏi:

- Huyền Giao phải biết à?

- Khỏi phải biết, chỉ mong Huyền Giao đi ngay.

Huyền Giao thản nhiên:

- Hân Mỹ đi nữa chứ.

Hân Mỹ ré lên:

- Không, không.

Rồi cô giải thích thêm với giọng đầy triết lý:

- Những người có thể giới riêng, tôi đi chung làm quái gì?

Huyền Giao mời gọi:

- Có gì riêng đâu. Hân Mỹ đi chung cho vui.

Hân Mỹ nhún vai kiểu cách:

- Tôi chẳng vui nổi rồi. Chào!

Nói xong, Hân Mỹ leo lên xe, nhún ga rồi phóng vụt đi. Thư Hiền nhìn theo bình phẩm:

- Tôi cứ tưởng anh chàng nào đang rước Huyền Giao đi học nấu ăn về.

Huyền Giao thờ ơ:

- Thế à?

- Làm tôi phát hoảng lên đấy.

- Ai làm gì mà anh phát hoảng?
- Không ai làm gì, nhưng tôi bất chợt lo.

Huyền Giao bật hỏi:

- Tôi không hiểu, anh lo cái gì?

Mắt loé lên như một tia chớp, giọng Thư Hiên đầy vẻ bí hiểm:

- Muốn biết thì hãy theo tôi.

Huyền Giao chỉ còn cách leo theo lên xe. Và nhà hàng Thiên Duyên hiện ra. Trời ạ! Lại thêm một buổi dính hôn nữa ư? Ác mộng. Không, Huyền Giao không muốn gặp ác mộng nữa. Mắt Huyền Giao nhìn Thư Hiên dăm dăm:

- Vào đây làm gì?

Thư Hiên đáp tỉnh rụi:

- Để ăn...

Huyền Giao vặn lại:

- Ăn ở chỗ khác không được à?
- Chỗ này mới đặc biệt và có ấn tượng.
- Anh thì lúc nào cũng ấn tượng với đặc biệt.
- Tại Huyền Giao đầy ấn tượng đặc biệt đó thôi.

Ngồi vào bàn ăn, Thư Hiên chủ động gọi mọi thứ. Huyền Giao nhìn Thư Hiên dăm dăm khi người phục vụ mang thức ăn lên. Đã từng đi ăn với Thư Hiên lúc Hà Nghi ở bệnh viện, nhưng hôm nay Huyền Giao không biết Thư Hiên rủ cô đi ăn với lý do gì? Lại ăn ở nhà hàng Thiên Duyên nữa chứ.

Giọng Thư Hiên ấm mượt vang lên:

- Mời Huyền Giao thưởng thức.
- Tôi muốn biết chúng ta ăn mừng vì việc gì?
- Huyền Giao không biết hôm nay là ngày gì sao?

- Ngày gì?

- Một ngày đặc biệt mà tôi có quyền làm thế.

Huyền Giao nhướn mày:

- Ngày vui của anh à?

Thư Hiên hỏi lại:

- Huyền Giao nghĩ sao?

- Ngày vui người ta thường chia sẻ với người khác.

Dành cho Huyền Giao một tia nhìn bỏng cháy, Thư Hiên hạ giọng ra vẻ bí mật:

- Với tôi, chính Huyền Giao góp phần tạo nên ngày vui đó.

Ngày vui của Thư Hiên do Hà Nghi tạo nên chứ liên quan gì đến Huyền Giao. Huyền Giao mím môi:

- Tạo nên niềm vui của anh là chị Hà Nghi cơ.

Thư Hiên nhướn mày ngó Huyền Giao:

- Tất cả những gì tôi nói với Huyền Giao đều không dính líu gì đến Hà Nghi cả.

- Sao lạ vậy?

- Thế Huyền Giao không nhớ hôm nay là ngày gì thật à?

- Một ngày như bao ngày.

- Đúng. Nhưng ngày này là ngày tôi đã đến công ty quảng cáo.

- Thì anh đến công ty hợp đồng quảng cáo sản phẩm gốm sứ của công ty anh.

Mắt sáng lên lấp lánh, Thư Hiên nhấn mạnh:

- Tôi luôn nhớ mãi ngày đó.

Huyền Giao phì cười:

- Anh có trí nhớ tốt.

- Sẽ không có gì đáng nhớ nếu tôi không gặp Huyền Giao ở đó.

Giọng Huyền Giao reo lên như khám phá ra chân lý:

- À, phải rồi. Nhờ tôi vẽ mẫu quảng cáo mà sản phẩm của công ty anh bán đắt chứ gì? Và anh muốn ăn mừng.

Thấy Huyền Giao cố tình không chịu hiểu, Thư Hiền nhún mày:

- Tôi không nghĩ đến những điều trần tục đó.

Huyền Giao tỉnh nghịch hỏi:

- Thế còn điều cao siêu nữa ư?

- Phải. Điều cao siêu đó là tôi đã gặp Huyền Giao. Tôi muốn kỷ niệm ngày gặp gỡ Huyền Giao.

Thư Hiền nói từng tiếng với nét mặt rạng ngời. Huyền Giao như bị điện giật:

- Ngày quý quái, gặp ông giám đốc hắc ám. Hai người cự nự quyết liệt, có gì đáng để nhớ?

Thư Hiền vẫn hớn hờ như reo:

- Chúng ta uống chúc mừng.

Đôi mày thanh tú của Huyền Giao cau lại:

- Nếu anh nâng ly mừng ngày Quốc Tế Phụ Nữ, tôi sẽ hưởng ứng.

- Với tôi, ngày gặp Huyền Giao là quan trọng nhất. Nếu không đến công ty quảng cáo Bình Minh, làm sao tôi biết có một Huyền Giao dễ thương, xinh đẹp và tài năng.

Nghĩ là Thư Hiền đang đùa cợt chọc phá, Huyền Giao nổi đóa đập lại Thư Hiền:

- Chị Hà Nghi sẽ nghĩ sao nếu nghe anh tán tụng tôi?

Thư Hiền hạ giọng tỉnh rụi:

- Tôi chỉ muốn biết Huyền Giao nghĩ sao thôi.

- Tôi nghĩ anh nên tán tụng chị Hà Nghi.

Thư Hiền buông câu chắc nịch:

- Hà Nghi có cuộc sống riêng của Hà Nghi. Huyền Giao có cuộc sống riêng của Huyền Giao. Hôm nay tôi muốn cô chỉ nghĩ đến cô thôi.

Thư Hiên nói xong rồi lặng nhìn Huyền Giao. Đôi môi đàn ông hé nở nụ cười rạng rỡ để lộ hàm răng bóng ngời. Huyền Giao bị thu hút, cứ dán mắt vào miệng anh. Bất chợt cô đỏ mặt, quay mắt nhìn đi hướng khác. Thư Hiên vẫn là gã đàn ông bí hiểm đối với cô. Anh đâu phải là chàng trai mới lớn thích vờ mờ mông đầu mà bày đặt tổ chức ăn mừng ngày gặp mặt đầu tiên. Hay là các ông giám đốc hay sinh chuyện này nọ.

Thư Hiên gấp thức ăn vào chén cho Huyền Giao, nài ép cô ăn và ôn tồn bọc bạch:

- Tôi không biết nói sao với Huyền Giao đây. Tôi rất muốn long trọng tổ chức ngày đầu tiên gặp gỡ Huyền Giao. Huyền Giao đã để lại trong tôi những ấn tượng sâu sắc. Tôi mong mối quan hệ giữa chúng ta mãi mãi bền vững.

Huyền Giao bật cười:

- Phải chi tôi là giám đốc thì nên chúc mối quan hệ hợp tác làm ăn lâu dài.

Thư Hiên buông một câu đầy ý nghĩa:

- Giữa chúng ta không có mối quan hệ làm ăn.

Huyền Giao vô tư hỏi:

- Chứ quan hệ gì?

Giọng Thư Hiên nhẹ như gió thổi:

- Quan hệ tình cảm giữa người và người.

- Anh nói gì Huyền Giao không hiểu.

- Rồi Huyền Giao sẽ hiểu.

Thư Hiên đã làm cho Huyền Giao thót tim. Huyền Giao muốn hụt hơi

vì nghe những lời lạ lùng của Thư Hiên và rối tung đầu óc vì suy nghĩ. Cuộc gặp gỡ của Thư Hiên và Huyền Giao có gì đáng để anh ăn mừng? Đã bao tháng ngày trôi qua, chưa đầy một năm, cũng có nhiều điều để nhớ. Nhưng chắc chắn không quan trọng đến nỗi Thư Hiên tổ chức tiệc mừng. Khó mà hiểu được anh chàng này. Và cũng không muốn hiểu điều gì sâu xa hơn, Huyền Giao cất tiếng hỏi rất bình thản:

- Lúc này anh tình cờ đi ngang qua trung tâm hả?

Thư Hiên nhìn sâu vào mắt Huyền Giao:

- Huyền Giao nghĩ là tình cờ hả? Không đâu.

- Anh đâu có biết là Huyền Giao học ở đó.

Thư Hiên trả lời như một chân lý:

- Khi muốn biết thì phải tìm hiểu thôi Huyền Giao ạ.

Thấy Huyền Giao ngớ ra không nói gì, Thư Hiên thích thú giải thích thêm:

- Anh còn biết Huyền Giao đi học nấu ăn với Hân Mỹ nữa kìa.

Huyền Giao kêu lên:

- À, phải rồi. Bà Hân Huệ nói với anh.

Rồi cô cắc có hỏi Thư Hiên:

- Vậy là anh đến trung tâm tìm cô Hân Mỹ hả?

Giọng Thư Hiên sắc gọn:

- Anh chỉ đi tìm một nửa của anh thôi.

- Thì Hân Mỹ....

- Không phải đâu.

- Chị Hà Nghi.

- Càng không phải.

Huyền Giao giật thót tim. Tia nhìn nồng cháy trong tia mắt Thư Hiên

dành cho Huyền Giao. Cô rùng rờ và cố tránh né nhưng ánh mắt ma quái đã làm cho tim cô muốn bắn ra ngoài. Huyền Giao tự hỏi tại sao, hàng trăm lần câu hỏi lặp lại trong óc, và giọng Thư Hiên ma quái vang lên:

- Em không thấy giờ này anh đang ngồi với ai ở đây sao Huyền Giao? Thông minh, nhạy cảm như em phải biết chứ.

- Huyền Giao không biết.

- Anh tin là Huyền Giao đã biết.

Huyền Giao lắc đầu cả chục cái. Huyền Giao chẳng muốn biết. Thư Hiên lại triết lý:

- Có những điều liên quan đến mình, thì cần phải biết chứ em.

- Điều Huyền Giao muốn biết là chị Hà Nghi đã khoẻ hẳn và đi làm lại chưa? Còn anh thấy Hân Mỹ thế nào?

Thư Hiên buông gọn:

- Tất cả những điều đó không liên quan đến Huyền Giao, anh miễn trả lời.

Huyền Giao liếc xéo Thư Hiên một cái:

- Vậy Huyền Giao cũng chẳng cần muốn biết điều gì nữa.

- Còn anh thì muốn biết đấy.

- Anh muốn biết gì?

- Về Huyền Giao. Hãy kể cho anh nghe đi.

Huyền Giao đọc vanh vách một hơi như trả bài.

- Phạm Huyền Giao, nữ, cao một mét sáu, cân nặng năm mươi ký, là họa sĩ thiết kế mẫu quảng cáo của công ty Bình Minh.

Thư Hiên xua tay phản đối:

- Lý lịch trích ngang anh biết rồi.

Huyền Giao pha trò:

- Vậy anh hỏi lý lịch trích dọc hả?
- Anh không hỏi lý lịch, chỉ muốn biết Huyền Giao là ai.
- Huyền Giao là một cô gái.

Một cô gái đã làm con tim Thư Hiên chao đảo. Thư Hiên muốn nói điều đó lắm, không biết tại sao Huyền Giao xuất hiện bên đời Thư Hiên. Ai khiến xui cho hai người gặp gỡ để rồi Huyền Giao ngự trị mãi trong tâm tư Thư Hiên và Thư Hiên như vô tình hay cố ý mà luôn nghĩ đến Huyền Giao. Muốn nói với Huyền Giao nhiều lắm, nhưng vẫn không thể nói gì được.

Thư Hiên tiếp lời Huyền Giao bằng một câu trầm lắng:

- Huyền Giao là một cô gái bí ẩn.

Huyền Giao bật cười:

- Bí ẩn à?

Thư Hiên nheo một bên mắt với cô:

- Anh muốn biết cô gái bí ẩn từ đâu hiện ra?

Huyền Giao lém lỉnh đáp:

- Từ trong truyện kinh dị, hình sự, liêu trai hiện ra.
- Ôi, sao thế.
- Tại trong những truyện đó luôn có những cô gái bí ẩn.

Thư Hiên phẩy tay:

- Mấy cô gái bí ẩn đó sẽ biến mất khi hết truyện. Anh thích cô gái bí ẩn đang đối diện với anh hơn.

Huyền Giao hỏi một hơi dồn dập:

- Tại sao? Anh tưởng là em không biến mất à? Em sẽ biến mất đó.

Vô tình Huyền Giao xưng em ngọt như đường phèn với Thư Hiên.

Anh thích thú. Ánh mắt nhìn cô lấp lánh tia chớp:

- Anh sẽ lưu giữ em lại.

Giọng anh ẩn chứa sự âu yếm tự tin. Huyền Giao bối rối. Nói xong, Thư Hiên lấy một gói nhỏ ra trao cho Huyền Giao:

- Đây là món quà anh tặng em, kỷ niệm ngày đáng nhớ.

Huyền Giao bối ngỡ nhìn Thư Hiên và nhìn món quà. Một gói giấy hoa màu hồng được buộc chiếc nơ vàng xinh xắn. Chẳng biết bên trong là gì.

Huyền Giao ngần ngừ. Sợ cô không nhận, Thư Hiên ra vẻ bí mật:

- Đây là món quà không giống món quà nào cả.

Lại khêu gợi trí tò mò của Huyền Giao. Thư Hiên tặng thì cô nhận thôi. Quà gì cũng được. Giọng cô liến thoắng:

- Miễn anh đừng gói chuột con, thần lằn, rắn mối trong đó là được.

Thư Hiên kêu ca:

- Trời đất! Anh đâu phải là mấy cậu học trò nghịch ngợm thích nhất mấy cô bạn thả dế.

Cả hai cùng cười vang. Tiếng cười trong trẻo ngọt ngào như những chuỗi âm thanh òa vỡ.

Bữa ăn kết thúc, Huyền Giao ra về trong một trạng thái lâng lâng khó hiểu và khó tả.

Trao nhau hạnh phúc

Phần VI

Buổi chiều thứ Bảy là niềm vui của mọi người, đặc biệt đối với những người đang làm việc. Sau một tuần lao động mệt nhọc thì buổi chiều thứ Bảy quả là tuyệt vời. Ai cũng mong mỗi được về sớm với gia đình. Ngay cả như Thư Hiên cũng vậy. Anh rất sung sướng trước giây phút đó. Thư Hiên rất thích gần gũi Trâm Oanh, chăm sóc con bé, kiểm tra việc học tập của con bé. Suốt cả tuần, dù bận rộn, anh vẫn luôn để mắt đến Trâm Oanh. Đặc biệt là buổi chiều thứ Bảy, anh và Trâm Oanh không thể thiếu vắng nhau. Điều đó cũng làm cho dì Thân hài lòng.

Lúc này có Huyền Giao trông coi, việc học của Trâm Oanh, anh rất yên tâm. Có những buổi chiều thứ Bảy, Thư Hiên lại bận rộn bạn bè khách khứa tiệc tùng. Nghề kinh doanh của anh là thế đấy.

Đêm qua, Thư Hiên đi mãi đến một giờ sáng mới về khiến dì Thân vô cùng lo lắng. Bình thường Thư Hiên rất chừng mực. Anh luôn giữ gìn sức khỏe, anh luôn quan niệm có sức khỏe tốt mới sáng suốt làm việc và giải quyết mọi việc được tốt đẹp.

Sáng nay, Thư Hiên dậy muộn. Đã hơn chín giờ rồi. Khi anh còn ngủ thì đừng nên đánh thức. Kể cả việc gọi anh thức dậy để ăn cơm.

Trâm Oanh đã ăn điểm tâm xong. Ngày chủ nhật được nghỉ, con bé rất mừng. Nhưng Trâm Oanh vẫn có chương trình riêng của mình trong ngày. Trâm Oanh sẽ vui chơi, đánh đàn, xem truyện, vẽ tranh. Phải vẽ nhiều tranh đẹp cho cô Huyền Giao hài lòng.

Dì Thân đi chợ, Trâm Oanh ngồi đọc truyện trong phòng khách. Con bé bảo ở phòng khách sẽ tiện cho việc mở cổng cho Ngoại Thân đi chợ về.

Tiếng chuông cửa reng reng lạnh lót. Không phải ngoại Thân rồi.

Trâm Oanh chạy ào ra mở cổng. Huyền Giao tươi cười nhìn Trâm

Oanh, cô bé cất tiếng chào trước:

- Chào cô Huyền Giao. Hôm nay học sớm hả cô?

Huyền Giao mỉm cười:

- Không, cô ghé có chút chuyện.

Rồi cô đưa mắt nhìn quanh:

- Ngoại Thân và ba có nhà không?

- Ngoại Thân đi chợ. Còn ba....

Con bé đưa tay lên miệng khẽ sụyt:

- Cô nói khe khẽ, ba còn ngủ.

Huyền Giao phì cười:

- Đến giờ này ba còn ngủ à? Con vào đánh thức ba, bảo có cô

Huyền Giao đến.

- Không được đâu. Để ba ngủ.

Trâm Oanh vừa nói vừa dang tay như chặn Huyền Giao lại, không cho cô tiến vào. Huyền Giao thú vị nhìn con bé:

- Cô nói đùa với con đấy. Cứ để ba con ngủ, cô vào nhà chơi với con.

Trâm Oanh mừng rỡ reo lên:

- Hoan hô cô Huyền Giao! Bà Ngoại Thân đi chợ, ba ngủ, con ở nhà buồn hiu không có ai nói chuyện.

Huyền Giao nở nụ cười hiền hậu:

- Rồi, có chuyện gì nói với cô đi.

- Có nhiều lắm đó cô.

Huyền Giao theo Trâm Oanh vào trong. Hoa sứ tỏa hương thơm ngát quanh đây. Hương hoa theo cô vào tận bên trong. Huyền Giao ngồi xuống ghế salon, nhặt quyển truyện của Trâm Oanh lên. Con bé tung tăng chạy về phòng lấy bức vẽ vừa hoàn thành cho Huyền Giao

xem. Huyền Giao nghĩ đến những cuộc thi vẽ tranh của thiếu nhi. Cô sẽ khuyến khích Trâm Oanh đi dự thi. Trâm Oanh liền thoáng đủ thứ chuyện với Huyền Giao rồi bảo:

- Nói chuyện với cô rất thích. Nhiều khi con hỏi chuyện này chuyện kia, ngoại Thân không chịu trả lời.

Huyền Giao nhìn Trâm Oanh chăm chú. Cô biết đây là một cô bé sống động, ham hiểu biết, vì thế dì Thân không thể thỏa mãn hết những thắc mắc của Trâm Oanh. Huyền Giao vội nói:

- Ngoại Thân bận rộn không trả lời được thì con hỏi ba.

Trâm Oanh chép miệng:

- Ba cũng bận rộn. Đưa con đi học chứ đâu có rước. Bác Tám chạy xích lô rước con.

Huyền Giao cười, bảo:

- Vậy là con sướng, có hai người đưa rước.

Trâm Oanh tròn mắt:

- Cô nói sướng à? Máy đưa bạn con mới sướng.

Huyền Giao ngạc nhiên:

- Bạn con sướng à? Tại sao?

Trâm Oanh điềm nhiên giải thích:

- Bạn con có cả ba mẹ đưa rước đi học. Còn con....

Huyền Giao hồi hộp:

- Còn con thì sao?

- Con không có mẹ. Mỗi lần hỏi ba, mẹ đâu, ba bảo bây giờ con chưa có mẹ, rồi ba sẽ kiếm mẹ cho. Con đợi hoài mà không có. Ba kỳ ghê. Cứ hứa với con rồi quên.

Huyền Giao đưa tay vuốt tóc Trâm Oanh, trấn an con bé:

- Cứ yên tâm đi. Ba con hứa chắc chắn sẽ có mà.

- Cô nhớ nhắc ba con nhớ. Cô hỏi ba con xem chùng nào có.

Huyền Giao bối rối trước lời nói ngây thơ của con bé. Cô rất hiểu tâm trạng của con bé. Nó khao khát tình mẹ. Người cha chăm sóc con thế nào cũng không bằng bàn tay dịu dàng của người mẹ. Tuổi thơ nào cũng rất cần có mẹ. Huyền Giao thắc mắc. Mẹ của Trâm Oanh đâu? Đã mất hay đã li dị với Thư Hiên? Thư Hiên không nói cho con gái biết gì cả. Còn Hà Nghi thì sao? Huyền Giao chợt hỏi thăm dò con bé:

- Máy hôm nay cô Hà Nghi có đến đây không hả Trâm Oanh?

- Không cô à.

Huyền Giao lặng thinh. Có lẽ Thư Hiên chưa cho dì Thân và Trâm Oanh biết chuyện Hà Nghi bị nạn. Tại sao anh còn giấu? Trước sau gì Hà Nghi cũng....Huyền Giao nhói đau khi nhớ đến điều này. Và cũng vì Hà Nghi mà cô đến đây từ sớm. Không hiểu sao cô lại nghĩ nhiều về Hà Nghi đến thế.

Không thể im được lâu, Trâm Oanh lại lên tiếng:

- Con đàn cho cô nghe nhé!

- Ừ, phải đó. Con hãy đàn đi!

Những ngón tay bé bỏng của Trâm Oanh lướt nhẹ trên phím đàn. Những âm thanh êm dịu vang lên. Huyền Giao xúc động nhìn con bé. Huyền Giao ngẩn ngơ trước những âm điệu trầm bổng ấy. Trâm Oanh có năng khiếu đủ thứ. Con bé học nhạc ở trường, về nhà có đàn nên tập tành suốt. Thư Hiên bảo không muốn cho nó học nhiều thứ quá sẽ làm mù đầu óc. Nó thích gì cứ làm.

Thư Hiên đã ra phòng khách từ lúc nào. Anh sửng sốt thấy Huyền Giao ngồi cạnh Trâm Oanh. Cô đang âu yếm nghe con bé đàn. Thư Hiên nín thở không dám phá tan cảnh tượng ấy. Một cảnh tượng ấm

cúng khiến anh rung động dạt dào. Không gian im ắng, chỉ có tiếng đàn du dương của Trâm Oanh tràn ngập khắp căn phòng. Tiếng đàn vừa dứt, Thư Hiên buột miệng:

- Tuyệt!

Huyền Giao và Trâm Oanh cùng giật mình quay lại. Con bé chạy lại nắm tay cha:

- Ba đã dậy rồi à? Ba ra hồi nào sao con không hay?

Thư Hiên không đáp lại hỏi Trâm Oanh:

- Cô Huyền Giao đến, sao con không đánh thức ba dậy?

Trâm Oanh le lưỡi nhìn Huyền Giao. Cô mỉm cười nói với Thư Hiên:

- Anh có cô con gái tuyệt vời. Con bé cương quyết bảo vệ giấc ngủ của ba, không cho ai đánh thức cả.

Thư Hiên âu yếm xoa đầu Trâm Oanh:

- Thế hả con? Nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ chứ.

Thư Hiên vừa nói vừa dừng lại thật lâu trên khuôn mặt của Huyền Giao. Cô thẹn thùng cúi xuống. Thư Hiên đã đặt cô vào những tình huống khó xử khiến cô càng thêm rối rắm. Huyền Giao ngược đôi mắt trong veo nhìn Thư Hiên. Nét mặt anh có vẻ nghiêm nghị nhưng trông anh rất điển trai. Bất giác, Huyền Giao nhớ đến món quà anh tặng cô hôm ấy. Đó là chiếc gương soi nhỏ hình trái tim, chung quanh mạ vàng. Mặt gương trong trẻo sáng ngời, soi rõ khuôn mặt của Huyền Giao khi nhìn vào. Mặt sau là tấm ảnh Thư Hiên. Đôi mắt trong ảnh nhìn cô cuốn hút. Huyền Giao quá đỗi bàng hoàng. Một món quà đầy ý nghĩ. Thư Hiên đã nói tất cả, Huyền Giao đón nhận vừa sung sướng, vừa đón đau.

Thư Hiên lên tiếng nhắc nhở Trâm Oanh như để phá tan không khí im lặng đang bao trùm:

- Trâm Oanh, con hãy về phòng chơi và đọc truyện nhé!

Trâm Oanh nài nỉ:

- Cho con ở đây!

- Không được. Ba đang bàn chuyện với cô Huyền Giao. Con hãy ngoan ngoãn, chiều ba đưa đi chơi.

Huyền Giao cũng muốn xin cho Trâm Oanh ở lại chơi, nhưng thôi. Nguyên tắc của Thư Hiên là thế. Hơn nữa, cô cũng đang muốn hỏi Thư Hiên vài điều.

Trâm Oanh còn trù trù, nhưng khi thấy ánh mắt Thư Hiên lướt qua, con bé vội vàng đi ngay.

Huyền Giao nhìn theo Trâm Oanh và khen ngợi:

- Anh có cô con gái rất thông minh mà lại ngoan ngoãn nữa. Trâm Oanh luôn nghe lời anh.

Thư Hiên cười tự hào:

- Di Thân luôn chiều chuộng nó. Nhưng anh cứng rắn hơn. Dĩ nhiên với trẻ con thì phải tình cảm và phải làm cho chúng ý thức được mọi việc. Đừng để chúng ỷ vào sự thương yêu của mình.

Huyền Giao vọt miệng nói không suy nghĩ:

- Trâm Oanh mới than vãn với em là nó không có mẹ đấy.

Thư Hiên thoáng thốt nhìn Huyền Giao:

- Nó nói thế à?

Rồi anh cố trấn tĩnh:

- Sống thế nào, Trâm Oanh vẫn cảm thấy thiếu thốn. Anh đã hứa kiếm mẹ về cho nó, nhưng vẫn chưa thực hiện được.

- Thế mẹ của Trâm Oanh ở đâu? Tại sao tìm không được?

Thư Hiên lặng thinh, đôi mắt buồn xa vắng. Anh không biết giải thích sao cho Huyền Giao hiểu rõ điều này bây giờ.

Huyền Giao nhìn Thư Hiên phân vân, không biết cô có nói điều gì chạm đến anh chẳng? Sao cô lại bộp chộp đến thế. Chuyện riêng của gia đình Thư Hiên, cô lại chen vào làm gì? May là anh chưa nổi đóa lên. Biết đâu.....

Một lúc sau, Thư Hiên bỗng thốt lên với giọng ôn tồn:

- Thật ra, cái khó khăn là tìm mẹ cho Trâm Oanh chứ không phải tìm mẹ của Trâm Oanh.

Huyền Giao ngơ ngác. Thư Hiên định nói gì nhỉ? Cô chưa kịp lên tiếng. Thư Hiên đã nói sang chuyện khác:

- Huyền Giao đến đây đã lâu phải không? Sao không nói Trâm Oanh gọi anh dậy?

- Trâm Oanh biết ý anh nên đâu dám gọi.

- Chứ không phải Trâm Oanh mê nói chuyện với Huyền Giao à?

Trâm Oanh rất thích cô Huyền Giao của nó.

Huyền Giao giã nảy:

- Thích đâu bằng cô Hà Nghi.

Thư Hiên hơi ngớ ngàng như rời chột hiểu:

- Hà Nghi đâu có liên quan gì ở đây.

Huyền Giao hờn trách:

- Hừ, sao không liên quan. Hà Nghi là nhân vật trung tâm mà.

Im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng tư. Làm sao Thư Hiên nói cho Huyền Giao hiểu đây? Còn Huyền Giao thì băn khoăn mãi.

Đã có Hà Nghi rồi, sao Thư Hiên còn quan tâm đến Huyền Giao?

Thư Hiên tặng cô món quà với nhiều ẩn ý. Suốt đêm ấy, Huyền Giao thao thức suy nghĩ mãi về món quà. Cô tự dặn lòng không được tiến xa nhưng rồi cũng không cưỡng nổi sức quyến rũ của Thư Hiên. Làm sao bây giờ đây?

Huyền Giao lên tiếng phá tan sự ngọt ngào giữa hai người.

- Mấy hôm nay chị Hà Nghi có đến đây không anh?

Thư Hiên thờ ơ đáp:

- À, không.

Huyền Giao lẩm bẩm:

- Sao kỳ vậy?

Thư Hiên ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì không em?

Huyền Giao suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Tối qua, Khuê Mẫn có đến em chơi, nó bảo chị Hà Nghi không có ở nhà Tàn Đăng.

- Tàn Đăng có nói Hà Nghi đi đâu không?

- Tàn Đăng không biết chị Hà Nghi ở đâu. Mọi người cứ tưởng anh biết!

Anh muốn điên cả đầu. Anh chưa biết trả lời thế nào với Huyền Giao thì cô đã hỏi tiếp:

- Tại sao chị Hà Nghi không ở với gia đình Tàn Đăng nữa? Chị đi đâu? Khuê Mẫn bảo cả nhà Tàn Đăng cũng không quan tâm gì đến việc ấy.

- Còn em thì quan tâm, phải không?

Huyền Giao nhìn Thư Hiên chăm chú. Tia mắt cô buồn mênh mang.

Thư Hiên chịu không nổi, anh kể vắn tắt cho Huyền Giao nghe:

- Hà Nghi vì cãi nhau với ông bà Nhơn, nên cô ấy mới chạy ra đường và bị xe đụng.

Huyền Giao mở to mắt:

- Cãi nhau à? Ông bà Nhơn không thương chị Hà Nghi sao?

Huyền Giao thật ngây thơ. Thư Hiên yêu quý cô vì cô hơi hồn nhiên

như một đứa trẻ. Thư Hiền tiếp tục kể:

- Ông bà Nhơn nuôi Hà Nghi, nhưng luôn kể công. Hà Nghi nghỉ học từ năm lớp mười hai để đi làm, nhưng bà Nhơn vẫn không vừa ý. Hai ông bà đã gả Hà Nghi cho một người lớn tuổi giàu có. Hà Nghi không chịu nên họ cứ rầy la mãi. Hà Nghi không muốn gặp phiền toái nên cô ấy quyết định ra khỏi nhà cậu mợ.

Huyền Giao nói nhỏ:

- Chị ấy đi là phải lắm. Gặp em, em cũng bỏ đi.
- Anh biết Hà Nghi rất cứng rắn. Cô ấy đang phải đương đầu với mọi khó khăn.
- Hiện chị Hà Nghi đang ở đâu hả anh?
- Ở nhà một người bạn. Hà Nghi không muốn cho ông bà Nhơn biết chỗ ở. Anh giấu luôn Tần Đăng nữa.
- Vâng, em hiểu. Anh phải giữ bí mật cho chị Hà Nghi chứ.

Thư Hiền cười thật âm áp:

- Nhưng với em thì anh sẽ bật mí. Hôm nào anh đưa em đến chỗ Hà Nghi chơi nhé.

Mắt Huyền Giao sáng lên:

- Thật nhé anh. Bảo đảm em sẽ không nói cho ai biết đâu, kể cả Khuê Mẫn.
- Anh có bắt buộc gì em đâu mà em hứa hẹn ghê thế.

Huyền Giao phì cười:

- Em biết tôn trọng nguyên tắc đấy.

Nói xong, Huyền Giao lại ngồi lặng lẽ nghĩ về Hà Nghi. Cuộc đời của Hà Nghi cũng gặp nhiều nổi ngang trái. Huyền Giao thở dài. Cô không biết phải làm gì đây?

Huyền Giao dõi mắt ngắm Trâm Oanh. Con bé đang say mê chơi thuyền. Từ xa, Trâm Oanh mỉm cười với Huyền Giao. Tay đưa lên vẫy vẫy. Thư Hiên đứng cạnh cô, mắt lấp lánh niềm vui....

Bầu trời trong xanh, mặt nước của trong xanh. Một khoảng thiên nhiên trong lành, êm dịu đã giúp cho tâm hồn trẻ thơ thêm tươi mát. Khi Thư Hiên đề nghị đi Đầm Sen thì Trâm Oanh mừng rỡ bá cổ Huyền Giao, con bé reo lên:

- Đi nhé cô Huyền Giao. Đầm Sen vui lắm. Con sẽ bơi thuyền, trượt nước cho cô xem.

Thư Hiên cũng thúc giục cô:

- Huyền Giao hãy đi để thấy sự ham chơi của Trâm Oanh. Con bé này không từ chối bất kỳ một trò chơi nào cả.

Thế là Huyền Giao đồng ý. Cô không thể từ chối sự mời gọi mật thiết của Thư Hiên. Và giờ đây Huyền Giao cảm thấy sung sướng trước gương mặt sáng ngời của Trâm Oanh. Cô bé có tất cả nhưng vẫn còn thấy thiếu....Thiếu người mẹ. Đúng. Không có mẹ là không có gì cả.

Bất giác, Huyền Giao níu cánh tay Thư Hiên và hỏi:

- Mẹ của Trâm Oanh đâu anh?

Hỏi xong, Huyền Giao hốt hoảng đưa tay bịt miệng. Câu hỏi chỉ thoáng qua trong óc thôi, cô không ngờ thốt lên thành lời. Thư Hiên quay nhìn cô. Anh lặng người, đôi mắt đắm chiêu. Bỗng Thư Hiên choàng tay lên vai Huyền Giao, giọng vui vẻ:

- Đây này!

Huyền Giao giật bắn người như bị điện giật. Thư Hiên dám bốn cột

với Huyền Giao. Mặt đỏ như gấc, Huyền Giao phần nộ phần ửng:

- Anh không được đùa. Em hỏi nghiêm túc mà.

Thư Hiên không chú ý đến phản ứng của Huyền Giao, anh vẫn tiếp tục với vẻ mơ màng:

- Huyền Giao! Em là một cô gái cực kỳ đáng yêu. Em đã làm xáo trộn đời anh rồi.

Huyền Giao ngược mắt nhìn Thư Hiên. Cô không hiểu rõ người đàn ông này. Ánh mắt Thư Hiên tha thiết quá, chân thành quá. Nhưng sao buồn bã thế kia?

Giọng Thư Hiên vẫn vang lên như từ cõi xa xăm:

- Lần đầu tiên gặp em, anh đã yêu và đã biết thế nào là nhớ.

Huyền Giao giật mình, bức bối. Sao lại là lần đầu tiên? Thư Hiên có thật lòng không đấy? Cô nghiêm túc hỏi lại:

- Lần đầu tiên à? Không đâu.

Nét mặt Thư Hiên rất đổi nghiêm trang:

- Em không tin là quyền của em. Nhưng anh cũng không có quyền bắt con tim anh nói dối. Em là cô gái rất thú vị mà anh được biết và anh không thể nào lặng thinh khi lòng anh đã rung động. Em đừng nghi ngại những điều anh nói.

Huyền Giao chưa kịp đáp thì đã thấy Trâm Oanh xuất hiện. Khuôn mặt cô bé đỏ hồng. Cô tươi cười hỏi:

- Trâm Oanh bơi thuyền vui không?

Cô bé thích thú:

- Vui lắm cô à. Phải hồi nãy cô xuống thuyền với con.

- Có cô nữa, thuyền sẽ chìm mất.

Trâm Oanh kéo dài giọng:

- Xí! Làm như cô nặng lắm vậy. Cô nặng bằng ba không? Ba tới bảy

chục ký đó.

Huyền Giao cười ngặt nghẽo:

- Cả cô và con cộng lại cũng chưa bằng ba con đâu.
- Vậy sao cô sợ thuyền chìm?
- Ờ ờ...

Huyền Giao không biết nói sao thì Thư Hiên đã đỡ:

- Tại thuyền dành cho con nít. Cô Huyền Giao cũng xuống ngồi, người ta tưởng cô còn bé.

Trâm Oanh nín áo Huyền Giao:

- Cô đâu còn bé. Cô là người lớn này. Cô rất đẹp này.

Cả Thư Hiên và Huyền Giao nhìn sững Trâm Oanh. Con bé nói rất hồn nhiên:

- Mai mốt cô đưa con đi học nghe. Con sẽ khoe cho tụi bạn con biết.

Huyền Giao chới với trước câu nói của Trâm Oanh. Cô quay qua Thư Hiên, bắt gặp ánh mắt anh đắm đuối nhìn cô. Thư Hiên dịu dàng bảo con:

- Có chắc cô Huyền Giao đưa con đi học được không mà đòi.

Trâm Oanh nắm tay Huyền Giao nài nỉ:

- Được, phải không cô? Con rất thích cô đưa con đi học. Cô hứa đi.

Huyền Giao hốt hoảng nói như cái máy:

- Sao Trâm Oanh không bảo cô Hà Nghi đưa đi học?
- Con thích cô đưa hơn.

Huyền Giao hết biết nói gì. Cô hết nhìn Thư Hiên lại nhìn Trâm Oanh. Ánh mắt con bé trong trẻo quá. Huyền Giao làm sao dám dập tắt hy vọng của Trâm Oanh?! Còn Thư Hiên nữa. Mắt anh như thâm bảo: "EM hãy hứa đi. Anh mong ước điều này lắm."

Xoa đầu Trâm Oanh, Huyền Giao đáp khẽ khàng:

- Ừ, cô hứa. Khi nào cô rảnh thì cô sẽ đưa con đi học hoặc rước về.
Con chịu chưa?

Trâm Oanh ôm cổ cô, sung sướng hét lên:

- Cám ơn cô. Hoan hô cô.

Rồi con bé quay sang Thư Hiên:

- Cho con đi chơi đu quay nghe ba.

Thư Hiên vừa gật đầu, Trâm Oanh đã chạy khuất. Thư Hiên đưa mắt nhìn theo con, chợt bồi hồi. Còn Huyền Giao thì tự hỏi: "Mẹ của Trâm Oanh đâu rồi nhỉ?" Trong lòng bao thắc mắc.

Thư Hiên có vẻ đắc ý, thốt lên:

- Trâm Oanh có vẻ "chịu" em rồi đấy.

Mặt mũi đỏ ửng, Huyền Giao vội đánh trống lảng:

- Anh là một người cha tuyệt vời. Trâm Oanh thật may mắn.

Thư Hiên thành thật:

- Nhưng nó phải có mẹ nữa mới hoàn hảo.

Huyền Giao lặng thinh. Thư Hiên ôn tồn giải thích:

- Tuổi thơ phải được bao phủ bởi tình yêu thương bao la của cha mẹ. Anh luôn mong muốn Trâm Oanh hạnh phúc và sung sướng về mọi mặt.

- Và anh vẫn thực hiện tốt những điều đó.

- Nhưng anh vẫn không hài lòng.

- Vì sao?

Thư Hiên trầm giọng:

- Vì Trâm Oanh là một đứa trẻ bất hạnh. Anh sẽ không bao giờ cho nó biết điều đó.

Huyền Giao lắc đầu, ngớ ngẩn nói:

- Trâm Oanh là một đứa trẻ thiên thần, không thể gặp bất hạnh được.

- Anh cũng nghĩ như thế. Nhưng tai họa vẫn xảy ra.

- Tai họa?

Huyền Giao thoáng giật mình, đưa mắt nhìn Thư Hiên. Anh im lặng một lúc. Huyền Giao tôn trọng giây phút trầm tư của anh. Một lúc sau, Thư Hiên bùi ngùi kể:

- Em tưởng Trâm Oanh là con của anh à? Không đâu. Nó là con của anh thứ hai của anh. Anh Thư Đình. Anh chị ấy bị bọn cướp giết chết. Lúc ấy Trâm Oanh còn rất nhỏ. Tội nghiệp con bé chẳng biết gì hết.

Huyền Giao kinh ngạc kêu lên:

- Trời ơi!

Khúc phim dĩ vãng như đang chiếu trước mắt. Thư Hiên tiếp tục với giọng xót xa:

- Bọn chúng đã giết chết anh chị Thư Đình để cướp xe và nữ trang. Mẹ anh đã ngất xỉu khi hay tin đó. Từ đó mẹ anh đau buồn sinh bệnh, hai năm sau mẹ anh mất. Lúc anh Thư Đình chết, anh phải điều hành công ty thay anh ấy. Anh không bao giờ quên được cơn ác mộng kinh hoàng ấy. Anh hoàn toàn không cho Trâm Oanh biết sự thật. Con bé cứ tưởng anh là ba nó. Thà như vậy còn tốt hơn để cho đầu óc tuổi thơ của nó bị xáo động. Chính dì Thân cũng bảo thế! Dì thương Trâm Oanh không thể tả. Lúc anh chị Đình mới mất, dì Thân cứ ôm Trâm Oanh khóc mãi. Dì nhất định không làm gì cho Trâm Oanh buồn khổ. Từ đó đến nay, anh cũng nghĩ mình thật sự là cha của Trâm Oanh.

Huyền Giao ngồi bất động khi nghe câu chuyện của Thư Hiên. Thì ra Thư Hiên cũng đang mang nỗi đau thương trong lòng. Chả trách sao nét mặt anh thường hiện lên vẻ khắc khổ.

Giọng Thư Hiền vẫn vang lên đều đều:

- Trâm Oanh phải có một người mẹ thật sự yêu thương trìu mến nó như con ruột.

Huyền Giao chợt hỏi:

- Anh có nghĩ một ngày nào đó Trâm Oanh sẽ khám phá ra sự thật không?

- Nếu chúng mình không nói thì làm sao nó biết. Anh tin tưởng em mà.

Thư Hiền dùng từ "chúng mình" rất tự nhiên. Huyền Giao bẽn lễn, cô có liên quan gì đến ngày mai của Trâm Oanh đâu. Còn giữ bí mật thì chắc chắn cô đảm bảo thôi.

Thư Hiền tiếp tục với giọng nói xa xôi:

- Nếu sau này lớn lên, Trâm Oanh có biết chuyện thì chắc nó cũng không trách móc gì anh đâu. Anh sợ tinh thần nó bị ám ảnh bởi những chuyện quá sức của nó. Em có đồng ý cùng anh lo cho Trâm Oanh không?

Hỏi xong, Thư Hiền nhìn sâu vào ánh mắt như nước hồ thu của Huyền Giao chờ đợi câu trả lời. Huyền Giao cực kỳ hoảng loạn. Rèm mi cong mượt của cô khẽ chớp. Sao Thư Hiền hỏi Huyền Giao mà không nói Hà Nghi. Dĩ nhiên là Huyền Giao đồng ý. Cô muốn trả lời anh nhưng đã muộn. Thư Hiền thì thảo hỏi lại:

- Em đồng ý không?

Huyền Giao đáp ứng chưa kịp đáp thì Trâm Oanh đã chạy đến chỗ hai người:

- Ba ơi! Chơi vui quá. Con đói bụng rồi.

Anh mỉm cười dắt tay Trâm Oanh:

- Chúng ta sẽ đi ăn. Con mời cô Huyền Giao nhé!

Con bé nắm tay Huyền Giao rồi rít:

- Cô đi ăn với con nhé?

Huyền Giao vờ lắc đầu:

- Cô không đi đâu, vì cô không đói.

Trâm Oanh phụng phịu:

- Con đói thì cô cũng phải đói chứ.

Huyền Giao lại phì cười:

- Cô đâu có chạy chơi như Trâm Oanh đâu mà đói bụng.

Nói thế, nhưng Huyền Giao vẫn đứng dậy cùng đi với Trâm Oanh.

Cô bé buông tay cô ra, tung tăng chạy về phía trước. Thư Hiền nhìn theo Trâm Oanh, buồn vui xáo trộn.

- Hôm qua cô đi chơi với giám đốc Thư Hiền có vui không?

Huyền Giao đang bị bà Hoa Hồng Vàng chất vấn. Lần đầu tiên

Huyền Giao được gọi lên văn phòng bà giám đốc không phải vì công việc.

Huyền Giao đang ngồi đối diện cùng bà giám đốc. Hai người ngăn cách nhau bởi chiếc bàn cẩn kiếng tuyệt đẹp. Trên bàn là bình hoa hồng vàng muôn thuở kiêu sa. Bà Hân Huệ mặc bộ veston màu ngà trông rất chừng chặc. Mái tóc búi cao còn đen mượt, giắt chiếc trâm nạm ngọc. Trông bà thật quý phái. Nét mặt rắn đanh và giọng nói nặng nề chẳng chút thiện cảm của bà giám đốc như báo trước một cơn giông. Câu hỏi của bà khiến Huyền Giao ngớ người ra. Việc cô đi với Thư Hiền đã đến tai bà. Chắc chắn có ai báo lại, hay chính bà đã trông thấy? Việc Huyền Giao đi chơi với Thư Hiền đâu có gì sai

trái, tại sao bà Hân Huệ lại lộ vẻ hần học, khó chịu. Cũng lạ thật!
Và bà Hân Huệ cũng không để Huyền Giao thắc mắc lâu. Bà tiếp tục chất vấn Huyền Giao bằng câu thẳng thừng:

- Cô định giành lấy cậu giám đốc Thư Hiền của Hân Mỹ nhà tôi à?

Huyền Giao lên tiếng nhanh:

- Sao bà lại nói thế? Tôi quan hệ với anh Thư Hiền rất bình thường.

Bà Hân Huệ nhếch môi cười khẩy:

- Bình thường à? Trai gái đi chơi chung mật thiết với nhau làm gì chỉ quan hệ bình thường. Cô tưởng tôi là con nít hay sao mà nói thế?

Huyền Giao nhũn nhặn đáp:

- Chúng tôi chẳng có gì. Tin hay không tùy bà giám đốc.

Mặt bà Hân Huệ lạnh lùng như pho tượng:

- Tôi không thể nào tin cô được. Tôi đã nói với cô, giám đốc Thư Hiền với con Hân Mỹ như thế nào, mà cô lại nhào vô. Cô chẳng có chút lương tâm.

Huyền Giao chỉ muốn ngăn bà giám đốc lảm lòi này lại, cô nhăn mặt phản đối:

- Chuyện chẳng có gì cả, sao bà lại thổi phồng lên và mạt sát tôi dữ vậy?

- Tôi không thổi phồng mà nói đúng sự thật về cô đó. Cô đang cố tình giành lấy cậu giám đốc Thư Hiền.

Huyền Giao bức dọc vì bị gán ghép những chuyện thật kỳ. Thư Hiền có là gì của Hân Mỹ đâu mà bà bảo là cô giành lấy? Thật nực cười!

Bà chỉ nuôi ảo vọng cho con bà. Bà đâu hay rằng Thư Hiền đã đính hôn rồi. Anh là người đàn ông đã có bên dưng. Huyền Giao trả lời bà Hân Huệ bằng giọng ráo hoảnh:

- Tôi không giành lấy của ai cả.

Rồi cô còn thông thêm:

- Mọi chuyện sao bà không hỏi anh Thư Hiên?
- Cần gì tôi phải hỏi cậu Thư Hiên. Nhìn cô, tôi đã rõ.

Huyền Giao nhẹ giọng:

- Xin bà đừng hiểu lầm.

Bà Hân Huệ rít giọng:

- Tôi mà làm ư? Uổng công tôi đã đối xử tử tế với cô trong công ty này và tin tưởng cô. Còn cô thì phản bội lại tôi.

Huyền Giao quả quyết:

- Tôi không làm gì sai trái, cũng không phản bội bà.
- Cô đã hành động rồi, cần gì chạy chối.
- Chẳng lẽ bà giám đốc nghe ai nói gì về tôi?
- Tôi chẳng cần nghe ai nói. Tôi đã biết cô có ý gì với giám đốc Thư Hiên ngay khi tôi đã kể cho cô về Hân Mỹ. Tôi tức vì đã tin cô.

Huyền Giao tặc lưỡi:

- Bà nói mới lạ.

Bà Hân Huệ cất giọng nặng nề như muốn kết tội Huyền Giao:

- Hôm nọ cậu Thư Hiên đến trung tâm dạy nấu ăn tìm Hân Mỹ, cô thơm tướt tán công giành lấy Thư Hiên thật lộ liễu.

Thật là vu khống trắng trợn. Chính bà nghĩ ra hay Hân Mỹ về bịa đặt với bà thế nào để bà riết róng Huyền Giao.

- Trơ tráo cặp bồ đi chơi với Thư Hiên. Đúng là không biết xấu hổ.

Chính bà mới là người không biết xấu hổ. Bà mong muốn giám đốc Thư Hiên với con gái bà rồi thông báo cho cả nước đều biết. Sự thật thì hai người chưa biết nhau. Huyền Giao cựa quậy trên ghế như muốn trả lời bà Hân Huệ, nhưng nàng phải nhót những suy nghĩ vào lòng. Huyền Giao nhẹ giọng bảo:

- Tôi nghĩ trước khi nói gì về tôi, bà nên tìm hiểu những thông tin cho chính xác.

Bị cô nhân viên sửa lưng, bà Hân Huệ tức tối muốn gầm lên:

- Còn gì tìm hiểu. Chuyện xảy ra trước mắt mọi người, con gái tôi thấy, cô còn không dám nhận ư?

Huyền Giao đáp bằng giọng rắn rỏi:

- Tôi chẳng làm điều gì sai trái mà nhận hay không nhận.

Bà Hân Huệ bấu môi chế nhạo Huyền Giao:

- Khá khen cho giọng điệu cứng cỏi của cô đó.

Rồi bà nhìn Huyền Giao bằng cặp mắt của vị quan toà, phán gọn:

- Thôi, đừng có béo mép nữa. Thư Hiền là của Hân Mỹ, cô hãy để cho chúng nó được yên. Nhào vô giành giật, cô cũng chẳng được gì đâu.

Chẳng nghĩ ngợi gì, Huyền Giao buông gọn:

- Giám đốc Thư Hiền không là của ai cả, kể cả Hân Mỹ của bà.

Câu tuyên bố mạnh mẽ của Huyền Giao làm bà Hân Huệ khựng lại:

- Cô nói cái gì?

- Bộ bà không biết anh Thư Hiền đã đính hôn rồi sao?

Ngỡ là Huyền Giao châm chọc, khiêu khích mình, bà Hân Huệ bực dọc, nóng nảy khắp người như bị kiến đốt:

- Cô nói cái quái quỷ gì đấy?

- Tôi chỉ nói sự thật là anh Thư Hiền đã đính hôn rồi.

- Tôi không tin điều đó.

- Xin bà cứ hỏi anh Thư Hiền sẽ rõ.

- Hỏi ư? Cái gì cũng bảo hỏi Thư Hiền.

Bà Hân Huệ cau mày. Bà đang tức cảnh hông đây này. Tưởng chừng như Huyền Giao đang châm chích, trêu chọc bà vậy. Bà xẵng

giọng nói lớn:

- Tôi biết tôi phải làm gì. Cô đừng dạy khôn tôi.

Huyền Giao lắc đầu:

- Tôi không dám!

Rồi cô dợm đứng lên để chấm dứt câu chuyện:

- Không còn gì. Tôi xin được về phòng làm việc chứ ạ.

Giọng bà Hân Huệ nặng trĩu:

- Cô chưa đi được đâu.

- Tại sao ạ?

- Cô cần phải giải quyết vấn đề rõ ràng với tôi.

- Vấn đề gì ạ?

Bà Hân Huệ trừng mắt với Huyền Giao:

- Cô giận mặt với tôi hả?

Huyền Giao nhả nhận:

- Tôi chỉ muốn trở về phòng làm việc.

Giọng bà Hân Huệ khô khốc, cạy quyền uy:

- Bữa nay khỏi làm cũng được, ở đây giải quyết chuyện Thư Hiền với tôi.

Huyền Giao nhấn mạnh:

- Nếu nói về chuyện Thư Hiền thì tôi không còn gì để nói cả.

Bà Hân Huệ cao giọng:

- Được, vậy tôi yêu cầu cô hãy chấm dứt với Thư Hiền. Cô nghe rõ chưa?

Huyền Giao tức tối bảo:

- Bà đừng nên can thiệp vào chuyện riêng của tôi.

Bà Hân Huệ nóng nảy chồm qua bàn. May sao lúc đó chuông điện thoại reo vang. Bà cầm ống nghe lên, rồi có khách vào văn phòng.

Huyền Giao vội vã lao ra ngoài. Cô ám ức về chuyện Thư Hiền với Hân Mỹ. Rõ ràng cô thấy hai người không quen biết nhau. Chẳng lẽ còn có điều gì bí ẩn trong chuyện này? Thật rắc rối. Ôi, quen biết Thư Hiền chi cho rắc rối thế này?!

Trao nhau hạnh phúc

Phần VII

Vừa hết giờ làm việc, Huyền Giao lững thững ra về. Có tiếng xe dừng lại bên cạnh, Huyền Giao hốt hoảng lùi vào trong. Thư Hiền ngồi trong chiếc xe màu sữa bóng lộn, mỉm cười:

- Ô, xin lỗi đã làm em giật mình.

Huyền Giao đưa mắt nhìn Thư Hiền không nói gì. Anh chàng ra khỏi xe, vui vẻ đề nghị:

- Chúng ta đến chỗ Hà Nghi chơi.

Còn ám ức trong lòng việc chất vấn của bà Hân Huệ, Huyền Giao lắc đầu từ chối:

- Không. Em phải về, để khi khác.

Thư Hiền cố nài nỉ:

- Còn khi nào khác nữa? Có dịp thì em hãy đi với anh.

Huyền Giao thở ra. Hà Nghi sẽ nói thế nào đây? Huyền Giao còn ngần ngừ thì Thư Hiền giục:

- Đem xe lại kia gửi rồi đi với anh.

Lời phán lệnh ngọt hơn ướp mật. Huyền Giao chỉ còn biết làm theo. Thư Hiên mở cửa xe cho Huyền Giao. Cô lên ngồi cạnh anh, mắt lơ đãng nhìn chung quanh, mặc cho Thư Hiên muốn lái đến đâu thì đến.

Đang chạy, Thư Hiên bỗng dừng xe lại trước một quán phở

- Xuống! Xuống nhanh lên Huyền Giao.

Huyền Giao ngồi im phản đối:

- Anh bảo đưa em đến chị Hà Nghi mà sao xuống đây?

Thư Hiên cười hì hì:

- Xuống đây ăn chứ làm gì. Em quên trời chiều rồi à? Anh đang đói đây. Nếu em không ăn thì ngồi nhìn anh ăn.

Huyền Giao chu miệng:

- Hứ, ai thèm nhìn anh ăn.

Được rồi, vào quán ăn, Huyền Giao sẽ trút cho anh bao câu hỏi, bao điều ẩn chứa trong lòng. Huyền Giao bước xuống xe. Hai người cùng vào trong. Quán phở rất đông khách. Mọi người ở các bàn ăn cười nói xôn xao. Thư Hiên kéo cô đến một chiếc bàn còn bỏ trống. Huyền Giao e dè ngồi xuống. Thư Hiên gọi hai tô phở. Huyền Giao đưa mắt nhìn ra ngoài. Buổi chiều nhịp sống sao vẫn khẩn trương. Dòng người hối hả lao đi. Họ trở về nhà với công việc đang chờ đợi. Nắng đã tắt, hai bên đường vương chút ánh nắng lấp lánh.

Hai tô phở được đặt lên bàn, hương thơm sực nức. Huyền Giao chép miệng:

- Chà! Trông ngon quá!

Thư Hiên trêu:

- Thế mà hồi nãy có người từ chối đấy!

Huyền Giao thản nhiên:

- Vì chưa thấy được sự lồi cuốn.

Thư Hiên bồng triết lý:

- Nếu vậy, người ta không thể nào chống nổi sự lồi cuốn, phải không?

Huyền Giao khôn ngoan đáp:

- Cũng còn tùy sự lồi cuốn tốt hay xấu, có lành mạnh hay không.

Thư Hiên cười, pha trò:

- Chắc chắn hai tô phở lồi cuốn lành mạnh rồi đó.

Huyền Giao gấp rau giá vào trong hai tô phở khói tỏa nghi ngút. Mắt dăm dăm nhìn Thư Hiên, cô bồng hỏi ngay:

- Hãy nói thật đi. Anh với cô Hân Mỹ thế nào?

Thấy vẻ mặt hình sự và câu hỏi trịnh trọng của Huyền Giao, Thư Hiên phá lên cười thích thú. Tiếng cười sảng khoái của anh như châm chọc Huyền Giao, cô xụ mặt:

- Em hỏi nghiêm túc đấy.

- Em không thấy là giữa anh và cô Hân Mỹ hoàn toàn không quen biết nhau sao?

- Bà Hân Huệ đã khẳng định anh và cô con gái rượu của bà ấy.

Thư Hiên lộ vẻ khó chịu:

- Anh đang bực mình vì lời tuyên bố của bà ấy. Gặp mấy người quen, ai cũng hỏi.

Huyền Giao dài giọng:

- Điều đó cũng tốt cho anh. Con gái bà giám đốc chứ đâu phải tầm thường.

Thư Hiên kêu lên:

- Trời đất! Cô ấy như một gã con trai! Tạo hóa không dành cho anh đâu. Anh đã có một nửa của mình rồi.

- Sao anh không trả lời cho bà Hân Huệ biết.
- Anh có nói đó chứ.
- Bà ấy vẫn một mực khẳng định anh và Hân Mỹ.
- Anh không dính líu gì đến cô Hân Mỹ thì thôi.

Huyền Giao kêu lên:

- Thôi sao được. Nói anh đã đính hôn rồi, bà ấy vẫn không chịu tin.
- Em bận tâm đến chuyện đó làm gì?
- Em đã bị bà ấy chất vấn và làm cho một trận rồi nè.

Thư Hiên ngạc nhiên:

- Chuyện gì?
- Chuyện anh chứ chuyện gì.

Huyền Giao âm ỨC kể cho Thư Hiên nghe về việc được yết kiến bà giám đốc, rồi bảo:

- Không ngờ quen biết anh, em gặp rắc rối thế đấy.

Thư Hiên buông giọng nhẹ tênh:

- Rắc rối nào cũng vượt qua. Khúc mắc nào cũng được giải tỏa.
- Em thấy khúc mắc nơi anh chẳng được giải tỏa chút nào.
- Rồi anh sẽ giải tỏa.

Huyền Giao nhận định:

- Em thấy anh là khu rừng bí ẩn, tối mù.
- Ồ, không đâu. Anh rất quang minh sáng sủa.

Thư Hiên trả lời rồi chăm chú nhìn Huyền Giao, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Em đừng bận tâm đến những lời bà Hân Huệ nói. Anh là người đàn ông tự do, anh biết mình làm gì, nghĩ gì.
- Chỉ có trời mới biết anh làm gì, nghĩ gì.

Huyền Giao vội ăn nhanh tô phở. Hương vị thơm ngon, ngọt béo, cay

nồng không còn nữa. Tất cả nhạt thếch.

Ăn xong, hai người rời khỏi quán. Ngồi vào xe, Thư Hiên cầm vô lăng cười nói:

- Bây giờ đến Hà Nghi thật đấy.

Huyền Giao thở ra. Lại Hà Nghi. Cái đầu Huyền Giao muốn nổ tung.

Hà Nghi. Hân Mỹ. Hai ánh chớp loé lên. Hai ánh chớp xẹt trúng

Huyền Giao, rất bỏng. Phải làm gì, Huyền Giao không biết nữa. Cô chỉ biết theo anh đến Hà Nghi. Khi xe ngừng lại trước một shop bán mỹ phẩm, Huyền Giao ngạc nhiên:

- Ủa, sao dừng ở đây? Anh định mua mỹ phẩm cho em hả?

- Ừ! Mua tặng em, chịu không?

Giọng Huyền Giao ảm mượt như nhung:

- Em có chiếc gương soi, đủ làm đẹp rồi.

- Ôi!

Ánh mắt Thư Hiên như ánh sao, nhìn Huyền Giao không chớp:

- Em vẫn thường soi gương chứ?

- Mỗi ngày.

- Thấy gì?

- Thấy em.

Thư Hiên nheo mắt với Huyền Giao:

- Thấy anh nữa chứ.

- Mình em soi sao thấy anh được?

Thư Hiên nhắc:

- Em nhìn gương soi thấu ra sau sẽ thấy anh.

- Khởi soi, bây giờ em đã thấy.

- Anh muốn được em nhìn thấy lúc ở nhà nữa kìa.

- Đừng tham. Chẳng được đâu.

Chẳng hiểu sao Huyền Giao thốt lên câu đó. Còn Thư Hiền thì sung sướng, hạnh phúc đến lịm người. Khi nghe Huyền Giao nhắc đến chiếc gương soi, món quà anh tặng, là một cô gái thông minh, nhạy cảm, chắc Huyền Giao đã hiểu thấu được lòng gương.

Hai người bước vào cửa hàng, một cô gái xinh xắn đang sôi nổi tiếp thị mỹ phẩm với khách. Đằng kia, Hà Nghi đang đứng nói chuyện với một người đàn ông. Ôi, đàn ông cũng đến cửa hàng mỹ phẩm ư?

Mua cho vợ?

Huyền Giao tò mò nhìn vị khách, lại ông Thức. Người đàn ông bệ vệ với trang phục chỉnh tề, tuổi đã cao mà vẫn đeo đuổi Hà Nghi. Cô đã tránh xa ông ta rồi, sao ông ta còn quấy rối mãi. Giọng ông Thức có vẻ trách móc Hà Nghi:

- Cô làm cho tôi thất vọng quá.

Hà Nghi khó chịu đáp:

- Tôi cũng đâu có gieo hy vọng cho ông.

Ông Thức vẫn lải nhải bên tai Hà Nghi:

- Thấy cô hiền hậu, dễ thương, lại là cháu của ông Nhơn, nên tôi mới hỏi cưới. Ông Nhơn cũng hứa chắc chắn với tôi rồi.

Hà Nghi phản ứng:

- Cậu tôi hứa chứ tôi đâu hứa gì với ông.

- Tại sao cô từ chối?

Sao mà ông Thức dai dẳng quá. Hà Nghi đã từ chối thẳng với ông rồi, giờ ông lại còn kiếm chuyện với cô nữa. Hà Nghi nghiêm nét mặt đáp:

- Có những vấn đề tế nhị không thể trả lời được, ông à.

Ông Thức ngó cô dăm dăm:

- Cô không dám nói thẳng hả? Cô chê tôi già chứ gì. Thật chưa có ai

dại như cô. Tôi giàu lại có địa vị nữa. Vợ tôi chết, cuộc sống của tôi rất tự do.

Hà Nghi buột miệng:

- Tôi biết điều đó.
- Biết mà sao cô lại từ chối? Cô lấy anh chàng Thư Hiền, hẳn có hơn gì tôi đâu?

Hà Nghi khẳng định:

- Tôi không so sánh hơn kém, mà điều quan trọng tôi cần là tình yêu.

Ông Thức hấp háy mắt:

- Thì tôi đã yêu cô, cô không biết điều đó sao?

Hà Nghi lặng im, không muốn nói chuyện day dưa với ông Thức mãi, nhưng ông vẫn chưa chịu ngừng:

- Cô đừng tưởng tôi si mê rồi làm cao. Không có cô, tôi vẫn cười được những cô gái khác xinh đẹp hơn nhiều.

Hà Nghi nóng mặt:

- Thì ông cứ việc cưới, sao lại làm phiền tôi mãi?

Ông Thức lên cao giọng tiết lộ:

- Vì tôi là bạn thân của cậu cô, mà ông ấy cứ nài nỉ mãi, nên tôi yêu cầu cô suy nghĩ lại.

Hà Nghi trả lời đốp chát:

- Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi.
- Tôi sợ cô quyết định sai lầm. Cậu cô cũng không mấy tin tưởng gã Thư Hiền. Cô và hắn ta có vẻ vội vã không chín chắn.

Hà Nghi nhìn ông Thức với tia nhìn hằn học:

- Chúng tôi đã lớn rồi, mọi quyết định đều có cân nhắc.

Rồi cô kiên quyết cắt đứt câu chuyện với ông Thức:

- Xin phép ông nhé, tôi cần phải tiếp khách hàng.

Nói xong, Hà Nghi bỏ đi đến chỗ mấy khách đang xem hàng. Ông Thức tiu nghỉu nhìn theo cô. Hà Nghi hơi ngạc nhiên khi thấy Thư Hiên và Huyền Giao đang đứng xem hàng trong tủ. Cô mừng rỡ reo lên:

- Anh Thư Hiên mua mỹ phẩm tặng Huyền Giao hả? Sao, có chọn được loại nào chưa? Để em tư vấn cho.

Mắt Huyền Giao nhìn Hà Nghi không chớp. Hà Nghi rất thoải mái và bình thản khi thấy Thư Hiên đi chung với Huyền Giao. Cô không lộ vẻ khó chịu. Tại sao? Lại còn cổ vũ cho sự mật thiết của Thư Hiên và Huyền Giao nữa. Hà Nghi không thấy sự khác thường sao? Chỉ có những cặp tình nhân mới dẫn nhau đi mua sắm mỹ phẩm thôi. Không sao hiểu nổi, Huyền Giao chỉ bực lộ:

- Chị Hà Nghi bán ở đây mà anh Thư Hiên không nói cho em biết.

Thư Hiên mỉm cười:

- Để cho hai cô gặp gỡ bất ngờ vui hơn.

Thư Hiên chỉ đùa. Nét mặt anh giãn ra, mắt vẻ lạnh giá hôm nào.

Huyền Giao mong rằng được thấy Thư Hiên tươi tắn mãi như thế. Cô đưa mắt nhìn Hà Nghi. Lại vẫn là một dấu hỏi lớn. Và một sự thật đã xảy ra. Hà Nghi đã đứng bên cùng Thư Hiên. Lúc nào Huyền Giao cũng nhắc mình nhớ điều đó. Bỗng Thư Hiên nhăn mặt hỏi Hà Nghi:

- Lão già ấy vẫn bám riết em à?

Hà Nghi cắn môi đáp:

- Lão ta mới đến hôm nay. Nói chuyện lòng vòng mãi, em hết chịu nổi.

Thư Hiên dặn dò cô:

- Hà Nghi nhớ cẩn thận khi đi về nhà. Nhớ đừng để ai biết chỗ nhé.

- Vâng. Em cũng rất lo sợ cậu mợ em biết.

Sợ Hà Nghi quá lo lắng, Thư Hiên an ủi:

- Nói thế, chứ không sao đâu. Hà Nghi hãy cố gắng, rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Hai người nói chuyện quên cả Huyền Giao. Cô chẳng xen vào được câu nào, nên chỉ lắng nghe. May sao Thư Hiên chợt nhớ, giọng anh rất hào hứng:

- Huyền Giao nghe Khuê Mẫn nói Hà Nghi không còn ở nhà ông bà Nhơn nữa, nên hốt hoảng hỏi thăm anh.

Hà Nghi quay sang Huyền Giao, mỉm cười thân thiện:

- Huyền Giao đừng lo. Chị vẫn làm ở đây, chiều về nhà người bạn.

Huyền Giao vọt miệng hỏi:

- Sao chị không đến ở nhà anh Thư Hiên cho tiện?

- Ở nhà anh Thư Hiên mới bất tiện chứ. Vả lại, chị cũng ở nhờ nhà người bạn một thời gian thôi. Nhà bạn chị rộng rãi lắm, chỉ có hai mẹ con thôi, nên rất thoải mái. À, Huyền Giao đừng cho Khuê Mẫn biết nghe.

- Vâng, chị cứ yên tâm. Em không nói cho Khuê Mẫn biết đâu. Thấy tình hình của chị đã ổn, em cũng mừng.

Hai người chia tay với Hà Nghi thì cũng đã hơn sáu giờ.

Thế đấy, khi Huyền Giao đi cùng với Thư Hiên ra khỏi công ty, đã có người thấy và tô vẽ thêm. Thôi thì cứ mặc kệ ai muốn nói gì thì nói, Huyền Giao chẳng quan tâm. Cô chỉ ngại Hà Nghi thôi. Lúc nào Huyền Giao cũng mang mặc cảm với Hà Nghi. Cô không hiểu sao Hà Nghi vẫn luôn thoải mái tự nhiên với cô. Thấy Huyền Giao đi với Thư Hiên, Hà Nghi không nghĩ gì sao?

Đã bao đêm rồi, Huyền Giao không ngủ được. Thao thức mãi vì chuyện của ai. Hình ảnh Thư Hiên với Hà Nghi. Thư Hiên với bé Trâm Oanh với những điều anh kể đã choán hết tâm trí cô. Huyền Giao đã nghĩ nhiều về Thư Hiên và cô thấy có lỗi với Hà Nghi. Cô muốn tránh mặt Thư Hiên, nhưng cũng không cưỡng lại nổi tình cảm mãnh liệt đang trào dâng.

Huyền Giao mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Trời đêm thăm thẳm. Trên bầu trời chi chít các vì sao. Gió thổi lùa vào khiến Huyền Giao rung mình. Cô chạnh nghĩ đến hoàn cảnh của Hà Nghi. Chạnh nghĩ đến ba mẹ của Trâm Oanh. Hai người chắc đẹp lắm, nhất là mẹ của Trâm Oanh, cuộc sống của họ chắc hẳn rất hạnh phúc. Nhưng rồi họ ngã gục vì bàn tay của bọn ác độc. Huyền Giao như hình dung thấy trước mắt cảnh anh chị Thư Đình ngồi trên xe bị bọn cướp kè súng uy hiếp. Chắc hẳn bọn chúng sau đó đã bị pháp luật trừng trị thích đáng.

Lại một cơn gió thổi qua, Huyền Giao đóng cửa rồi lên giường nằm. Giấc ngủ không đến như mong muốn, mà hình ảnh Thư Hiên lại hiện ra trước mặt cô. Bên cạnh Thư Hiên là Hà Nghi kiều diễm. Người ta đã đính hôn, Huyền Giao là kẻ đứng ngoài lề. Tại sao cô còn thân thiết với Thư Hiên? Để làm gì? Quan hệ này chắc sẽ đi đến đâu? Huyền Giao phải biết, phải biết.

Tám giờ sáng, khi xe vừa dừng trước cửa, Khuê Mẫn lao vào nhà Huyền Giao như cơn lốc, miệng gọi ới ới:

- Huyền Giao ơi! Có chuyện cần bàn gấp.

Huyền Giao bước ra, tươi cười bảo:

- Có chuyện gì cần bàn gấp đó?

Rồi cô đùa:

- Mới sáng sớm đã đến, chắc có chuyện "dạy bảo" rồi.

Khuê Mẫn láu táu:

- Ủ, đúng đó.

Huyền Giao giục:

- Nói mau đi, đừng sợ sệt.

Khuê Mẫn nghiêng đầu nhìn Huyền Giao:

- Hứ! Ta mà sợ à? Định rủ mi...à khoan, để mời hai "lão" vào nhà.

Khuê Mẫn lao ra, Huyền Giao thấy Tần Đăng đang cùng một gã thanh niên nữa ung dung bước vào nhà, Huyền Giao lịch sự nói nhanh:

- Chào anh và.....

Tần Đăng cướp lời và chỉ qua gã thanh niên:

- Huyền Giao còn nhớ ai không?

Nam Phổ! Thật đáng ngạc nhiên khi gặp anh ở đây. Nhưng rồi Huyền Giao sực nhớ anh là bạn thân của Tần Đăng. Không biết họ đến tìm cô có chuyện gì đây?!

- Dạ, chào anh Nam Phổ.

Nam Phổ tươi cười đáp trả Huyền Giao:

- Chào Huyền Giao. Rất vui được gặp lại cô.

Khuê Mẫn láu táu chen vào:

- Hôm nay anh Nam Phổ muốn mời mọi người về quê ngoại của anh ấy. Ta sang rủ mi đi chung cho vui đây.

Huyền Giao còn đang ngần ngừ, Khuê Mẫn đã thúc giục:

- Chuẩn bị mau đi, đừng để anh Nam Phổ phải đợi mi chứ.

Huyền Giao không muốn ai chờ đợi mình, nên vội vã chạy ra xe cùng đi với mọi người.

Buổi sáng không khí thật trong lành, yên ả. Mọi người vừa đi vừa nói cười ríu rít. Được một đoạn, Tàn Đăng lái xe vọt lên trước, để lại sau lưng Nam Phổ và Huyền Giao.

Nam Phổ được dịp, bắt chuyện với Huyền Giao:

- Huyền Giao có thích đi về quê chơi thế này không?
- Lâu lâu thay đổi không khí cũng thú vị đấy chứ anh!
- Khi tới nhà ngoại anh, anh sẽ cho Huyền Giao thấy nhiều điều thú vị lắm.
- Vâng ạ!

Huyền Giao im lặng. Cô không biết nói gì thêm nữa. Thật sự giờ đây trong tâm trí cô, hình ảnh của Thư Hiền cứ mãi lẩn lờ dù cô không muốn. Nam Phổ thấy Huyền Giao không muốn trò chuyện, nghĩ là cô đang mệt, nên anh cũng im lặng, không tiếp tục gợi chuyện nữa.

Chạy được một lúc lâu sau, Nam Phổ dừng xe trước một ngôi nhà xinh xắn. Thấy xe của Tàn Đăng đang đậu trước sân, Nam Phổ lên tiếng trêu chọc:

- Hai anh chị chơi xấu nhé. Chạy vọt mất để tìm không gian riêng à?
- Tàn Đăng trả miếng:

- Thôi đi ông. Làm bộ chạy chậm chậm để kéo dài thời gian, ai mà không biết.

Mặc cho bọn họ đối đáp, Huyền Giao chẳng màng để ý đến. Cô đưa mắt nhìn ngôi nhà. Nam Phổ giục:

- Thôi, mời quý vị vào trong.

Qua khoảng sân rộng trồng đầy hoa kiểng, cả bọn vào trong nhà. Đó là ngôi nhà ngói khang trang. Tường quét vôi xanh nhạt. Đặc biệt là những hàng cột tròn trong nhà. Cột bằng cây gì Huyền Giao không biết. Mỗi cây cột to bằng vòng tay ôm, bóng lộn như mặt gương. Lại

gương! Huyền Giao thích thú soi mình trong đó.

Cả bọn được giới thiệu với bà ngoại của Nam Phổ. Có cháu ở thành phố về, dì Lệ mừng rỡ, dì rồi rít đi nấu cơm nước. Huyền Giao và Khuê Mẫn xuống bếp lo phụ dì.

Cơm nước xong, Nam Phổ đưa mọi người ra vườn chơi. Khu vườn nhà ngoại Nam Phổ nho nhỏ, có mấy gốc mít và vài cây nhãn. Mùa này nhãn đã chín rộ. Vừa ra ngoài vườn, Huyền Giao thắc mắc hỏi:

- Tại sao phải bọc cái chùm nhãn lại?

Nam Phổ giải thích:

- Nếu không bọc thì chim chóc sẽ ăn hết.

Huyền Giao đưa mắt nhìn khắp các cây nhãn rồi nhận xét:

- Cây nhãn nào cũng phải bọc các chùm lại hết. Thật công phu quá! Nếu cả một khu vườn lớn trồng nhãn thì không làm sao bọc xuể.

Có tiếng của Tần Đăng vang lên:

- Lúc ấy, người ta sẽ mượn Huyền Giao đến bọc phụ.

Huyền Giao liếc Tần Đăng bằng đôi mắt sắc như dao cạo. Còn Nam Phổ thì đáp nghiêm túc hơn:

- Dù nhiều thế nào, người ta cũng phải bọc lại thôi.

Nói xong, Nam Phổ nhanh nhẹn chọn những chùm nhãn chín. Vô tình, anh trao cho Huyền Giao trước. Thấy thế, Khuê Mẫn vội la lên:

- Ưu tiên cho người đứng trước nữa hén! Như vậy là không công bằng nghe anh Nam Phổ.

Huyền Giao chia chùm nhãn chín mọng cho Khuê Mẫn:

- Chia ngay cho mi đây, đừng có khiêu nại nữa.

Khuê Mẫn cười khì, cầm lấy chùm nhãn:

- Tại không được ưu tiên trước nên tức.

Vừa nói, Khuê Mẫn vừa bóc vỏ trái nhãn chín mọng cho vào miệng

rồi xuyết xoa:

- Ngọt quá! Thơm quá!

Huyền Giao chầm chọc ngay:

- Mi có ngửi được trái nhãn đâu mà bảo thơm quá.

Khuê Mẫn cãi lại:

- Lưỡi ta có nhiệm vụ của cái mũi nữa.

Huyền Giao phì cười, nhe cả hột nhãn ra:

- Đúng là lý lẽ của người thích ăn hơn chiêm ngưỡng.

- Mi có thua gì ta đâu.

Nam Phố giảng hòa:

- Thôi, hai cô đừng cãi nhau nữa. Tôi với Tần Đăng hái thêm nữa đây, hai cô tha hồ....ngửi cho hết.

Khuê Mẫn trợn mắt:

- Hứ! Làm như tụi này là "người cõi trên" vậy. Chỉ ngửi thôi à?

Tần Đăng lên tiếng:

- Ê, Nam Phố. Anh không thấy tôi đang lặng lẽ âm thầm đây hay sao mà còn lôi tôi vào cuộc? Máy người ham thích đánh đấm nhau thì cứ việc. Còn tôi thì yêu chuộng hòa bình.

Huyền Giao lại phá Tần Đăng:

- Mọi người cứ việc lo cãi nhau. Còn anh thì lo tận hưởng.

Tần Đăng nhướn mắt lên:

- Hưởng gì?

Huyền Giao ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Eo ơi! Sao mà ngây thơ quá! Thế cái gì trên tay anh đó?

Tần Đăng cầm chùm nhãn chia ra cho Huyền Giao:

- Cái này cô không biết à? Cây nhà lá vườn đấy.

Huyền Giao bắt bẻ:

- Trái chứ cây dâu.

Mọi người cười vang. Tiếng cười trong vắt như những âm thanh trong trẻo lan tỏa khắp khu vườn. Nam Phổ hái thêm mấy chùm nhãn nữa trao cho các bạn. Mọi người cầm lấy.

Huyền Giao và Khuê Mẫn sục sạo khắp khu vườn. Lát sau, Khuê Mẫn gọi Tàn Đăng đến chỉ gì đó. Huyền Giao vội đến ngồi dưới cây mít. Làm như vô tình, Nam Phổ đến ngồi bên cô. Anh gọi chuyện, vô tình lặp lại câu hỏi trước đây của anh:

- Vùng quê yên ắng quá. Huyền Giao có thích quê không?

Huyền Giao trả lời không cần nghĩ ngợi:

- Tôi thích không khí trong lành mát mẽ của đồng quê, nhưng thỉnh thoảng thôi chứ ở luôn chắc không chịu nổi đâu.

Nam Phổ gật gù:

- Đúng rồi, ở quê hiu quạnh, không thích hợp cho những người sôi nổi, sinh động.

Huyền Giao lơ đãng nói:

- Không khí ở đây trầm lắng quá nhỉ?!

Nói rồi, đôi mắt Huyền Giao rơi vào khoảng trời xanh trước mặt. Bầu trời trong xanh mênh mông. Buổi trưa nhưng nắng không gay gắt.

Một mảng nắng lung linh trên khoảng sân Huyền Giao ngồi.

Huyền Giao ngồi tựa vào thân cây. Nam Phổ bứt cỏ cỏ mân mê trên tay rồi đưa cho Huyền Giao và hỏi:

- Đố Huyền Giao biết cỏ này tên gì?

- Cỏ cú.

Nam Phổ phì cười:

- Không phải rồi. Chắc Huyền Giao chỉ biết mỗi anh Cỏ Cú trong mục Vườn Hoang của báo Mực Tím thôi chứ gì? Cho nói lại đó.

Huyền Giao cầm cọng cỏ xanh mướt trong tay ngắm nghía thật kỹ rồi phán:

- Cỏ may.
- Sai.
- Cỏ mực.
- Cũng sai luôn.

Huyền Giao lắc đầu chịu thua:

- Thôi, không đoán nữa đâu.

Thật ra, Huyền Giao chỉ biết cỏ là cỏ chứ chẳng biết tên gì. Rồi cô nghiêng đầu ngó Nam Phổ.

- Có giỏi thì anh trả lời. Sao cứ đổ? Hay anh cũng "mù" tên cỏ luôn.
- Tôi biết rành lắm nghe.

Nam Phổ đằng hắng lấy giọng rồi nói tiếp:

- Huyền Giao nghe nè, cỏ ấy tên là cỏ....
- Cỏ gì?

Nam Phổ nhấn mạnh từng tiếng:

- Cỏ tương tư.

Huyền Giao đỏ mặt nhưng vờ hỏi:

- Có cỏ tương tư thật sao?
- Có chứ. Cỏ ấy sẽ nói hộ người con gái nỗi lòng của người con trai đấy.

Im lặng. Gió thổi xôn xao. Tim Nam Phổ đập rộn. Nam Phổ như nín thở. Giọng Nam Phổ thật hấp tấp:

- Từ ngày dự tiệc đính hôn của Tần Đăng đến nay, hình ảnh của Huyền Giao cứ vương vấn mãi trong tâm trí anh, em biết không? Giọng của Nam Phổ ngọt ngào quá, êm ái quá. Nhưng Huyền Giao bỗng thấy đề cao cảnh giác. Dường như Huyền Giao không để ý đến

anh kể từ ngày đó. Ấn tượng về Nam Phổ là cảm giác không an toàn. Tự dưng anh chàng nhắc đến bữa tiệc ấy, Huyền Giao lại nhớ đến những bước khiêu vũ. Cô rất bức dọc về Nam Phổ và lạ lùng về Thư Hiên. Ôi, lại nhớ Thư Hiên trong lúc này! Huyền Giao vẫn ngồi trầm tư, mắt nhìn mông lung xa vắng. Thấy cô im lặng đã lâu, Nam Phổ khẽ khàng cất tiếng hỏi:

- Huyền Giao nghĩ gì?

Huyền Giao không nói. Nam Phổ cất giọng ôn tồn:

- Dù Huyền Giao vô tư đến cỡ nào chắc cũng hiểu được nỗi lòng thầm kín riêng tư của anh. Anh rất mong em trả lời chuyện trái tim anh và anh sẽ chờ đợi điều đó.

Chờ đợi sự trả lời của Huyền Giao?! Huyền Giao nghe hồn chơi vơi. Biết trả lời Nam Phổ thế nào đây? Cô không thể đáp lại con tim anh. Giữa cô và anh không có sự đồng điệu....Mong là anh sẽ biết rõ điều đó.

Trao nhau hạnh phúc

Phần VIII

Trời làm mưa. Trời còn làm mưa. Trời vẫn làm mưa. Đất trời đang làm mưa. Những cơn mưa thoát đến rồi thoát tan nhanh. Cũng có những cơn mưa, bóng mây kéo dài se buồn.

Mưa tươi mát như tình yêu tươi mát của Nam Phổ. Anh chàng tích

cực đến nhà của Huyền Giao. Cũng con nhỏ Khuê Mẫn chỉ đây. Không hẹn hò, không báo trước. May mắn gặp Huyền Giao ở nhà, trò chuyện vắn vơ. Mắt nhìn đắm đắm.

Huyền Giao như một con thuyền chông chênh trên mặt sóng. Bao giờ thuyền sẽ sang sông? Lòng cô rối như mớ bòng bong. Nam Phổ đã yêu nhưng Huyền Giao lại hướng về người khác. Nhưng có được gì đâu. Lòng dần vật, xốn xang. Tâm hồn Huyền Giao không còn phẳng lặng như mặt nước hồ thu nữa rồi. Thư Hiên đã làm cho Huyền Giao điêu đứng. Cô có là gì của anh đâu. Thư Hiên đã hứa hôn với Hà Nghi rồi mà. Huyền Giao biết rất rõ điều đó. Tại sao cô không quyết liệt với Thư Hiên? Lẽ ra cô phải hạn chế tiếp xúc với Thư Hiên. Huyền Giao phải biết rõ mối quan hệ giữa hai người chỉ đơn giản là mối quan hệ giữa người và người. Tại sao cô không nhận lời Nam Phổ? Tại sao? Thư Hiên đã đính hôn, đã có người phụ nữ bên đời anh rồi. Tại sao anh làm cho Huyền Giao đảo điên? Huyền Giao lảng lơ như còn trong mộng ảo và chẳng biết phải làm gì.

Chiều nay trời giả vờ mưa
Lâm thâm vài hạt mưa thưa phố phường
Đêm nay trăng giả vờ vương
Lững lờ trên ngọn quỳnh hương sau vườn
Và người, người giả người thương
Để tôi ôm một nỗi buồn rụng rơi.....

Bài hát vang lên, buồn hiu hắt. Tâm sự của ai, sao giống tâm sự buồn hiu hắt của Huyền Giao?!

Chiều chủ nhật, một buổi chiều bình thường. Huyền Giao có khách. Nam Phổ ghé nữa, cô biết nói gì đây? Nhưng không phải Nam Phổ.

Thoáng thấy Hà Nghi, cô rất đỗi ngạc nhiên:

- Ô kìa! Chị Hà Nghi! Chị tìm em à?

Huyền Giao ngơ ngẩn hỏi và lòng đầy phân vân. Không hiểu Hà Nghi tìm cô có việc gì.

Hà Nghi nở nụ cười thật đẹp:

- Chị ghé chơi và luôn tiện rủ Huyền Giao đến anh Thư Hiên.

Sao lại rủ Huyền Giao đến Thư Hiên mà Hà Nghi không đi một mình? Đến một mình mới thoải mái chứ, rủ cô theo làm gì? Ôi, thử thách gì chẳng? Chỉ có trời mới biết.

Huyền Giao ngồi đối diện Hà Nghi, ngắm nhìn khuôn mặt hiền hậu khả ái của Hà Nghi. Người phụ nữ đẹp tuyệt mà Huyền Giao đã gặp lần đầu tiên trong một tình huống khác thường, mà cô ngỡ là vợ của Thư Hiên. Rồi lại mới bắt đầu đính hôn.

- Hôm nay chị có bán hàng không?

- Có bán và chiều nay nghỉ sớm. Về nhà cũng buồn.

- Chị vẫn còn ở nhà chị Nguyệt Nghi hả?

- Chị vẫn ở đấy.

- Lâu nay cậu mợ chị có nói gì không?

Huyền Giao cảm thấy lạ lùng. Rõ ràng cô quan tâm đến Hà Nghi nhưng sao cô hỏi ngớ ngẩn quá. Đôi mắt Hà Nghi thoáng buồn:

- Chị không có về đằng ấy, nên không biết thế nào.

Hai người trò chuyện khá lâu, rồi đi đến nhà Thư Hiên. Dì Thân ra mở cổng và cho biết hai cha con Thư Hiên đã đi bơi rồi. Dì đơn đả mời:

- Hai cô vào nhà chơi đợi cậu ấy về.

Huyền Giao mau miệng:

- Vâng ạ. Dì để tụi cháu tự nhiên.

Dì Thân nhìn Hà Nghi, giọng thân mật:

- Sao lâu quá không thấy cô Hà Nghi ghé chơi? Không khéo Trâm Oanh quên mất cô Hà Nghi rồi đó.

Hà Nghi mỉm cười nửa đùa nửa thật:

- Trâm Oanh quên cô Hà Nghi thì còn có cô Huyền Giao nè.

Huyền Giao bối rối chẳng biết Hà Nghi có ý gì. Hà Nghi lại tiếp:

- Có cô Huyền Giao dạy học, chắc lúc này Trâm Oanh siêng học lắm nhỉ?

Huyền Giao trả lời:

- Con bé siêng nhất là học vẽ.

Hà Nghi chép miệng trầm trồ:

- Có đứa con như Trâm Oanh thích thật, phải không Huyền Giao?

Huyền Giao gật đầu. Cô không biết Hà Nghi nói vậy với ý gì. Huyền Giao nhìn Hà Nghi như cố đọc những gì đang diễn ra trong đầu óc Hà Nghi. Nhưng cô chẳng hiểu gì. Hà Nghi thản nhiên mở máy ra nghe nhạc như chính cô là nữ chủ nhân của ngôi nhà vậy. Mà cũng đúng thôi, Hà Nghi sẽ là chủ nhà. Bài hát vang lên trong máy

Chiều nay trời giả vờ mưa

Lâm thâm vài hạt mưa thua phố phường

Đêm nay trăng giả vờ vương

Lững lờ trên ngọn quỳnh hương sau vườn

Và người, người giả người thương

Để tôi ôm một nỗi buồn rụng rơi.....

Đó là tâm sự của Huyền Giao chứ không phải của Hà Nghi. Hà Nghi đã đính hôn, hạnh phúc trong tầm tay, hạnh phúc đang chờ cô. Hà Nghi có buồn đâu?!

Tiếng hát vừa dứt, Huyền Giao lại nghe tiếng trẻ con cười giòn giã:

- Ba thua con rồi đó, con nói thế nào cũng có mà. Hhihihi...
- Con chỉ đoán mò.
- Con nói thật đấy.

Huyền Giao chăm chú lắng nghe đoạn đối thoại. Chợt cửa mở, Thư Hiền và Trâm Oanh lao vào nhà. Anh không cần bấm chuông. Giọng Thư Hiền sang sảng:

- Ha ha! Hai cô ở đây! Hay thật!

Trâm Oanh thích chí vỗ tay reo:

- Ba thấy chưa? Con nói đúng phóc.

Hà Nghi đứng dậy tắt máy hát rồi âu yếm xoa đầu Trâm Oanh:

- Chào Trâm Oanh. Con còn nhớ cô không?

Trâm Oanh tươi cười đáp lại:

- Cô làm như con hay quên lắm vậy, cô Hà Nghi ạ!

Thư Hiền đi bơi về có khác, trông anh thật trẻ trung, tươi tắn. Anh liếc nhìn Huyền Giao đắm thắm rồi quay qua Hà Nghi, vui vẻ nói:

- Cô Hà Nghi cứ tưởng con tôi là trẻ nít rồi không biết nhớ đến người thân thuộc à?

Hà Nghi nhoẻn miệng cười:

- Con anh đã bắt bẻ em, giờ đến lượt anh phải không?

Huyền Giao im lặng, bây giờ mới lên tiếng:

- Thật ra, chị Hà Nghi không nghĩ Trâm Oanh quên chị đâu. Tại dì Thân nhắc khéo chị phải năng tới lui thường xuyên hơn, nếu không Trâm Oanh quên thật đấy.

Hà Nghi vẫn lặp lại câu ban nãy:

- Trâm Oanh quên cô Hà Nghi cũng không sao. Lúc này cô bé đã có thêm cô Huyền Giao rồi!

Thư Hiền lại nhìn Huyền Giao với ánh mắt khác thường. Mối anh hé

nở nụ cười bí ẩn. Còn Huyền Giao thì đỏ bừng mặt. Cô hơi chột dạ vì câu nói đầy ẩn ý của Hà Nghi.

Dì Thân mang bánh ngọt và mấy ly cà phê lên. Huyền Giao đỡ lấy khay giúp dì. Dì cười đôn hậu:

- Cậu Thư Hiền và hai cô dùng nhé. Còn cô nhóc, lại đây nào.

Dì Thân nắm tay Trâm Oanh:

- Con vô với bà Ngoại Thân, để ba tiếp chuyện với hai cô.

Trâm Oanh có vẻ hậm hực:

- Ba thua con rồi. Hồi nãy ba hứa có cô Huyền Giao đến, ba cho con ở chơi mà.

Thư Hiền vỗ về cho con bé an tâm:

- Ba hứa, ba nhớ mà. Con đi chơi với ngoại Thân rồi lát nữa trở ra đây.

Huyền Giao và Hà Nghi cũng cười, nói:

- Anh cứ để cho con bé ở đây chơi.

Thư Hiền nghiêm nét mặt:

- Không được.

Trâm Oanh tiu nghỉu theo dì Thân. Huyền Giao nhìn theo và hỏi Thư Hiền:

- Trâm Oanh nói đúng phóc gì đấy anh Thư Hiền?

Thư Hiền mỉm cười thuật lại:

- Đi bơi xong, Trâm Oanh bảo anh đưa đến nhà Huyền Giao chơi.

Đến nơi thấy nhà đóng cửa, Trâm Oanh đoán là Huyền Giao đến đây nên vừa về đến nhà là con bé mừng rỡ vì có Huyền Giao.

Hà Nghi chen vô:

- Trâm Oanh mét Huyền Giao là đúng thôi. Và hôm nay Huyền Giao đến đây cũng đúng rồi.

Thư Hiên đặt hai ly cà phê sữa trước mặt Huyền Giao và Hà Nghi:

- Mời hai cô dùng, kéo đá tan nhạt mát ngon.

Huyền Giao bung ly lên, hớp một ngụm. Hương vị cà phê hảo hạng thơm ngon đậu nơι đầu lưỡi. Hà Nghi thân mật bẻ bánh mời Huyền Giao và Thư Hiên

- Thay mặt chủ nhà, xin mời.

Thư Hiên bỏ miếng bánh vào miệng nhai ngon lành. Còn Huyền Giao cứ đắn đo. Cô nhìn Hà Nghi thăm dò. Trời ạ! Không biết Hà Nghi có mưu mẹo gì đây? Có thể Hà Nghi đang theo dõi cô. Mấy phút lưỡng lự, Huyền Giao quyết định bẻ đôi miếng bánh, đưa cho Hà Nghi:

- Chị hãy ăn với em chứ.

Hà Nghi lắc đầu nguầy nguậy, chìa miếng bánh đang ăn dở cho Huyền Giao thấy:

- Chị cũng đang ăn nè. Huyền Giao cứ ăn đi. Phần của ai nấy hưởng. Nói xong, Hà Nghi nhìn Huyền Giao cười ý nhị. Thư Hiên thích thú phụ họa thêm:

- Hà Nghi đã bảo "phần của ai nấy hưởng". Huyền Giao đừng chia, Hà Nghi không nhận đâu.

Bắt gặp ánh mắt nồng nàn của Thư Hiên hướng về mình, Huyền Giao nghe lòng nao nao. Cô ăn bánh nhỏ nhẹ, trong khi Thư Hiên nhai ngấu nghiến và chép miệng khen:

- Ngon tuyệt!

Rồi anh thân mật mời mọc:

- Hai cô ở lại dùng buổi tối với chúng tôi nhé.

Huyền Giao lên tiếng từ chối trước:

- Không được, em phải về. Để khi khác đi anh.

Hà Nghi hé môi cười, hai hàm răng trắng đều tăm tắp:

- Tụi này không khách sáo đâu, nhưng ở lại hôm nay không được anh ạ.

Thư Hiên ra về dễ dãi:

- Thôi, tạm cho hai cô từ chối đó. Nhưng thỉnh thoảng hai cô phải đến đây cùng lúc như thế này nhé.

Hà Nghi tinh nghịch bảo:

- Không biết đến cùng lúc vui vẻ hay là bất tiện đây?

- Hà Nghi đừng nói vớ vẩn. Có gì đâu mà bất tiện?

Huyền Giao nghe hai người đối đáp mà đầu óc muốn nổ tung. Có cái gì khác thường giữa Hà Nghi và Thư Hiên. Huyền Giao lấy làm lạ về cách cư xử của Hà Nghi với cô và cả với Thư Hiên nữa. Khi Hà Nghi thân mật và thoải mái với cô, thì Huyền Giao thấy họ cũng thật đẹp đôi. Còn cô chỉ là người thừa thãi. Huyền Giao không sao hiểu nổi Hà Nghi. Lúc nào Hà Nghi cũng đắm thắm, thân ái với cô. Cũng như Huyền Giao không thể nào hiểu nổi Thư Hiên. Người đàn ông có lúc thật giá băng rồi có lúc thật nồng nàn. Huyền Giao lao đao vì anh. Huyền Giao không biết Thư Hiên nghĩ gì về cô. Anh có đùa cợt với Huyền Giao không? Huyền Giao đã tin anh như tin chính bản thân cô. Thư Hiên luôn ở bên cạnh cô và theo cô đi bất cứ nơi đâu. Huyền Giao giữ mãi chiếc gương soi bên mình. Huyền Giao luôn nhìn mặt sau của chiếc gương trước khi soi mình trong gương.

Giờ đây, ngồi trong gian phòng khách của Thư Hiên, có cả Hà Nghi, Huyền Giao vẫn hình dung rõ ràng khuôn mặt của Thư Hiên trong ảnh. Đôi khi Thư Hiên mỉm cười với cô nữa chứ. Gương mặt đàn ông vuông vức đầy nam tính, ánh mắt bí ẩn, nhưng Huyền Giao nhớ đã mấy lần nhếch lên chế giễu cô. Khuôn mặt của Thư Hiên giờ đây đã quá gần gũi đối với cô. Ngoài Thư Hiên ra, không ai biết được

Huyền Giao có món quà độc đáo đó. Đón nhận nó, Huyền Giao như chấp nhận mọi điều. Nhưng rồi Huyền Giao không biết mọi việc sẽ kết thúc ra sao đây? Đáng lẽ Thư Hiền đừng nói với Huyền Giao điều gì cả và cũng đừng tặng quà cho cô. Và đáng lẽ Huyền Giao cũng không nên để hồn xốn xang trước những lời mật ngọt êm như ru của anh. Ôi, Huyền Giao phải dừng lại đây thôi. Ôi, tại sao Huyền Giao lại yêu một người đã đánh hôn nhĩ? Huyền Giao phải dừng lại đây thôi!!!

Đốt điếu thuốc lá gắn lên môi, Nam Phổ hít thật sâu rồi nhả khói bay cao. Anh đưa mắt nhìn sang công ty quảng cáo Bình Minh. Tám biển công ty vẫn đứng sừng sững oai nghiêm. Mảng nắng vẫn còn nhảy múa trên những tán cây xanh mướt. Nam Phổ lướt mắt nhìn xung quanh. Anh sốt ruột đốt điếu thuốc thứ hai, khói thuốc bay mờ màng khiến anh chạnh nhớ đến mấy câu thơ của thi sĩ Hồ Dzếch.

"Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé

Để anh buồn dạo khắp trong sân

Ngó trên tay, điếu thuốc cứ vơi dần

Anh nói khẽ: "Gớm, sao mà lâu thế?"

Ông Hồ Dzếch ơi! Sao mà ông nói đúng tâm trạng chờ đợi của Nam Phổ thế? Nỗi chờ đợi làm cho anh nôn nao khó tả. Thật ra, Huyền Giao không có hẹn với Nam Phổ. Vừa tan sở làm, anh đã vội phóng xe tới đây tìm Huyền Giao. Nam Phổ biết được cô làm ở đây là do Khuê Mẫn nói. Anh quyết định ghé đây đón Huyền Giao mà không hẹn trước với cô.

Nam Phổ nhìn đồng hồ liên tục. Chiếc kim chẳng xê dịch tí nào. Sao

thời gian chậm chạp thế này? Chắc Huyền Giao sẽ bất ngờ khi gặp Nam Phổ nơi đây.

Bỗng cánh cổng công ty mở toang. Xe đạp, xe cúp, xe Dream ào ạt chạy ra. Nam Phổ đảo mắt nhìn từng người, lòng đầy thấp thỏm. Các nhân viên trong công ty ra về thưa dần, thưa dần, và Huyền Giao đã hiện ra. Nam Phổ mừng rỡ reo lên:

- Huyền Giao!

Huyền Giao thoáng ngỡ ngàng:

- Kìa, anh Nam Phổ!

- Lên xe đi, anh chờ em này giờ đó.

Khỏi cần hỏi cũng biết Khuê Mẫn chỉ cho Nam Phổ biết Huyền Giao làm ở đây. Huyền Giao lúng túng. Sao Nam Phổ lại đến đây chờ Huyền Giao, đón Huyền Giao cho thêm rối lòng.

Nam Phổ thúc hỏi:

- Sao còn đứng đấy. Lên xe đi Huyền Giao.

- Đi đâu?

Nam Phổ bông đùa:

- Cứ để cho tài xế này muốn đưa em đi đâu thì đi.

Huyền Giao ré lên:

- Trời đất! Tôi không đi đâu khi nào chưa biết nơi đến.

Ánh mắt nồng ấm của Nam Phổ đậu trên gương mặt thanh tú của Huyền Giao:

- Yên tâm đi, anh không có đưa em đến địa ngục đâu.

- Địa ngục tôi cũng chẳng sợ.

Huyền Giao trả lời rồi nói thêm:

- Nhưng bây giờ thì tôi về nhà chứ chẳng đi đâu cả.

- Được, anh sẽ đưa em về.

Huyền Giao leo lên xe. Nam Phổ phóng đi. Có một chiếc xe cũng vừa trờ tới và một đôi mắt dõi theo.

Nam Phổ dừng xe trước một quán giải khát. Huyền Giao kêu lên:

- Đây không phải nhà tôi.
- Anh biết đây là quán giải khát mà.
- Vậy sao anh ghé vô?
- Em hỏi thật lạ. Không biết vào quán giải khát làm gì à?

Rồi Nam Phổ hạ giọng châm chọc cô:

- Theo anh vào quán thì em sẽ biết làm gì.

Huyền Giao cùng Nam Phổ vào quán. Anh hỏi:

- Em uống gì?
- Gì cũng được. Đang khát mà uống vô hết khát thì tôi đồng ý.

Nam Phổ ranh mãnh hỏi lại:

- Bộ có cái gì đang khát mà uống vô vẫn khát sao?
- Có chứ.
- Cái gì?
- Rượu.
- Trời đất!

Huyền Giao nhìn Nam Phổ lý giải:

- Bộ không phải sao?! Rượu càng uống càng khát.
- Hahahaha! Không ngờ Huyền Giao có kinh nghiệm đó.
- Kinh nghiệm của mấy ông nhậu đó chứ. Cứ uống rượu càng nhiều thì càng khát dữ dội và phải uống nước để chữa cháy.

Nam Phổ nhìn thẳng vào Huyền Giao trêu chọc:

- Sao Huyền Giao ranh quá vậy? Có chữa cháy cho ai chưa?

Huyền Giao chu môi:

- Tôi không thèm chữa cháy cho ai cả. Ai lỡ uống nhiều thì cho cháy

luôn. Bụng làm dạ chịu chứ.

- Huyền Giao khó hiểu quá.

- Thế nào khi gặp rượu, tôi cũng kiên quyết tránh xa.

Nam Phổ thắc mắc hỏi:

- Huyền Giao còn tránh xa thứ gì nữa không?

- Anh hỏi chi?

- Hỏi để bỏ.

Nam Phổ trả lời đầy ngụ ý. Huyền Giao cao giọng:

- Cái gì thuộc bản chất, thuộc thói quen thì khó bỏ, khó thay đổi lắm.

Nam Phổ đáp nghiêm túc:

- Nếu quyết tâm vì người khác thì sẽ bỏ được.

Huyền Giao lặng thinh ngó mông lung ra ngoài. Cuối cùng, Nam Phổ gọi hai ly rau má pha sữa. Anh đưa ly rau má cho Huyền Giao, giới thiệu:

- Em uống rau má đi. Ngọt, thơm, mát và nhất là đã khát.

Huyền Giao đưa tay đón ly rau má sánh đặc màu xanh sẫm và một chút trắng đục của sữa trong thật hấp dẫn. Cô kề môi vào ống hút rồi khen:

- Tuyệt mát! Tuyệt ngon!

- Uống rau má, em có nhớ không?

Biết Nam Phổ muốn nhắc đến hôm về quê, Huyền Giao đáp với vẻ thờ ơ:

- Rất tiếc, tôi là người có trí nhớ kém lắm.

- Thế mà anh nghe đồn em thông minh, nhớ dai lắm kia mà.

- Tin đồn thất thiệt!

Nam Phổ vờ nhăn mặt:

- Anh không tin. Mặt mày em sáng sủa vô cùng. Lẽ nào em chậm

nhớ?

Huyền Giao khẳng định:

- Chẳng những tôi chậm nhớ mà còn mau quên nữa.

Nam Phổ than thở:

- Sao em phũ phàng thế? Có những điều quan trọng mình không thể nào quên được. Và khi nhớ đến khiến mình thêm rộn rã.

- Thì tại anh có những nỗi nhớ đó nên anh mới biết.

- Anh mong làm em cũng biết.

- Tôi không biết gì cả.

Nam Phổ bần chòn! Chẳng lẽ Huyền Giao không hiểu được tình cảm của anh? Anh thấy cô không muốn đề cập đến điều đó. Nghĩ ngợi một lúc, Nam Phổ bảo:

- Anh muốn em trả lời anh, Huyền Giao ạ!

Huyền Giao vờ hỏi:

- Trả lời điều gì?

- Chẳng lẽ em không biết trái tim anh dành cho em?!

Huyền Giao thoáng ngập ngừng:

- Tôi biết, nhưng không thể được.

Rồi Huyền Giao có vẻ cương quyết hơn:

- Đi về thôi anh Nam Phổ ạ. Buổi tối tôi có chút việc phải làm.

Nam Phổ tần ngần đứng lên. Anh cảm thấy hụt hẫng trước câu trả lời của Huyền Giao. Nam Phổ đã hướng về Huyền Giao với bao hy vọng dạt dào. Một tình yêu dịu ngọt dành cho cô. Nhưng thái độ của Huyền Giao khiến anh khó hiểu. Không dừng dưng xa cách mà cũng không mặn mà đáp trả. Chỉ có Huyền Giao mới hiểu con tim khắc khoải của cô muốn rụng là vì đâu!!!

Dạy bé Trâm Oanh học xong, Huyền Giao chuẩn bị ra về. Thư Hiên ngồi trong phòng khách, bồn chồn đợi cô. Nét mặt hằm hằm. Huyền Giao nghĩ chắc anh có chuyện rắc rối trong công ty, nên nói khẽ:

- Em về đây!

Một giọng lạnh khô vang lên trống không:

- Khoan về đã.

Huyền Giao thoáng cau mày thì Thư Hiên nói như phán lệnh:

- Ngồi xuống đi.

Sao giọng Thư Hiên xa lạ thế nhỉ? Sắp có biến cố gì đây? Huyền Giao không thích thú với thái độ lạnh như đá cục của anh. Về tươi vui hoạt bát đâu rồi? Huyền Giao ngồi xuống, đối diện với Thư Hiên và đưa mắt ngó quanh căn phòng khách. Một căn phòng xinh xắn, dễ chịu, nhưng chủ nhân của nó không dễ chịu chút nào. Cũng tại căn phòng này, lần đầu tiên Huyền Giao gặp Hà Nghi. Thư Hiên và Hà Nghi ngồi bên nhau. Để rồi ngay sau đó là buổi lễ đính hôn. Thái độ của Thư Hiên làm cho Huyền Giao tưởng chừng như cô là nhân viên đang có lỗi bị giám đốc khiển trách. Huyền Giao có phải là công nhân đâu chứ. Đùng lúc nào cũng mang bộ mặt giám đốc ra đối xử với mọi người. Tức tối, Huyền Giao thách thức Thư Hiên.

Cả hai cùng im lặng. Sự im lặng tưởng chừng như vô tận. Huyền Giao bỗng thấy ngột thở. Cô muốn lên tiếng phá tan sự ngột ngạt này. Nhưng Huyền Giao vẫn ngồi thừ ra đó với bao ngổn ngang đè nặng trong lòng. Một lúc sau, Thư Hiên ngược lên, ánh mắt như luồng điện chiếu sáng vào Huyền Giao. Khuôn mặt anh quá khô khan, Huyền Giao không đọc được điều gì.

- Hồi chiều ghé công ty mới biết lúc này em đi làm có người đưa đón. Giọng Thư Hiền vang lên như từ cõi âm u nào. Nghe thật chói tai. Mắt Huyền Giao ánh lên vẻ khó chịu. Thì ra anh đã thấy cô đi với Nam Phổ. Nhưng việc đó có liên quan gì đến anh mà mặt anh như bị quỷ ám?!

Huyền Giao cũng sửa soạn một bộ mặt lạnh như tượng đá, đáp trả:

- Tôi đi về cùng với một người bạn thì có ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới?!

- Nhưng ảnh hưởng đến anh.

Thư Hiền buông gọn với ánh mắt nhìn Huyền Giao đăm đăm. Và anh giải thích thêm:

- Em làm cho anh muốn phát điên lên đây này.

- Em không có làm gì cả.

Huyền Giao trả lời rất thản nhiên. Lòng Thư Hiền như sóng dậy mà cô đâu hay biết. Giọng Thư Hiền thẳng thừng phát biểu:

- Anh không muốn thấy em đi chung với gã đó nữa.

Có ích kỷ quá không? Thư Hiền chẳng cần biết điều đó. Anh phải nói lên được nỗi thấp thỏm của con tim. Huyền Giao đâu chấp nhận câu nói ích kỷ như thế. Cô cựa quậy trên ghế ngồi.

- Sao thế? Em tưởng em có quyền tự do cá nhân chứ.

Giọng Thư Hiền gay gắt:

- Trời đất! Sao em không chịu hiểu gì hết vậy?

Huyền Giao tròn mắt:

- Hiểu gì? Anh không có quyền nói với em câu đó.

Thư Hiền muốn hét lên:

- Em im đi. Anh không muốn thấy em quan hệ với gã con trai khác là vì...vì anh yêu em. Em hiểu không?

Trời ơi! Thư Hiền nói điều gì thế? Huyền Giao lặng người. Hai tay lạnh ngắt. Thư Hiền đã nói những gì Huyền Giao thầm mong, nhưng rồi cô lại chạnh lòng. Cô đủ tỉnh táo để nói với Thư Hiền:

- Anh đã có chị Hà Nghi và đính hôn với chị ấy rồi. Còn nói với tôi điều hư ảo ấy làm gì?! Chỉ làm khổ tôi.

- Anh không làm khổ em. Anh chỉ không muốn thấy em với bất cứ ai cả. Em sẽ là của anh mãi mãi.

Thật là độc tài, quá quắt. Huyền Giao mím môi, giọng cô thật cứng rắn:

- Anh nói mới hay nhỉ?! Anh nhìn vào sự thật đi! Làm sao em là của anh được? Anh tham lam quá vậy! Một người thôi chứ.

Thư Hiền nhoẻn miệng cười tỉnh bơ:

- Thì anh chỉ có một mình em thôi.

Huyền Giao muốn phát điên lên:

- Hả? Một mình em thôi à? Thế còn chị Hà Nghi?

- Ở đây không có Hà Nghi.

- Anh quên là anh đã đính hôn với chị Hà Nghi rồi à?

- Chuyện đó khác.

Huyền Giao càng nổi giận khi nghe Thư Hiền nói:

- Khác thế nào? Chuyện đính hôn mọi người đã chứng kiến, chẳng lẽ anh còn dám nói không?

- Anh không định nói thế.

- Anh đang đùa đấy à?

- Anh đang nói thật với em.

- Anh định bắt cá hai tay ư?

Thư Hiền nhìn Huyền Giao chăm chăm:

- Anh không biết bắt cá hai tay. Anh thấy em đang làm việc đó.

Huyền Giao muốn bật ra khỏi ghế.

- Anh đừng vu khống cho tôi.

Thư Hiên bình thản:

- Anh nói đúng. Anh thấy em đi với anh ta, anh tức cảnh hông đây này.

Vậy là Thư Hiên có đến công ty và thấy cô đi cùng Nam Phổ. Thì có sao? Cô không là gì của anh cả. Tại sao anh có thái độ hằn học, khó chịu đối với cô? Thư Hiên còn mạnh mẽ tuyên bố:

- Anh không muốn thấy có gã đàn ông nào đưa đón em đi làm cả.

Cơn giận bùng lên như sáng rõ, Huyền Giao nói như nghẹn:

- Tôi có là gì của anh đâu mà anh không cho tôi quan hệ với người khác. Sao anh độc tài quá vậy?!

Thư Hiên vẫn bình tĩnh:

- Bởi vì em là một cô gái tuyệt diệu. Anh muốn giữ mãi hình ảnh ấy.

Huyền Giao thật sự không hiểu nổi Thư Hiên. Anh đòi giữ Huyền Giao cho riêng anh, nhưng làm sao được chứ. Anh còn có Hà Nghi. Huyền Giao không là gì cả. Ôi, sao trớ trêu thế này? Thư Hiên đính hôn với một cô gái rồi lại ngỏ lời yêu thương với một cô gái khác. Hà Nghi sẽ nghĩ sao về chuyện này? Chẳng lẽ Thư Hiên muốn đính hôn với cả Huyền Giao nữa? Thời đại này trai đâu có năm thê bảy thiếp được. Thư Hiên đừng có mộng ảo. Anh đùa với Huyền Giao chắc.

Tức khí, Huyền Giao nói với Thư Hiên những suy nghĩ trong đầu.

- Anh đừng vô lý và độc tài quá. Tôi có tự do và tình yêu của tôi.

Thư Hiên hấp tấp nói nhanh:

- Tình yêu của em là hãy nghĩ đến anh.

- Tôi không thể nghĩ đến anh.

- Tại sao?

- Nghĩ đến anh rồi sẽ ra sao? Tôi chẳng có vị trí nào trong tim anh cả.

Thư Hiên khẳng định:

- Trong tim anh là em đó.

Huyền Giao than thở:

- Tôi chỉ là kẻ thừa thãi.

Thư Hiên im lặng. Anh không biết nói sao cho Huyền Giao hiểu rõ lòng anh. Giọng anh vang lên thành khẩn:

- Anh không thể sống thiếu em được. Em hiểu cho anh không...

Huyền Giao lắc đầu cả chục cái:

- Em không hiểu gì cả.

- Em phải hiểu.

- Không. Chuyện này chẳng đi đến đâu cả.

Thư Hiên trấn an cô:

- Em cứ yên tâm. Sẽ không có gì phiền toái xảy ra cho em đâu.

- Em thấy quá phiền toái rồi.

- Chính em đi với gã đó mới phiền toái.

Lại nhắc đến chuyện đó nữa. Huyền Giao thấy cơn tức dâng lên tận cổ. Mặt tối sầm, Huyền Giao quyết đổi tông:

- Tôi đi với Nam Phổ là quyền của tôi. Anh không được cấm cản tôi.

Thư Hiên muốn hét lớn cho Huyền Giao biết là Huyền Giao chỉ được đi với anh thôi. Huyền Giao hiểu được điều đó không? Hai tay Huyền Giao nắm chặt. Cô nhìn Thư Hiên đang nghịch mấy tờ giấy trên bàn. Trông anh thật điềm đạm, còn Huyền Giao thì cơn giận như lửa đốt âm ỉ trong lòng. Thư Hiên bắt công độc đoán. Thư Hiên tham lam, Huyền Giao không thể nào chịu được.

Huyền Giao im lặng khá lâu. Thư Hiên chịu không nổi đã lên tiếng thổ lộ:

- Em đi với người khác, anh hụt hẫng, đau khổ lắm.

Huyền Giao nói trong tiếng thờ dãi:

- Chúng ta đã là gì đâu mà anh đau khổ?

Thư Hiên nhắc lại:

- Đã là gì đâu? Sao em ngây thơ quá? Anh còn phải nói với em bao nhiêu lần nữa em mới hiểu?

Huyền Giao ôm đầu rên rĩ:

- Em không muốn hiểu gì cả. Anh hãy để em yên.

- Anh không thể nào chịu nổi khi em chưa hiểu anh.

Nét mặt Thư Hiên thật căng thẳng, nhìn Huyền Giao khổ sở. Cô bực dọc đốp chát lại:

- Anh kỳ quặc quá! Chỉ có trời mới hiểu nổi anh.

Thư Hiên vẫn kiên nhẫn:

- Tại em không chịu nghĩ, chứ anh có gì kỳ quặc, khó hiểu đâu?

Nhìn thẳng vào Thư Hiên, Huyền Giao đột ngột nói nhanh:

- Em thấy chuyện chúng mình rồi sẽ chẳng đi đến đâu cả. Anh nên chấm dứt đi.

Thư Hiên xẵng giọng:

- Sao chẳng đi đến đâu? Bộ em muốn chấm dứt hả?

Nghe Thư Hiên hỏi, Huyền Giao thật xót xa. Cô đâu có muốn thế, nhưng biết sao bây giờ. Sự thật có như mình mong đâu. Cô mím môi trả lời Thư Hiên:

- Đúng thế.

Thư Hiên tròn tròn mắt:

- Hả? Em nói gì? Em không đùa chứ?

Huyền Giao không đùa. Cô nghĩ đến bản thân mình. Rồi Thư Hiên sẽ cưới Hà Nghi. Rõ ràng yêu Hà Nghi nên mới đính hôn chứ. Anh đã

đường hoàng tuyên bố hôm nào. Còn Huyền Giao, không lẽ mãi mãi làm người tình của anh? KHÔNG. Không bao giờ cô chấp nhận điều đó. Cô từ chối:

- Tôi không điên mà lao đầu vào với anh. Anh đã có Hà Nghi thì tôi có Nam Phổ.

- Em đừng nói điều ngu xuẩn đó.

Rồi Thư Hiên trầm giọng khẳng định:

- Anh là của em.

Huyền Giao tức giận:

- Chỉ có kẻ ngu xuẩn mới tin điều đó.

Thư Hiên có vẻ rầu rĩ:

- Khổ quá, nói mãi mà em chẳng chịu tin anh.

- Tôi chỉ tin tôi thôi. Tôi yêu Nam Phổ, anh nghe rõ chưa?

Giọng Thư Hiên rít lên:

- Không ngờ gã Nam Phổ đánh bại anh.

- Có lẽ với Nam Phổ, tôi mới được an toàn.

Thư Hiên hỏi giọng mỉa mai:

- Gã Nam Phổ hơn anh thế nào mà em chối bỏ anh? Chắc hẳn tuyệt vời như ông hoàng phải không?

Tức giận trước những lời giễu cợt của Thư Hiên, Huyền Giao nhăn mặt hét lên:

- Anh im đi! Anh không có quyền đánh giá tôi như thế.

- Tôi còn lạ gì mấy cô gái bướng bỉnh, tự cao tự đại khi có người đeo đuổi.

Rồi anh sẽ thấy hậu quả lời anh nói. Huyền Giao ùng ùng bỏ đi ra khỏi phòng khách nhà Thư Hiên. Anh ngó ngán nhìn theo, miệng lẩm bẩm:

- Người gì đâu mà cứng đầu cứng cổ. Lại còn ngốc ời là ngốc. Sao Huyền Giao không thấy được là mình đã tha thiết yêu cô?
Anh bồi hồi nghĩ đến ngày hai buổi sẽ bên nhau. Anh xao xuyến trông chờ từng giây từng phút.

Trao nhau hạnh phúc

Phần IX

Đã mấy hôm rồi Huyền Giao không đến nhà dạy bé Trâm Oanh. Con bé cứ nhắc đến cô luôn. Thư Hiên bồn chồn không yên. Anh lao đến nhà tìm Huyền Giao. Sau bao đêm trằn trọc, bao ngày sầu nhớ, Thư Hiên đến với Huyền Giao định nói cho cô biết nỗi lòng nhớ nhung của anh và những vướng mắc anh đang vương mang. Thư Hiên sẽ giải bày tất cả và Huyền Giao sẽ hiểu. Hai người cùng thông cảm nhau, cùng tiến tới những ngày mai tuyệt diệu.

Thế nhưng khi Thư Hiên đến nhà Huyền Giao, anh đã không tìm được cơn giận bùng lên. Gã Nam Phổ khó ưa đã chễm chệ ở đó từ bao giờ. Gã và Huyền Giao vô vàn thân mật. Còn gì để nói nữa?! Bao nỗi nhớ nhung khát bỏng trong lòng Thư Hiên giờ đây trở thành nỗi nhức nhối thương đau. Thư Hiên đã không nói được những điều anh muốn nói. Tâm tư anh trải rộng chẳng có ai nghe. Thế là lại khép kín. Thôi thì để yên cho Nam Phổ và Huyền Giao vui vẻ thoải mái. Thư Hiên ra về với niềm ray rứt khôn nguôi.

Vừa quay ra, Thư Hiên thấy Hân Mỹ phóng xe tới nhà Huyền Giao. Anh càng bức dọc thêm. Hân Mỹ, cô gái mà Thư Hiên chẳng có chút ấn tượng nào. Thế mà bà Hân Huệ cứ hết lời tán tụng con gái bà với anh, rồi vô cớ công bố để mọi người cứ gán ghép cho anh. Thư Hiên phát bức. Thư Hiên chỉ yêu Huyền Giao. Anh đã yêu Huyền Giao bằng trái tim rung động chân thành. Huyền Giao nghĩ anh đùa giỡn. Không đâu. Tim Thư Hiên tan nát khi thấy Huyền Giao đi cùng Nam Phổ. Sao Huyền Giao không thấu rõ được tấm chân tình của Thư Hiên?!

Thư Hiên lấy xe trở về nhà với sự chán chường tiếc nuối khôn nguôi. Thư Hiên vào nhà chưa đầy năm phút thì tiếng chuông cửa reng reng. Trống ngực Thư Hiên đánh liên hồi. Ôi, Huyền Giao! Có phải Huyền Giao đến? Huyền Giao của tình yêu và niềm chờ đợi. Thư Hiên định lao ra mở cổng, nhưng dì Thân đã nhanh hơn, nên anh đành ngồi yên chờ đợi.

Trời ạ, không phải Huyền Giao mà là Hân Mỹ. Cô hiện ra nơi ngưỡng cửa và đang nhe răng ra cười với Thư Hiên. Thư Hiên giương mắt nhìn cô lom lom. Thấy Thư Hiên cứ giương mắt ngó mình, Hân Mỹ cất tiếng hỏi:

- Anh không hoan nghênh tôi đến cũng phải biết là có khách đến nhà. Thế mới biết Hân Mỹ cũng chẳng vừa đâu. Thư Hiên giọng chủ nhà tiếp khách:

- Mời cô ngồi. Cô ghé tôi có việc gì không?

Hân Mỹ ngồi xuống đối diện Thư Hiên, nói nhanh:

- Tất nhiên là có việc nên tôi mới đến tìm anh. Thật ra, tôi cũng muốn ghé anh lâu rồi đó.

Dì Thân mang nước ra mời khách. Dì thấy cô gái lạ tìm Thư Hiên

nên nhìn chăm chú một lúc rồi mới rút lui.

Thư Hiền đặt tách trà đến trước Hân Mỹ, lịch sự lên tiếng:

- Mời cô dùng trà.

Hân Mỹ vui vẻ:

- Anh để đó cho em.

Thư Hiền không biết nói gì đây trước cô gái không mời mà đến này.

Hân Mỹ bưng tách trà lên, hớp một ngụm và rất tự nhiên khen ngợi:

- Nước trà của anh thơm ngon ghê. Em ít dùng trà lắm, chỉ thích uống cà phê thôi.

Thư Hiền buột miệng:

- Cà phê đen thường dành cho phái nam.

Hân Mỹ bắt bẻ ngay:

- Anh nói em là phái nam à? Không đúng đâu nghe.

Rồi như sợ Thư Hiền quên, Hân Mỹ vội nhắc nhở:

- Một cô gái đang ngồi đối diện anh đó.

Thư Hiền gật nhẹ mà không biết Hân Mỹ muốn gì

- Tôi biết điều đó.

- Anh biết thì may cho em.

- Tôi không hiểu ý cô.

Hân Mỹ ngồi rung rung hai chân, thói quen cố hữu của cô:

- Đàn ông thông minh, nhạy cảm. Anh phải biết em đang nói gì chứ.

Thư Hiền lắc đầu:

- Tôi không thông minh, nhạy cảm.

Hân Mỹ ném cho Thư Hiền cái nhìn sắc lẹm:

- Mẹ em nhận xét thì đúng thôi.

Nét mặt Thư Hiền lạnh tanh:

- Bà giám đốc nhận xét về cô mới đúng chứ, tôi người dưng bà đâu

biết rõ.

Hân Mỹ đáp với vẻ tự hào:

- Trái lại, mẹ em biết rất rõ về anh.
- Sợ bà giám đốc nhăm tôi với ai đó.

Hân Mỹ nhại lại:

- Nhăm ai hả giám đốc công ty gốm sứ Phương Nam? Làm như anh chưa từng đến công ty quảng cáo Bình Minh của mẹ em vậy.

Thư Hiền nhận định:

- Quan hệ làm ăn không có nghĩa là phải biết rõ.
- Mẹ em nghĩ anh như người nhà chứ không chỉ đơn thuần quan hệ làm ăn.

Thư Hiền kêu lên:

- Trời đất! Tôi đâu phải người nhà của bà giám đốc.

Hân Mỹ nhún vai làm điệu bộ với Thư Hiền:

- Đừng làm bộ. Em nói thế mà anh không chịu hiểu à?

Không biết cuộc trò chuyện này đi đến đâu, Thư Hiền uể oải làm thinh. Hân Mỹ cười cười nói một câu đánh vào tim Thư Hiền:

- Anh đừng đeo đuổi Huyền Giao cho mất công. Nó với Nam Phổ dính nhau như sam. Ngày nào mà không hẹn hò gặp mặt.

Thư Hiền nóng mũi nóng mặt gất lên:

- Cô đừng chen vào chuyện riêng của người khác được không?

Hân Mỹ tỉnh queo:

- Tại có liên quan đến anh nên em mới chen vào.

Mặt Thư Hiền nhăn nhó như đang bị tra tấn:

- Chẳng có liên quan đến tôi.

Ánh mắt Hân Mỹ nhìn vào Thư Hiền sáng rực. Giọng cô thoáng reo:

- Vậy là Huyền Giao chẳng có liên quan gì đến anh hả? Ôi, em mừng

quá.

Rồi Hân Mỹ bắt đầu huyền thuyên:

- Hôm nọ anh đến trung tâm chỗ em với Huyền Giao học mà em đâu có biết ai. Cứ ngỡ anh là bạn của Huyền Giao, em đứng xa nhìn, không ngờ anh là...của em.

Tim Thư Hiên muốn ngừng đập khi nghe Hân Mỹ nói. Thật kỳ và cũng thật lố bịch. Thư Hiên nghiêm giọng khẳng định:

- Tôi chưa từng biết cô Hân Mỹ, con gái bà giám đốc Hân Huệ.

Vẫn không hề nao núng, Hân Mỹ còn lộ vẻ hân hoan nữa chứ:

- Chưa biết thì bây giờ đã biết. Mẹ em bảo có duyên nợ thì trước sau gì cũng đến với nhau mà. Em ngẫm nghĩ thật đúng. Anh là của em chứ không phải của Huyền Giao đâu. Em kiên nhẫn chờ đợi thì sẽ được.

Thư Hiên hết kiên nhẫn nghe, giọng anh gắt lên:

- Tôi không thể hiểu được cô đang nói gì.

- Anh thừa biết rồi, đừng có chọc em nữa.

- Tôi không chọc cô mà chỉ muốn phát điên lên vì những điều cô nói thôi.

Hân Mỹ hất mặt lên:

- Em nói đúng sự thật. Em rất mừng trước sự kiện này.

Trời đất! Chẳng biết Hân Mỹ lại nhải đến bao giờ cái điều quái đản này. Cô vui, cô hân hoan. Còn Thư Hiên muốn kinh hoàng. Hân Mỹ cứ bộc lộ sự thích thú của mình:

- Chúng ta có mối lương duyên với nhau, anh có nghĩ như vậy không?

Giọng Thư Hiên lạnh lùng đáp trả:

- Tôi nghĩ là cô đã làm.

Hân Mỹ líu lo:

- Em không làm đâu. Lương duyên đã đến với em thật sự. Ông trời đã sắp xếp anh cho em mà.

Mặt Thư Hiên rắn đanh lại:

- Tôi tự biết tôi với ai, ông trời khỏi sắp xếp.

Mắt Hân Mỹ nhìn Thư Hiên như có ánh chớp. Giọng cô trịnh trọng:

- Anh đừng tưởng Huyền Giao với anh. Nó không yêu anh đâu.

Ngoài Nam Phổ ra, nó còn có mấy gã bao quanh.

Bị Hân Mỹ chĩa mũi vào mũi, Thư Hiên nổi đóa:

- Không liên quan đến cô.

Hân Mỹ giải thích tỉnh queo:

- Liên quan chứ anh. Vì Huyền Giao mà em mất một thời gian với anh.

Thư Hiên khẳng định:

- Không ai làm mất thời gian của cô.

Hân Mỹ thản nhiên:

- Nếu không có Huyền Giao thì anh đã đến với em lâu rồi. Lúc đầu nghe mẹ em nói, em ghét lắm. Thấy anh với nó, em chẳng thèm xía vào. Nhưng bây giờ mới biết ông trời đẩy nó ra, giành anh lại cho em. Còn nó với gã Nam Phổ. Họ quen nhau trước anh nữa kìa. Tại Huyền Giao thấy anh là giám đốc nên tính nhào vô....câu anh.

Nghe Hân Mỹ nói thao thao mà Thư Hiên muốn hụt hơi. Mặc dù đang bức dọc Huyền Giao, anh cũng thấy Hân Mỹ thật là quá đáng. Cô ta chỉ muốn hạ Huyền Giao.

- Cô đừng nói xấu người vắng mặt.

- Em nói đúng. Có nó ở đây em cũng nói à.

Hân Mỹ trả lời rồi bình luận:

- Trời cao có mắt. Thật ra ông trời chỉ muốn thử thách chúng ta thôi.

Thư Hiền cất giọng mỉa mai:

- Cô có vẻ thích nói về ông trời.

Giọng Hân Mỹ đầy hãnh diện:

- Chính ông trời se duyên anh cho em, trả anh về với em. Tình yêu tự nó sẽ đến, của ai thì tự bắt gặp.

- Không ông trời nào sắp đặt hết.

- Thì tình yêu tự đến với em.

Thư Hiền lắc đầu:

- Chúng ta không nên bàn về đề tài này nữa.

Hân Mỹ kêu lên khiêu nại:

- Em đến đây chỉ có một đề tài, không nói đến sao được?

Rồi cô lại còn trách móc Thư Hiền:

- Anh tệ thật. Không hỏi sao em biết nhà anh?

Thì cô đã chạy theo tôi từ nhà Huyền Giao đến đây, nên việc gì tôi phải hỏi. Nhưng anh không nói những điều đã nghĩ mà cất giọng ngạo nghễ:

- Cô muốn tìm ắt sẽ được. Nhà tôi đâu phải ở ngoài hành tinh mà khó kiếm.

- Dù nhà anh ở ngoài hành tinh, em cũng tìm thấy được nữa.

Thư Hiền ngao ngán. Hân Mỹ biết nhà anh rồi, sẽ đến quấy rầy anh mãi. Thật là ngán! Mong rằng đây là lần đầu cũng là lần cuối.

Hân Mỹ cao hứng rủ:

- Em biết nhà anh rồi, anh phải đến nhà em đó. Ngày mai em ghé công ty đón anh nghe.

Thư Hiền lắc đầu:

- Tôi bận. Cô đến không gặp tôi đâu.

- Anh bận thế nào thì cũng phải về nhà chứ chẳng lẽ ở luôn trong công ty?

- Tốt nhất là cô đừng đến công ty.

- Em không đến thì anh có chịu lại nhà em không?

- Tôi làm việc với bà giám đốc đã đến công ty quảng cáo rồi.

Hân Mỹ hứ nhẹ:

- Thế mà cũng nói. Đến nhà em, dẹp chuyện công ty qua một bên đi.

Chúng ta có bao nhiêu chuyện để nói.

- Còn tôi chỉ có mỗi một việc là quảng cáo sản phẩm cho công ty.

- Em không phải bà giám đốc nói chuyện với khách hàng.

Hân Mỹ trả lời rồi nhìn Thư Hiền đặc ý nói tiếp:

- Em là con gái bà giám đốc đang nói chuyện tình yêu.

Giọng Thư Hiền nặng trĩu:

- Tiếc là cô nói không đúng đối tượng rồi.

Hân Mỹ chớp mắt với Thư Hiền:

- Còn em thì biết mình nói đúng đối tượng.

Có vẻ như Hân Mỹ muốn kéo dài câu chuyện chứ chưa có ý muốn kết thúc. Thư Hiền liếc nhìn cô. Ở đời có bao nhiêu gã đàn ông, tại

sao bà Hân Mỹ không gán ghép cho Hân Mỹ mà lại chọn Thư Hiền?

Anh chưa từng tiếp xúc với cô. Đây là lần đầu tiên cô tìm đến anh.

Cô ta chỉ làm Thư Hiền thêm ngán ngẩm và phiền toái. Tình yêu tự đến, nhưng không phải với ai Thư Hiền cũng có tình yêu. Thư Hiền muốn làm sáng tỏ vấn đề:

- Cô Hân Mỹ, mong rằng cô hiểu rõ vấn đề. Tôi đã có người yêu, đã đính hôn rồi.

Hân Mỹ thản nhiên:

- Em không tin, anh đừng gạt em.

- Tôi với cô mới gặp, tôi chỉ nói sự thật thôi.
- Anh đính hôn với ai? Không phải Huyền Giao chứ?
- Đó là chuyện riêng của tôi.

Hân Mỹ nhún vai kiểu cách:

- Đính hôn hay hứa hôn gì, người ta cũng từ hôn được mà.

Mặt Thư Hiền rắn đanh lại:

- Tôi không phải những người như vậy.

Hân Mỹ kêu ca:

- Ôi, anh đừng có làm cho em thất vọng.

Thư Hiền nghiêm nghị:

- Tôi nghĩ, chúng ta nên chấm dứt câu chuyện ở đây.

Hân Mỹ phật ý:

- Anh không muốn nói chuyện với em nữa à?
- Mong cô hiểu cho.
- Thế mà em cứ nghĩ anh là người đàn ông vui vẻ, lịch sự tể nhị.

Thư Hiền phát súng gật đầu:

- Đúng. Tôi không như cô nghĩ đâu.

May sao lúc đó có điện thoại reo. Thư Hiền cầm ống nghe lên, trả lời một lúc rồi nói với Hân Mỹ:

- Tôi có việc cần giải quyết, mong cô thông cảm.

Hân Mỹ liếc anh trừng trừng rồi mới chịu đứng lên, giận dỗi nện gót giày bước ra. Thư Hiền muốn phát điên lên vì sự quấy rầy của cô ta.

Quán nước bên dòng sông giờ này vắng khách. Những người thích yên ắng đã tìm đến đây. Những chiếc bàn trống trơn này rải rác ngoài những chùm cây trông buồn hiu.

Hà Nghi trầm lặng nhìn mặt nước mênh mông. Gió thổi lồng lộng từ bờ sông. Gió mát rượi nhưng không thể làm dịu bớt nỗi ưu tư đang đè nặng trong lòng. Thư Hiên với điệu thuốc trên môi, mắt vờ vọi buồn. Giá mà Huyền Giao đối diện cùng anh thì hạnh phúc biết dường nào? Vẫn chỉ là Hà Nghi!! Thư Hiên đưa mắt nhìn sang. Hà Nghi thật xa vắng. Chính anh đã đến gặp Hà Nghi nhưng bây giờ vẫn không muốn nói điều gì. Chỉ có Hà Nghi mới hiểu bao mối vương mang trong lòng anh.

Khi Thư Hiên đến rủ Hà Nghi đi dạo thì cô đã ngạc nhiên hỏi:

- Huyền Giao đâu? Sao không cùng đến với anh?

Thư Hiên đã thờ ơ đáp lời Hà Nghi:

- Huyền Giao có muốn đi cùng với anh đâu. Anh có chuyện muốn nói với em.

Hà Nghi gật đầu:

- Anh chờ chút nghe. Em báo cho chị Nguyệt Nghi biết rồi đi.

Thế rồi Thư Hiên và Hà Nghi đến đây. Đã bao nhiêu phút trôi qua rồi mà cả hai vẫn im lặng. Thư Hiên biết Hà Nghi cũng đang khoắc khoải những riêng tư. Anh không biết có nên thổ lộ cùng Hà Nghi. Anh đang nghe tiếng thở dài thườn thượt của Hà Nghi.

Đột nhiên Hà Nghi khẽ chớp mắt rồi hỏi Thư Hiên thật nhỏ:

- Anh Thư Hiên, nhiều lúc em làm phiền anh lắm phải không?

Thư Hiên hấp tấp nói nhanh:

- Kìa, sao Hà Nghi nói vậy? Không có gì đâu, đừng bận tâm.

Hà Nghi vẫn quả quyết:

- Em trông anh hôm nay có gì ray rứt đấy. Có phải tại em không?

Thư Hiền hờ hững hỏi:

- Em thấy thế à? Còn em thì sao? Tình hình có yên ổn không?

Hà Nghi im lặng mấy giây rồi ảo nảo:

- Chỉ còn một tháng nữa thôi mà em thấy như hằng bao thế kỷ.

Thư Hiền an ủi:

- Cố gắng lên. Thời gian sẽ trôi qua đó Hà Nghi.

- Em vẫn cố gắng đấy chứ. Em đã chờ bao lâu rồi, nhưng em chán nản quá, chẳng được yên thân chút nào cả.

- Có việc gì thế?

Hà Nghi chậm rãi đáp:

- Cậu em cứ làm khổ em mãi. Tuần rồi cậu đến chỗ em bán hàng bắt buộc em.

- Bắt buộc em điều gì? Sao không cho anh hay?

Hà Nghi buồn bã khi nhớ lại chuyện ấy, giọng nằng rầu rầu:

- Lúc trước cậu bắt em từ chối anh và chấp nhận ông Thức, em đã khẳng khái không chịu. Bây giờ cậu lại gay gắt hỏi: "Sao mày với thằng Thư Hiền không cưới nhau cho rồi? Tụi bây đính hôn đến bao giờ đây?"

Thư Hiền nói nhanh:

- Thấy chưa? Anh đã nói rồi, chúng mình chứ tiến hành quách đi cho xong.

- Không được. Anh không biết tính cậu như em đâu. Em biết rõ cậu ấy muốn gì. Bởi thế em mới từ tốn nói với cậu: "Thư thả đã cậu, tụi cháu còn phải lo nhiều việc nữa."

Ông Nhơn nôn nóng:

- Lo, lo cái gì? Tụi bây có gì phải lo đâu?

Hà Nghi khó chịu khi ông Nhơn lớn tiếng nơi cô bán hàng. Cô lướt nhìn chung quanh và hỏi thật nhỏ:

- Việc của cháu, cậu để cháu lo. Cháu không làm phiền đến cậu đâu.

Ông Nhơn cau mày ngó Hà Nghi:

- Mày không làm phiền tao à? Thế việc tao dặn mày đó, mày đã nói chưa?

- Cậu bảo cháu điều gì ạ?

- Mày đã nói với thằng Thư Hiên đưa tiền cho tao chưa?

- Kìa cậu. Ai làm kỳ vậy?! Cháu không nói đâu!

Ông Nhơn mai mỉa:

- Mày không dám nói hả? Thằng Thư Hiên là giám đốc công ty có thừa tiền, mày cần bao nhiêu không được?

Hà Nghi cố phân trần:

- Khi không hỏi tiền bạc anh Thư Hiên, cháu không làm được việc đó.

Ông Nhơn tức giận, không ngờ Hà Nghi đối xử với ông như thế:

- Mày thanh cao dữ, mày sĩ diện phải không? Mày chỉ nghĩ đến bản thân mày chứ mày không biết nghĩ đến ông cậu khốn khổ của mày.

Nghe ông Nhơn nói, Hà Nghi không biết phải làm gì, nói sao cho ông Nhơn hiểu rõ đây?!

- Mày phải biết giúp đỡ cậu mày chứ. Trước sau gì mày với nó cũng là vợ chồng, chuyện đó có khó khăn gì đâu. Sao mày tệ bạc quá vậy Hà Nghi?

Trước những lời trách móc của ông Nhơn, Hà Nghi cảm thấy rưng rưng. Cô áy ngại vì không lo cho cậu được. Nhưng cô cũng giận ông Nhơn. Cậu mợ cô chỉ biết dựa vào việc nuôi dưỡng rồi bắt cô phải đền đáp ân nghĩa. Hà Nghi dần vật suốt bao ngày. Cô khổ tâm rồi cô

phần nộ. Cậu cô cứ mãi đòi tiền cô cháu gái. Thấy cô có thái độ lạnh nhạt, ông Nhơn nói thẳng:

- Mày với thằng Hiên cưới nhau hay không mặc kệ mày. Mày ở đâu toa cũng không cần biết. Bây giờ mày phải nói nó đưa tao đủ số tiền tao cần, nghe chưa? Ngày mốt tao ghé lấy.

- Cậu bán con à?

- Mày nghĩ sao cũng được.

Nói xong, ông Nhơn hằm hằm bỏ ra về. Hà Nghi nhìn theo ông lòng lịm chết.

Thư Hiên thờ dài chán nản. Hà Nghi vô vàn đau xót.

- Cậu em là người vô lương tâm, sẵn sàng bán cháu để lấy tiền.

- Cũng may là ông ấy chưa gặp anh.

- Biết đâu đấy. Vẫn còn rắc rối mãi.

Thư Hiên ngồi lặng một lúc lâu. Bỗng anh dịu giọng nói:

- Cậu em cần bao nhiêu anh sẽ đưa đủ cho ông ấy.

Hà Nghi giật mình:

- Không. Không thể được. Em không đồng ý.

- Anh muốn giải quyết xong mọi việc để em được yên thân.

Cảm kích trước tấm thịnh tình của Thư Hiên, nhưng Hà Nghi vẫn quả quyết:

- Anh Thư Hiên, anh rất tốt. Nhưng em sẽ không bao giờ lợi dụng lòng tốt của anh. Anh phải biết tính của cậu em....

Hà Nghi chưa nói hết câu, Thư Hiên nhận xét:

- Anh chưa thấy người cậu nào như thế. Người cậu chỉ biết nghĩ đến đồng tiền mà quên cả tình nghĩa ruột rà.

Hà Nghi nhấn mạnh:

- Bởi thế anh không được đưa tiền cho cậu em. Được rồi ông ấy sẽ

tìm cách đòi mãi, đòi mãi...Lòng tham không đáy mà.

Lại một cơn gió thổi qua, cả hai cùng im lặng. Hai ly nước đá trên bàn đã tan từ lâu mà không ai màng đến. Thư Hiền nhắc:

- Uống nước đi Hà Nghi.

Hà Nghi lắc đầu:

- Thôi anh. Em không uống nữa đâu. Em đang muốn điên đầu vì ông cậu của em đây.

Thư Hiền cũng khổ tâm không kém:

- Anh muốn giúp em thoát nạn cho rồi, nhưng em lại không chịu.

Hà Nghi vẫn một mực lắc đầu và cô căn dặn Thư Hiền:

- Anh nhớ nghe. Cậu Nhơn có đến đòi, anh phải cương quyết từ chối đấy. Em biết rõ ý đồ của cậu mợ em.

Thư Hiền nhìn Hà Nghi rồi than vãn:

- Biết phải làm sao bây giờ.

Hà Nghi không thốt được câu nào, mãi cô mới nói thật khẽ như nói cho chính mình nghe:

- Em hy vọng rồi mọi việc sẽ tốt đẹp. Chỉ còn một thời gian ngắn nữa thôi. Em sẽ ráng chờ! Chúng mình gần xong một đoạn đường rồi, anh nhỉ?! Nhiều lúc em cũng ái ngại cho anh lắm, anh Thư Hiền ạ.

Thư Hiền gượng cười:

- Hãy lo cho em đi. Đừng bận tâm đến anh.

- Sao lại không bận tâm? Anh đã hy sinh vì em.

- Anh đã hành động tự nguyện vì thấy việc ấy không ảnh hưởng gì đến đời sống của anh.

Hà Nghi nhìn thẳng Thư Hiền. Anh thật vô tư thoải mái.

- Em thấy ảnh hưởng nhiều lắm, anh Thư Hiền ơi.

Rồi cô bật cười khanh khách:

- Anh đừng giấu nghe, em biết rồi đó.

- Hà Nghi biết chuyện gì?

Hà Nghi cố làm ra vẻ bí mật:

- Em biết chuyện của anh rồi.

Thư Hiên bình thản:

- Anh chẳng có chuyện gì đâu.

- Chuyện của Huyền Giao đó.

Thư Hiên nhìn Hà Nghi lom lom rồi anh hạ thấp giọng:

- Thôi, đừng nhắc đến chuyện Huyền Giao nữa.

Bỗng nhiên Thư Hiên không muốn bộc bạch với Hà Nghi điều gì cả.

Anh ngạc nhiên sao Hà Nghi đề cập đến Huyền Giao. Nói chung, cả hai cô gái này đã làm ảnh hưởng và xáo trộn tâm tư Thư Hiên.

Nghe Thư Hiên bảo thế, Hà Nghi tròn xoe mắt hỏi:

- Sao đừng nhắc? Bộ Huyền Giao không còn dạy bé Trâm Oanh nữa hả anh?

Thư Hiên đáp bừa:

- Vẫn còn.

Rồi anh nói sang chuyện khác:

- Dạo này công việc làm của Hà Nghi thế nào?

- Thì vẫn luôn miệng giới thiệu các món hàng và chào mời khách.

- Một công việc đơn điệu.

- Không đơn điệu đâu anh. Bán hàng cũng có nhiều thú vị lắm. Em thích công việc này cũng như Huyền Giao thích vẽ thiết kế vậy.

Cũng Huyền Giao nữa. Thư Hiên muốn vùi sâu cái tên Huyền Giao vào ký ức của anh. Nhớ nhung nhưng không gọi dậy. Thế mà Hà Nghi vô tình cứ nhắc mãi.

- Huyền Giao dễ thương và siêng năng nữa. Em mà là đàn ông, em

sẽ mê và cưới Huyền Giao cho anh coi.

Thì đó, có kẻ đã mê Huyền Giao rồi. Thư Hiên thật điên rồ, thật đại dốt khi tìm đến nhà người ta. Huyền Giao có ý nghĩ gì đến anh nữa đâu?! Cô khẳng định cô là của Nam Phổ. Thư Hiên đón đầu cảm thấy con tim mình rụng vỡ. Thư Hiên nhăn mặt trả lời Hà Nghi:

- Đó là chuyện của Hà Nghi. Anh sẽ không can thiệp đâu.

Hà Nghi vẫn hồn nhiên:

- Không can thiệp, nhưng em biết anh sẽ đau khổ.

Thư Hiên nhú trán:

- Thôi, anh không đùa với Hà Nghi nữa đâu. Không biết ai đang đau khổ đây.

Hà Nghi nín bật. Lời của Thư Hiên như mũi kim châm khiến Hà Nghi chạnh lòng nhói đau. Tưởng đùa để khỏa lấp nỗi riêng nhưng rồi hình bóng ông cậu vẫn ám ảnh Hà Nghi. Cô mơ hồ lo sợ.

Thấy Hà Nghi ngồi nín lặng, Thư Hiên chợt hối tiếc khi nhắc đến điều không tốt đẹp mà cả hai cùng muốn xua tan. Anh để tay lên vai Hà Nghi, an ủi cô:

- Đừng buồn nữa Hà Nghi. Mọi việc rồi sẽ trôi qua.

Hà Nghi chớp mắt nhìn anh không đáp. Bỗng dưng trời nổi gió dữ dội. Mây đen xám xịt cả bầu trời. Bây giờ Hà Nghi và Thư Hiên mới chợt nhìn thấy cơn mưa cuối mùa muện màng kéo đến. Mưa như trút nước. Mưa hã hê. Thư Hiên ước thầm phải chi Huyền Giao đang đối diện cùng Thư Hiên. Và sau cơn mưa, anh sẽ đưa Huyền Giao về.

Ra khỏi công ty, Huyền Giao phóng xe thật chậm về nhà. Lần đầu tiên trong đời, Huyền Giao chậm rãi. Huyền Giao đang phải giải quyết một chuyện hệ trọng, chuyện của cả một đời người.

Hôm qua, Nam Phổ gửi cho Huyền Giao mẫu giấy. Anh viết: "Huyền Giao, bảy giờ tối mai em đến nhà anh nhé. Chúng ta sẽ cùng bàn chuyện cho những ngày sắp tới. Rồi cùng xem một bộ phim tình cảm tuyệt hay. Em đến tức là em đã bằng lòng anh.....Nam Phổ."

Huyền Giao đã nghĩ ngợi về mẫu giấy suốt hai ngày nay. Cô biết rất rõ những lời Nam Phổ viết và thâm ý của anh. Chỉ cần Huyền Giao tới là cô đã chấp nhận. Giây phút quyết định đời cô sắp đến. Nam Phổ bày chi trò này?! Anh luôn mong được kết thúc. Nam Phổ không muốn Huyền Giao kéo dài. Nam Phổ rất nôn nóng và anh sợ Huyền Giao gieo thất vọng cho anh.

Nam Phổ bảo Huyền Giao không giống ai cả. Khi đã yêu thì ai cũng mong đợi đám cưới. Còn Huyền Giao rất sợ, cô cứ hên lần hên lửa. Cô đâu thể vội vã.

Lần này, Nam Phổ đặt Huyền Giao trong hoàn cảnh phải quyết định dứt khoát. Huyền Giao đến hoặc không. Anh cần biết rõ điều đó.

Huyền Giao cực kỳ bối rối.

Không thể đến một cách tự nhiên được. Huyền Giao sẽ không còn được đi chơi với Nam Phổ một cách bình thường tự nhiên được nữa, mà phải là sự chấp nhận rõ ràng.

Huyền Giao cứ đắn đo mãi. Đến hay không đến? Hai ngày trôi qua mà Huyền Giao vẫn chưa quyết định được. Huyền Giao mím chặt môi. Chiếc xe vẫn lướt đều trong khi tâm tưởng rối bời. Huyền Giao tưởng như con đường tới nhà cứ dài ra mãi. Những phố xá, những

con đường Huyền Giao đi qua bỗng nghiêm nghị lạ thường và hàng cây hai bên đường trở nên xa lạ đối với cô. Đường như chúng cũng biết rằng hôm nay Huyền Giao không ổn định tinh thần. Chỉ còn khoảng thời gian ngắn ngủi nữa thôi, Huyền Giao sẽ quyết định. Huyền Giao không hỏi ý kiến ai cả. Huyền Giao phải hoàn toàn độc lập trước chuyện hệ trọng một đời. Không còn cách nào kéo dài được nữa. Mà Huyền Giao phải kéo dài làm gì kia chứ? Huyền Giao không thể hy vọng Thư Hiên. Đã bao ngày nay, Thư Hiên rất hờ hững với cô. Huyền Giao thấy rõ điều đó. Thư Hiên yêu ai? Hà Nghi hay Huyền Giao? Thư Hiên sẽ cưới ai? Chắc chắn không phải là Huyền Giao rồi. Thư Hiên đã đính hôn cùng Hà Nghi. Huyền Giao thật điên rồ khi yêu Thư Hiên. Nhưng hình ảnh anh đã in đậm trong tim cô. Huyền Giao khát khao ánh mắt vời vợi và nụ cười đôn hậu xua tan sự giá lạnh trên gương mặt anh. Huyền Giao yêu một Thư Hiên nồng nàn rộng rãi, một Thư Hiên tưởng chừng như khô khan nhưng vẫn đầy ấp những chân tình.

Huyền Giao buồn hiu hắt, tưởng chừng như không còn về nhà nữa. Suốt cả ngày nay cô phờ phạc ở phòng làm việc vì thần kinh căng thẳng. Có nên đến nhà Nam Phổ không? Nghĩ đến việc chấp nhận Nam Phổ, Huyền Giao thấy nao lòng.

Thật ra, Nam Phổ không có điểm nào để cô chê trách cả. Có điều, Huyền Giao không sao đồng ý với Nam Phổ khi tâm trí cô lại hướng về Thư Hiên. Thư Hiên, anh nào có hay? Nam Phổ rất tốt, Huyền Giao không muốn làm anh buồn. Mãi mãi Thư Hiên không là của Huyền Giao, thì thôi cô quyết định cho xong. Huyền Giao thở hắt ra. Cô cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng rồi sự nhẹ nhõm chỉ thoáng qua đôi chút.

Đi làm về, Huyền Giao nằm vùi trong phòng. Huyền Giao không thiết ăn uống, cô chỉ mong thời gian ngừng trôi.

Bống...reng...reng...reng....

Tim Huyền Giao như ngừng đập. Trời ơi! Nam Phổ đến. Anh không chờ cô như đã hẹn mà đã tự động đến đây! Hay là nôn nóng muốn đến rước Huyền Giao vì sợ cô không đến?! Huyền Giao rối bời. Nam Phổ đến...hay là định mệnh? Nam Phổ đến để quyết định cho cô?! Một hồi chuông nữa vang lên như thôi thúc Huyền Giao quyết định. Không còn cách nào khác hơn, Huyền Giao vội ra mở cổng. Thái độ bên ngoài rất điềm tĩnh nhưng trong lòng đang có nghìn cơn sóng vỗ.

- Huyền Giao đến nhà anh ngay nhé!

Huyền Giao muốn nín thở. Nhắm mắt rồi mở mắt ra. Trước mắt Huyền Giao không phải là Nam Phổ mà là Thư Hiên. Thư Hiên hiện ra không phải từ cơn chiêm bao hư ảo. Anh đang khấn cầu, ánh mắt nhìn Huyền Giao vời vời sâu. Huyền Giao sửng sốt nhìn lại Thư Hiên. Giọng khấn cầu vang lên lần nữa:

- Huyền Giao đến nhà anh ngay nhé!

Đôi mắt Huyền Giao tròn dẫu hỏi:

- Đến nhà anh à?

Thư Hiên gật đầu, giọng anh êm như tiếng gió:

- Có việc cần em lắm.

Huyền Giao thắc mắc tột độ và lòng cũng hơi se buồn. Có việc gì quan trọng cần đến cô thì Thư Hiên mới đến. Nếu không thì....

Huyền Giao cay đắng hỏi:

- Việc gì thế anh?

Thư Hiên áp úng rồi quyết định nói nhanh:

- Trâm Oanh nặng nặc đòi gặp em.

Huyền Giao hốt hoảng:

- Trâm Oanh sao thế? Đòi gặp em làm gì?

Trong thâm tâm, cô cũng hơi hối hận vì đã không đến dạy con bé.

Thư Hiên không đáp mà lại bảo Huyền Giao với vẻ khẩn nài:

- Em đi liền với anh nghe.

Giọng Thư Hiên mới thiết tha làm sao, ánh mắt anh quyến rũ lạ kỳ.

Huyền Giao lại nghĩ đến bé Trâm Oanh. Con bé cũng có đôi mắt to sáng đẹp. Tại sao Trâm Oanh đòi gặp Huyền Giao nhỉ? Cô chiều đòi hỏi những điều quá đáng đây, và Thư Hiên cũng chiều nó quá mức. Đúng là "thương" con chiều con không suy tính.

Huyền Giao ngần ngừ hỏi:

- Em muốn biết lý do Trâm Oanh đòi gặp em.

- Thì lâu quá em không đến dạy, con bé nhớ.

- Đòi thì phải được à?

Huyền Giao cảnh báo Thư Hiên rồi vặn lại:

- Không lẽ anh là ông "bố" chiều con nhất thế gian này?

Thư Hiên đáp nhanh không cần nghĩ ngợi:

- Được chiều "con" cho nó khỏi bệnh, anh sẵn sàng.

Huyền Giao giật mình:

- Anh nói sao? Trâm Oanh bệnh à?

- Nó bị sốt mấy hôm nay, miệng cứ hỏi cô Huyền Giao mãi.

Huyền Giao trách móc:

- Sao anh không nói ngay?

Rồi cô hấp tấp chạy vào trong. Lát sau, cô chạy ra với bộ quần áo

gọn gàng và sẵn sàng ngồi sau xe của Thư Hiên. Ngồi trên xe,

Huyền Giao cảm thấy nao nao. Cô cảm thấy nhớ Trâm Oanh chi lạ.

Cô bé mất tất cả cha mẹ, nhưng không hề hay biết. Thư Hiên muốn

làm một cành cây to, phủ bóng mát cho Trâm Oanh. Vì con bé, anh sẽ làm tất cả.

Thư Hiền phóng xe thật nhanh, giọng anh phân trần:

- Gọi em đến anh cũng ngần ngại quá.
- Có gì đâu anh. Nếu em đến mà Trâm Oanh vui vẻ, hết bệnh thì em cũng sẵn sàng.
- Anh sợ em giận anh.
- Kìa anh, đừng nói nữa.

Tâm trí Huyền Giao đang bận hướng về Trâm Oanh. Cô chột lên tiếng trách Thư Hiền:

- Trâm Oanh bị bệnh mấy hôm nay, sao anh không cho em hay? Em thật là thiếu sót. Trẻ con mà bị bệnh luôn mong có người chiều chuộng vỗ về.

Thư Hiền đáp thành thật:

- Anh nghĩ là có dì Thân bên cạnh, nhưng Trâm Oanh vẫn không chịu. Đúng là con bé khó tính. Nó cứ đòi gặp được em mới chịu.
- Chuyện ấy đơn giản thôi. Sao anh không đáp ứng yêu cầu của con bé?

Im lặng một lúc, Thư Hiền bảo:

- Anh sợ em khó chịu.
- Như vậy là anh không hiểu em rồi.
- Hiểu chứ. Em là một cô gái cực kỳ bướng bỉnh.
- Chỉ có vậy thôi ư?
- Và đáng yêu nữa.

Thư Hiền kéo dài hai chữ "đáng yêu" với giọng thích thú. Giá mà anh không bận lái xe, anh sẽ ôm choàng lấy Huyền Giao và thì thầm vào tai cô: "Anh yêu em. Em là nàng tiên nhỏ của anh." Huyền Giao sung

sương muốn nép vào Thư Hiên, nhưng cũng thấy đắng cay. Chỉ một giây, cô đã bừng tỉnh. Huyền Giao thoáng thấy bóng dáng Hà Nghi với đôi mắt sắc đang đăm đăm nhìn cô. Huyền Giao lại vỡ tan mộng ước. Cô mong mau chóng đến nhà Thư Hiên để được gặp cô bé Trâm Oanh thôi.

Từ lúc đó, hoàn toàn im lặng. Xe chạy nhanh mà Huyền Giao vẫn cảm thấy lâu tới. Phố xá đã lên đèn. Người dập dìu qua lại. Trông mọi người có vẻ thư thả hơn ban ngày. Huyền Giao thầm nghĩ: cuối cùng chỉ có cô hối hả. Cô chợt nhớ câu thơ của Xuân Diệu: "Mau lên chứ, vội vàng lên với chứ." Nhưng Huyền Giao không vội vàng vì một người nào khác ngoài cô bé Trâm Oanh!!

Trâm Oanh đang nằm trên giường bệnh. Khuôn mặt cô bé có vẻ mệt mỏi, môi thâm, trên trán chườm chiếc khăn ướt. Cô bé vẫn còn sốt.

Dì Thân ngồi bên cạnh bưng ly nước chanh dĩa dành.

- Uống nước chanh đi con. Uống cho hạ sốt nhé.

Trâm Oanh nhăn mặt:

- Con không uống đâu. Nước chanh chua lắm.

Dì Thân năn nỉ:

- Không chua. Ngoại Thân bỏ đường nhiều lắm.

Con bé vẫn lắc đầu. Thư Hiên cùng Huyền Giao bước vào. Anh dịu dàng bảo con bé:

- Trâm Oanh ngoan nào! Con uống đi. Có cô Huyền Giao đến thăm

con nè!

Trâm Oanh reo lên mừng rỡ:

- Đâu? Cô Huyền Giao đâu? Hồng có gạt con à nghe.

Huyền Giao xúc động nói nhanh:

- Cô đây. Huyền Giao hết bệnh chưa?

Huyền Giao đưa tay sờ trán và cả người Huyền Giao vẫn còn nóng.

Dì Thân quay qua phàn nàn với Huyền Giao:

- Nó sốt đã mấy ngày nay rồi. Lúc hết, lúc lại lên cao. Bác sĩ dặn cho uống nước dừa, nước chanh. Cô xem đó, bây giờ nó rất sợ nước chanh.

Huyền Giao đỡ ly nước chanh trên tay dì Thân:

- Trâm Oanh uống nước chanh hay lắm mà. Con uống nước chanh rồi uống thuốc cho mau khỏi bệnh. Chứ còn sốt hoài làm sao đi chơi được?

Con bé vẫn từ chối:

- Con không uống nước chanh đâu. Con sợ chua lắm!

Huyền Giao đưa muống nước lên miệng Trâm Oanh:

- Con thử đi. Ngon lắm. Đâu có chua.

Trâm Oanh lại phun ra. Huyền Giao nói nhỏ với dì Thân. Một lát sau, dì Thân trở lên, Huyền Giao lấy cái ống hút để vào ly nước chanh rồi vui vẻ bảo Trâm Oanh:

- Con uống hoài. Bây giờ con hãy nâng ly có uống hút nè. Hút ngon lắm.

Trâm Oanh hí hửng ngồi dậy, hai tay bưng ly, miệng hí hửng ngồi hút cạn hết ly chanh đường, còn chép miệng:

- Ống hút của cô Huyền Giao hút ngon lắm.

Dì Thân và Thư Hiền cùng mỉm cười. Thư Hiền buột miệng khen

ngợi:

- Không ngờ Huyền Giao cũng có tài dụ dỗ con nít.

Thư Hiên nói thật khế nhưng Trâm Oanh vẫn nghe. Con bé hồn nhiên hỏi:

- Ba nói cô Huyền Giao dụ con hả?

Huyền Giao đỡ lời:

- Cô không có dụ Trâm Oanh đâu. Cô giúp cháu uống nước cho mau hết bệnh đấy. Ngày mai Trâm Oanh sẽ dậy chơi với cô nhé.

Con bé lại nũng nịu:

- Con không thèm chơi với cô đâu. Con ghét cô rồi.

- Sao con lại ghét cô?

Dì Thân và Thư Hiên ra khỏi phòng để hai cô cháu chuyện trò. Huyền Giao ngồi ghé xuống bên giường con bé. Cô đưa tay vuốt mấy sợi tóc trên vàng trán thông minh của con bé. Trâm oanh níu cánh tay Huyền Giao, bàn tay nhỏ bé bầu chặt.

- Cô có thương con không cô Huyền Giao?

- Thương chứ.

Con bé vẫn không hài lòng.

- Thương mà tự dưng cô không đến dạy con nữa.

Huyền Giao lên tiếng thanh minh:

- Cô bận việc.

Trâm Oanh ngây thơ hỏi:

- Tối mà cô bận gì?

- Ờ..ơ..

Huyền Giao không biết nói sao. Trẻ con hồn nhiên đâu biết gì. Cô nhẹ nhàng bảo:

- Cô không biết Trâm Oanh bệnh. Nếu biết cô đã đến thăm con rồi.

Con đừng buồn cô nhé.

Trâm Oanh vô tư hỏi:

- Ba con không nói cho cô biết à?

- Ba con đâu có gặp cô.

Trâm Oanh chớp mắt nhìn Huyền Giao hồi lâu rồi yêu cầu:

- Cô hứa là từ nay đến dạy con luôn nghe.

Huyền Giao gật đầu không kịp suy tính:

- Ừ, cô hứa.

Rồi cô ân cần dặn dò:

- Trâm Oanh phải nghe lời ngoại Thân nghe. Phải ăn nhiều, uống thuốc đầy đủ cho khỏi bệnh. Rồi cô sẽ đến dạy và kể chuyện cho Trâm Oanh nghe.

Trâm Oanh thích thú đòi:

- Cô kể đi cô.

Huyền Giao ngập ngừng. Cô bé hồi hộp chờ đợi. Cô bắt đầu kể:

- Ngày xưa ngày xưa, có một chú bé thông minh.....

Huyền Giao say sưa kể, câu chuyện cô kể chưa xong, Trâm Oanh đã khép mắt từ bao giờ. Huyền Giao phủ mền kín người con bé, rồi chăm chú nhìn con bé đang ngủ say.

Trao nhau hạnh phúc

Phần X

- Em có biết Trâm Oanh cần em đến thế nào không?

Thư Hiên dăm dăm nhìn Huyền Giao rồi choàng tay qua vai cô, tha thiết hỏi. Huyền Giao im lặng hồi lâu rồi đáp thật nhỏ:

- Em sẽ cố thu xếp để đến thăm Trâm Oanh mỗi ngày.

Thư Hiên xoay người Huyền Giao lại đối diện và nhìn thật lâu vào mắt cô.

- Cha con anh chẳng những cần em đến thăm mà còn cần những chuyện khác nữa kia.

Huyền Giao đáp ứng:

- Những chuyện khác hả? Không được đâu. Em không có khả năng đâu.

Thư Hiên nóng nảy:

- Em có thừa khả năng mà. Em biết anh đang muốn nói đến chuyện gì. Sao em cứ cố tình tránh né anh mãi?!

- Anh Thư Hiên, em xin anh đừng nói điều này nữa. Em không thể.

- Em làm cho anh phát điên lên được. Em có biết là em làm cho anh đau khổ suốt mấy tuần nay?!

- Anh đau khổ không bằng em đâu.

- Hả? Em nói gì?

Huyền Giao nín bật. Cô đã lỡ lời thổ lộ tâm sự. Thư Hiền không được biết gì về cô cả. Vẫn còn khoảng cách to lớn giữa hai người và cũng không bao giờ xóa được khoảng cách đó. Giọng Thư Hiền vang lên khẩn nài.

- Anh yêu em. Anh thật sự muốn cưới em....

Huyền Giao tròn xoe mắt không nói. Anh chàng lay mạnh vai cô hỏi dồn dập:

- Em không tin anh sao? Em tưởng anh đùa cợt với em à? Anh phải làm sao để em hiểu cho lòng anh đây?

Huyền Giao mím chặt môi:

- Em tin anh, nhưng....

Thư Hiền hấp tấp:

- Nhưng sao? Anh không chấp nhận bất cứ sự giải thích, sự chần chừ nào của em cả.

Huyền Giao hỏi thẳng:

- Còn chị Hà Nghi thì sao?

Khuôn mặt Thư Hiền lại trở nên bí hiểm. Đôi mắt uẩn nhìn xa. Huyền Giao chột nghe nao lòng. Thư Hiền nói chậm rãi:

- Việc của Hà Nghi rồi anh sẽ giải quyết ngay.

Huyền Giao hốt hoảng:

- Không. Không. Em nhất định không cho anh từ hôn với chị Hà Nghi đâu.

- Em đừng có điên.

Huyền Giao ảm ức:

- Anh điên thì có. Tại sao anh bày ra cảnh trớ trêu như thế này?

Thư Hiền nhấn mạnh:

- Anh không bày trò gì hết. Anh nói bằng chính trái tim anh. Em

không có gì phải lo ngại. Để anh giải quyết việc của Hà Nghi.

Đôi mắt Huyền Giao rưng rưng. Cô không biết Thư Hiên giải quyết việc như thế nào nữa. Giọng cô vang lên đầy xúc cảm:

- Anh Thư Hiên, anh hãy để cho chị Hà Nghi được yên. Anh hãy để cho mọi việc luôn tốt đẹp.

- Mọi chuyện vẫn tốt đẹp, anh có làm gì phiền đến Hà Nghi đâu. Anh lo là lo cho em.

Huyền Giao ngạc nhiên:

- Lo cho em? Em van anh hãy để cho em được yên. Anh đừng nói đến chuyện này nữa. Đừng nói nữa.

Huyền Giao hoảng loạn đứng lên. Thư Hiên đẩy cô trở lại ghế ngồi:

- Em bình tĩnh đi Huyền Giao. Anh chưa nói hết.

Huyền Giao cướp lời:

- Anh đừng nói gì nữa cả. Hãy để cho em được yên ổn đến thăm Trâm Oanh.

Thư Hiên nôn nóng:

- Anh muốn em hãy trả lời anh hôm nay.

- Chúng mình mãi mãi là bạn của nhau. Như thế là đủ rồi. Anh đừng bắt em trả lời điều gì nữa cả.

Thư Hiên nắm lấy tay cô:

- Em cố tình tránh né anh, từ chối anh. Tại sao vậy Huyền Giao?

Huyền Giao khỏ sở:

- Anh đã biết lý do rồi, đừng hỏi nữa.

- Rồi anh sẽ giải quyết cho em thấy.

Thư Hiên biết anh không thể nào giải thích cho Huyền Giao rõ điều đó. Huyền Giao không tin anh là đúng thôi. Không thể trách cô được. Rồi anh sẽ chứng minh cho Huyền Giao thấy rõ tình yêu tha thiết của

anh. Thư Hiền nhẹ bảo cô:

- Trâm Oanh rất sung sướng khi được gặp em. Con bé rất mến em. Em biết điều đó chứ?

- Vâng, em biết. Em sẽ đến dạy lại cho Trâm Oanh vẽ. Kiểm tra việc học của con bé.

Thư Hiền ngậm ngùi kể:

- Em biết không, Trâm Oanh sốt mấy ngày nay. Con bé cứ nhắc em mỗi ngày. Dì Thân cũng nóng ruột kêu anh cho em hay. Nhưng anh cứ lẩn lữa mãi. Mấy tháng nay, em bật tin, Trâm Oanh cứ hỏi anh "Sao cô Huyền Giao không đến chơi? Cô giận con rồi à?" Đến khi bị sốt, nó cũng hỏi đến em luôn. Lẽ ra anh nói với em ngay hôm đầu, nhưng anh biết em giận anh, nên anh cũng không nói. Hồi chiều này, anh về mà không có em, dì Thân la anh và nhất định đòi đến nhà cho em hay. Anh phải cản dì lại và đến em đó. Ở nhà này, ai cũng yêu mến Trâm Oanh nên khi nó bệnh, ai cũng chăm sóc, nuông chiều nó.

Huyền Giao mỉm cười:

- Trâm Oanh rất ngoan, ai cũng chiều nó là phải thôi.

Thư Hiền tiếp theo với vẻ hài lòng:

- Bởi thế em đừng trách vì anh gọi em đến, làm phiền em.

Huyền Giao cười mở:

- Không có gì phiền đâu anh. Được ở bên Trâm Oanh, em cũng thích lắm chứ. Con bé rất thông minh.

Mắt Thư Hiền sáng lên:

- Em thích Trâm Oanh thì em hãy ở mãi bên nó nghe.

Huyền Giao nhìn sửng Thư Hiền. Nói cách nào thì anh cũng đề cập đến chuyện ấy. Huyền Giao né tránh cũng không được. Cô không hiểu sao Trâm Oanh lại rất mến cô. Bất giác, Huyền Giao phát biểu:

- Em cũng muốn ở mãi bên Trâm Oanh.

Giọng Huyền Giao thật nhỏ và êm như tiếng thở nhẹ. Thư Hiên nghe thấy, anh sung sướng đến lịm người. Huyền Giao bưng ly trà lên uống để che giấu sự bối rối. Vì lời cô vừa phát ra chẳng khác nào bày tỏ lòng mình.

Giờ này, nếu không ngồi đây đối diện cùng Thư Hiên, có lẽ Huyền Giao đã có mặt ở nhà Nam Phổ rồi. Huyền Giao không hối tiếc và mừng vì đã giải quyết xong một vấn đề. Nam Phổ nghĩ như thế nào nhỉ?

Quan sát Huyền Giao một lúc lâu, mãi sau Thư Hiên mới hân hoan nói:

- Em yên tâm nhé. Anh sẽ lo cho em. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Huyền Giao mở to mắt nhìn Thư Hiên. Anh nói gì vậy? Cô không hiểu nổi những điều đã xảy ra. Huyền Giao chỉ thấy tương lai cô quáมืด mờ.

Nam Phổ xông vào nhà Huyền Giao với nét mặt hầm hầm:

- Huyền Giao, em nói đi. Em là người thế nào?

Trước thái độ hăm dọa dữ tợn của Nam Phổ, Huyền Giao cố gắng điềm tĩnh trả lời:

- Người bình thường.

Nam Phổ xẵng giọng:

- Bình thường hay ác độc?

Huyền Giao chưa kịp trả lời thì Nam Phổ đã tiếp tục với lời lẽ đầy phần nộ:

- Em đã đem cho anh bao cay đắng và thất vọng nào nề. Em ác độc chưa từng thấy.

Huyền Giao đáp thật nhỏ:

- Em không cố ý.

Nam Phổ trừng mắt nhìn Huyền Giao:

- Không cố ý à? Không cố ý mà cô làm cho tôi dở khóc dở cười. Tôi mất mặt với cả nhà và bạn bè. Cô có biết là hôm ấy tôi giận muốn phát điên lên được không?

Huyền Giao ngồi yên, mặc cho Nam Phổ trách móc. Anh vẫn chưa nguôi cơn giận:

- Tôi chắc chắn là cô sẽ đến nên tôi ngóng chờ cô suốt từ chiều đến tối. Cả đêm tôi vẫn thao thức. Giận có thể bóp nát cô ra được. Tôi đã háo hức giới thiệu cô với gia đình và bạn bè. Ai cũng trông chờ gặp mặt cô. Tôi đã thất vọng biết bao khi cô không đến. Tội bạn chế nhạo, tôi chỉ còn biết chui xuống đất.

Huyền Giao biết Nam Phổ đang giận cô cực điểm. Cô cũng không muốn nói gì. Thấy mình biện hộ thì việc cũng đã xảy ra rồi. Thấy Huyền Giao lặng im, Nam Phổ lại càng hùng hổ. Anh bóp chặt vai Huyền Giao:

- Huyền Giao, tại sao em dối gạt anh? Tại sao hôm ấy em không đến? Anh muốn giành bất ngờ cho bạn bè. Em làm anh xấu hổ chết đi được. Tại sao em ác quá vậy?

Huyền Giao không thể nào câm lặng để cho Nam Phổ kết tội cô mãi. Cô thẳng thắn:

- Em đâu đã hứa điều gì với anh. Bao lâu nay chúng ta vẫn là bạn, em chưa quyết định gì cả. Ngay cả hôm anh mời em đến nhà, thì đến hay không vẫn là quyết định của em chứ.

- Anh nghĩ rằng em phải đến.

- Anh quá chủ quan.

Nam Phổ có vẻ đau đớn:

- Chủ quan nên mới nhận lấy hậu quả.

Huyền Giao biết là Nam Phổ rất khổ tâm. Nhưng cô không biết làm sao hơn. Cô đã hành động như thế và chẳng biết là hành động đó có đúng không. Dù thế nào lương tâm của Huyền Giao cũng thanh thản và cô không hề hối tiếc. Huyền Giao mạnh dạn nói với Nam Phổ:

- Anh không được kết tội Huyền Giao như vậy. Em không đến với anh hôm ấy là đúng thôi.

Nam Phổ tròn mắt:

- Đúng à?

- Thì em đã trả lời anh rồi. Em không thể.

Nam Phổ vung tay lên và cắt lời Huyền Giao:

- Cô đừng nói nữa. Tôi đã hiểu. Tôi chỉ là kẻ tình si dại dột.

Huyền Giao khỏ sở bảo:

- Anh đừng nói đến chuyện này nữa được không?

Cơn giận bùng lên, Nam Phổ vẫn tiếp tục chất vấn Huyền Giao:

- Từ chối tôi tức là cô đã có kẻ khác. Hãy nói cho tôi biết kẻ ấy là ai?

Mặt Huyền Giao căng thẳng:

- Tôi không thể trả lời được. Và vì thế nhị, anh cũng không nên hỏi.

- Tôi rất muốn biết kẻ đó là ai.

Nam Phổ kiên nhẫn hỏi lại. Huyền Giao cố giải thích:

- Anh không cần phải hỏi làm gì. Người tôi yêu là một người đàn ông bình thường như bao người khác.

Nam Phổ nóng nảy gắt lên:

- Tôi tưởng kẻ đó phải hơn tôi chứ.

- Anh đừng so sánh hơn kém nơi đây.
- Nếu hấn hơn tôi thì tôi sẽ rút lui ngay.

Nam Phổ hùng hổ tuyên bố, rồi nhìn Huyền Giao thúc giục:

- Cô nói đi, hấn là ai?
- Tôi không thể nói được.

Nam Phổ chế nhạo:

- Bộ hấn là tên lưu manh chẳng ra gì hay sao mà cô không dám nói?

Huyền Giao tức giận, đập lại:

- Anh ấy là người rất đàng hoàng là khác.

Nam Phổ cười nhạo:

- Hấn tên gì, cô nói đi, tôi sẽ đi ngay.
- Thư Hiền.

Mắt nhìn trừng trừng Nam Phổ, Huyền Giao nói ngay không đắn đo suy nghĩ. Nhưng Nam Phổ chưa đi ngay, vì lúc đó Hân Mỹ vừa vào tới. Hân Mỹ và Nam Phổ đã từng gặp nhau ở đây. Nét mặt Hân Mỹ u ám như báo trước cơn giông bão. Chẳng màng có Nam Phổ ngồi đó, Hân Mỹ ngồi bịch xuống ghế, giọng hằn học chất vấn:

- Cô nói gì, Huyền Giao. Rốt cuộc rồi cô với anh Nam Phổ hay với Thư Hiền? Tại sao gã đàn ông nào cũng theo đuổi cô vậy?

Hết Nam Phổ vặn vẹo, giờ lại đến Hân Mỹ. Tình yêu của Huyền Giao đã có sẵn gập ghềnh rồi, giờ lại thêm gập ghềnh khúc mắc nữa. Nhìn thẳng Hân Mỹ, Huyền Giao đáp:

- Tôi chỉ có tình yêu với một người. Sao Hân Mỹ hỏi vậy?
- Tôi thấy ai cô cũng đón nhận.
- Hân Mỹ đừng nói thế.
- Không đúng sao?

Hân Mỹ vừa ghé nhà Thư Hiền rủ anh đi chơi. Cô đã bị Thư Hiền từ

chối thẳng thừng, nên tức tối khôn nguôi. Cô chỉ muốn đồ trút lên Huyền Giao, muốn Huyền Giao hứng chịu.

- Anh xem Huyền Giao có anh rồi mà còn cặp bồ với Thư Hiên của tôi nữa.

Nam Phổ hần học:

- Tôi đâu có ngờ cô Huyền Giao tồi tệ như thế. Của người ta mà nhào vô.

Thật là trắng trợn. Hân Mỹ vu khống Huyền Giao và Nam Phổ hăng hái phụ họa theo. Huyền Giao tức tối bảo:

- Anh không biết gì thì đừng nói.

Rồi cô quay sang Hân Mỹ:

- Còn cô, ngay từ đầu anh Thư Hiên đã khẳng định anh không quen biết gì với cô, thì làm gì có chuyện anh ấy là của cô?

Hân Mỹ bắt đầu cãi lý:

- Tôi và anh Thư Hiên có sự hứa trước.

- Tất cả là do bà giám đốc nói thôi.

- Và cô thì cố tình nhào vô để chiếm đoạt của tôi, ngăn cách tôi với anh ấy.

Mắt Huyền Giao ánh lên nét khó chịu:

- Cô đừng bịa đặt, vu không tôi.

Nam Phổ chen vào phê phán:

- Chắc là Hân Mỹ nói đúng chứ không sai đâu cô.

Nam Phổ và Hân Mỹ đã "liên minh" lại để chỉ trích phê phán Huyền Giao. Cô cáu kỉnh bảo Hân Mỹ:

- Cô muốn gì cứ nói chuyện với Thư Hiên.

Hân Mỹ rít lên:

- Tôi cần nói với cô. Tôi yêu cầu cô tránh xa Thư Hiên ra. Tôi đối xử

với cô tốt đẹp quá mà, sao cô giành lấy Thư Hiên của tôi?

Huyền Giao tức giận:

- Cô đừng hồ đồ. Tôi giành lấy Thư Hiên của cô hồi nào?

Nam Phổ ngó Huyền Giao cười khẩy:

- Tưởng cô từ chối tôi vì một con người cao sang, danh vọng nào, ai ngờ cô giành lấy của người khác.

Huyền Giao nóng mũi:

- Anh đừng nghe lời cô Hân Mỹ rồi đánh giá tôi nghe.

Nam Phổ chế nhạo:

- Những lời Hân Mỹ nói đâu có sai.

Huyền Giao hết chịu đựng nổi, nhưng cố kiềm tĩnh giải thích cho Hân Mỹ. Cô như không muốn nói với Nam Phổ nữa.

- Hân Mỹ đã sai khi nói về tôi. Giữa cô và anh Thư Hiên không có gì cả. Mọi việc đều do bà giám đốc tưởng tượng. Nếu là của cô thì cô hãy giữ lấy. Tôi không phải là kẻ giành giật của ai. Cô cũng thừa biết là Thư Hiên yêu ai mà!

Giọng Hân Mỹ rất ngang ngược:

- Tôi chỉ yêu cầu cô chấm dứt với Thư Hiên để anh ấy trở lại với tôi.

Huyền Giao vặn lại:

- Sao cô không yêu cầu Thư Hiên?

Hân Mỹ thật trơ trẽn:

- Cô phải tự động rút lui, bởi vì chính cô bám theo anh ấy.

Nam Phổ cười khẩy, xen vô chế nhạo Huyền Giao:

- Nghe rõ chưa Huyền Giao? Của người ta, cô hãy trả lại đi. Tình yêu tôi dành cho cô đẹp quá, sao không đón nhận? Giành của người khác, cô không thấy xấu hổ à?

Huyền Giao nhấn mạnh:

- Tôi không làm những việc anh nói. Đừng gán ghép cho tôi chuyện xằng bậy đó.

Nam Phổ nhếch môi cười nhạt:

- Xằng bậy ư? Chính cô đã khẳng định với tôi cô và gã Thư Hiên mà.

Hân Mỹ chồm tới hỏi Nam Phổ:

- Huyền Giao đã khẳng định với anh như thế hả? Thế mà cô còn chối cãi gì nữa?

Huyền Giao nghiêm nghị đáp trả:

- Tôi không làm chuyện xấu, cũng không chối cãi điều gì. Hai người đừng kết hợp lại với nhau mà xúc phạm tôi.

Nam Phổ giễu cợt:

- Chuyện rành rành như thế, nếu cô không làm thì ai mà dám xúc phạm đến cô. Tôi đã làm khi trao tình yêu cho cô.

- Tôi chưa từng đón nhận tình yêu của anh.

- Không đón nhận mà cô lại đi chơi thân thiết với tôi.

Rồi Nam Phổ cao giọng phê phán:

- Tôi đâu nghĩ cô là kẻ lẳng nhăng như thế. Cùng lúc lại còn qua lại với Thư Hiên.

Những lời mạt sát của Nam Phổ khiến Huyền Giao bức bối. Khấp người như có kiến đốt.

- Tôi cảm anh đánh giá tôi như thế. Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì bậy bạ, sai trái với lương tâm. Anh và cô Hân Mỹ nên chấm dứt những lời thóa mạ này. Tôi không để cho ai xúc phạm đến tôi đâu.

Hân Mỹ lên tiếng với giọng trịnh thượng:

- Cô đã có Nam Phổ thì hãy cắt đứt với Thư Hiên đi. Tham lam quá, chẳng được gì đâu.

Huyền Giao nhìn thẳng Hân Mỹ:

- Cô và Nam Phổ hãy suy nghĩ lời nói của mình. Nói xấu người khác không hay đâu.

Chẳng quan tâm đến sự khó chịu của Huyền Giao, Hân Mỹ cao giọng hăm dọa:

- Tôi nói rồi, cô hãy cắt đứt quan hệ với anh Thư Hiền. Nếu không, mẹ tôi sẽ không để cô yên đâu. Cô sẽ phải rời khỏi công ty.

Nực cười khi nghe Hân Mỹ hăm dọa. Một gã đàn ông mà cô bị xúc xiểm, cô tức càn hông. Huyền Giao rần giọng:

- Cô hãy rút lại lời nói đi. Tôi không làm gì ảnh hưởng đến cô. Đừng hăm dọa.

Hân Mỹ đứng bật dậy:

- Để rồi coi cô có bị sa thải không.

Nói rồi, cô ngúng nguẩy đến bên Nam Phổ tươi cười:

- Đi về anh Nam Phổ. Mình cùng hội cùng thuyền rồi. Tôi giành lại Thư Hiền giúp anh, anh thưởng tôi cái gì nào?

Nam Phổ đáp trả:

- Hân Mỹ muốn gì cũng có.

Hân Mỹ hát đầu điệu đàng:

- Thật ra em làm cho bỏ ghét thôi.

Nói rồi, hai người kéo nhau ra về. Huyền Giao thở phào nhẹ nhõm như hát được gánh nặng nghìn cân. Không biết rồi đây hai kẻ liên minh này có còn đến gây phiền cho cô nữa không?

- Ta không hiểu nổi mi nữa Huyền Giao à!

Mắt Khuê Mẫn đau đáu nhìn Huyền Giao sau khi cất tiếng nói. Yên

lặng chờ đợi, vẫn không nghe Huyền Giao đáp lời, Khuê Mẫn băn khoăn không biết Huyền Giao thế nào đây. Cô tiếp tục hỏi Huyền Giao về thăm dò:

- Giữa mi và anh Nam Phổ xảy ra điều gì?

Huyền Giao mỉm cười cho bạn yên lòng:

- Không có gì xảy ra cả.

Khuê Mẫn nhướn mày lên rồi nhìn Huyền Giao chăm chú:

- Không có gì xảy ra à? Thế sao mi lại từ chối anh Nam Phổ?

Huyền Giao bình thản:

- Vì ta không yêu Nam Phổ.

- Mi điên rồi. Tại sao không yêu anh chứ?

- Vì ta yêu người khác.

Khuê Mẫn bức dọc:

- Từ chối Nam Phổ để yêu người khác. Mi điên rồi.

- Tại sao mi cứ bắt ta yêu anh Phổ?

- Vì anh ấy là người tốt.

- Tốt không có nghĩa là phải yêu.

Khuê Mẫn bật hỏi:

- Vậy kẻ mi yêu thế nào?

- Đừng hỏi ta điều đó. Tình yêu không lý giải được.

- Ta đã giới thiệu Nam Phổ cho mi, thế mà mi lại từ chối, đi yêu kẻ khác.

Khuê Mẫn rất bức dọc, phê phán Huyền Giao rồi tức tối hỏi:

- Kẻ đó là ai thế?

Huyền Giao lắc đầu khổ sở:

- Đừng hỏi ta có được không.

Rồi cô hạ giọng, bộc lộ:

- Nhiều lúc ta cũng muốn đồng ý Nam Phổ cho rồi, ta biết anh ấy rất thiết tha, nhưng.....

- Nhưng cái gì?

Huyền Giao buông câu thẳng thừng:

- Nhưng chấp nhận bằng sự dối lòng, ta không làm được.

Khuê Mẫn chép miệng:

- Nếu biết người đã có người trong tim, ta chẳng ra công làm mai đâu.

Huyền Giao nhẹ giọng:

- Thôi đừng phàn nàn nữa.

- Hừ, nếu Nam Phổ là anh trai ta, ta không cho mi yên đâu.

- Chẳng lẽ mi giết chết ta vì không yêu?

Khuê Mẫn phát câu, ra lệnh:

- Hãy cho ta biết gã đó là ai.

- Đừng hỏi ta.

- Ta là bạn thân, mi nói cũng không được sao?

Ai cũng hỏi, ai cũng ép buộc Huyền Giao. Cô tức tối nói nhanh:

- Thư Hiền!

Khuê Mẫn ré lên như bị điện giật:

- Trời ơi, mi điên quá. Ta tưởng anh Nam Phổ bực quá nói khùng.

- Sự thật đó.

- Mi không đùa chứ?! Anh Thư Hiền đã hứa hôn với chị Hà Nghi rồi.

Huyền Giao chép miệng:

- Ta biết. Yên tâm đi. Ta không có giành với chị Hà Nghi, chị chồng của mi đâu.

Mắt Khuê Mẫn nhìn Huyền Giao như nhìn một người ngoài hành tinh lạ.

- Ôi, tình yêu quái đản, rồi mi sẽ được gì chứ?

- Ta không biết sẽ được gì, có điều anh Thư Hiên cũng yêu ta.

Khuê Mẫn như bị điện giật lần nữa:

- Trời đất, mi không đùa chứ? Anh Thư Hiên yêu mi, còn chị Hà Nghi thì sao?

Huyền Giao ôm đầu rên rỉ:

- Mi đừng hỏi ta.

Tình yêu của Huyền Giao không có chút ánh sáng nào cả. Tương lai của Huyền Giao mờ mịt. Biết thế mà cứ yêu, yêu để rồi bế tắc.

Huyền Giao xốn xang khi có ai nhắc đến điều này. Chuyện lòng dằn vặt cay đắng, cô cũng không thể tâm sự cùng ai. Hết Nam Phổ, Hân Mỹ làm cô phiền toái, giờ lại đến Khuê Mẫn, khiến cô khó xử.

- Ta biết là không phải với chị Hà Nghi, nhưng mà....

Khuê Mẫn chép miệng nhận xét:

- Đàn ông tham lam, yêu nhiều cũng không mất mát gì đâu. Mi hãy coi chừng đấy!

- Ta biết!

Huyền Giao gật đầu trả lời Khuê Mẫn rồi khẳng định thêm:

- Anh Thư Hiên là người tốt.

Khuê Mẫn bĩu môi:

- Tốt mà sao cùng lúc yêu hai người phụ nữ?!

Điều này thì chỉ có trời mới biết. Huyền Giao không thể nào biết được. Trong khi lòng cô chỉ muốn hướng về một người. Thư Hiên thật lòng với Huyền Giao không? Chỉ có anh biết. Huyền Giao tin là anh không giả vờ đối với cô. Điều đó đủ an ủi Huyền Giao rồi. Có lẽ Huyền Giao không mong muốn gì thêm nữa. Một tình yêu vô vọng, yêu để chuốc lấy đắng cay, yêu để rồi bị phỉ báng. Buồn ơ là buồn!!

Im lặng một lúc, Khuê Mẫn mới bày tỏ nỗi ái ngại dành cho Huyền Giao:

- Ta thấy tình yêu đơn phương của mi là vô cùng rắc rối. Chẳng biết có kết thúc nào không?!

- Ta biết điều đó.

Khuê Mẫn nhăn nhó khuyên:

- Biết thì hãy chấm dứt đi.

Huyền Giao thản nhiên:

- Ta có làm gì đâu. Có tiến tới đâu mà phải chấm dứt.

- Chấm dứt tình yêu, đừng có đại dột nữa, con khùng!!

Huyền Giao phật ý trước lời lẽ kém tế nhị của Khuê Mẫn:

- Ai lại khuyên người khác chấm dứt điều thiêng liêng như thế?! Ta bảo mi chấm dứt với Tần Đăng, mi có chịu không?

Khuê Mẫn vênh mặt lên:

- Chuyện của ta có kết thúc tốt đẹp, có đâu như mi, mắc mớ chi ta lại chấm dứt với Tần Đăng?! Mi với Thư Hiên chẳng đi đến đâu.

- Miễn ta không làm gì sai trái là được. Tình yêu không vụ lợi.

- Tức là mi vẫn đến với Thư Hiên.

- Ta bằng lòng với tình yêu ta đang có.

Mặt Khuê Mẫn nhăn lại, cô phàn nàn:

- Mi chẳng được gì đâu, chỉ chuốc lấy khổ đau thôi.

Huyền Giao buông một câu triết lý:

- Tình yêu bí ẩn và khó hiểu lắm. Biết khổ đau, cay đắng nhưng ta vẫn chấp nhận.

Khuê Mẫn thở ra:

- Điên quá đi. Mi đã biết tình yêu của mi là đại dột không lối thoát, sao vẫn chấp nhận? Mi đau khổ mà anh Nam Phổ cũng đau khổ đó.

- Chuyện của ta không liên quan đến Nam Phổ.
- Sao không? Mi làm cho Nam Phổ điều đúng. Hãy đồng ý anh ấy đi.

Huyền Giao bỗng phát biểu thật gọn:

- Ta mong Nam Phổ với Hân Mỹ. Ta thấy hai người có vẻ hợp đấy.

Khuê Mẫn trề môi:

- Của mình không lo hưởng, đi giao cho người khác.
- Nam Phổ không phải là của ta.

Khuê Mẫn la lên:

- Ta tức mi muốn chết đây!

Huyền Giao nhìn Khuê Mẫn dạn dò:

- Ta biết ta phải làm gì. Mong rằng mi đừng nói gì với Tần Đăng và chị Hà Nghi cả.
- Mi sợ chị Hà Nghi nổi cơn tam bành hả?
- Quan hệ giữa ta và chị Hà Nghi rất tốt. Tại chị ấy chưa biết chuyện. Ta muốn giữ mãi mối quan hệ thân thiết với chị Hà Nghi.

Khuê Mẫn cao giọng:

- Vậy thì hãy cắt đứt ngay với anh Thư Hiên.
- Mi đừng khuyên ta điều đó.
- Trời ơi, mi hết thuốc chữa rồi.

Bị Khuê Mẫn phàn nàn chì chiết, Huyền Giao nao nao. Nhưng biết sao, tình yêu đầu đời luôn cháy bỏng trong tim cô. Yêu Thư Hiên, bao đêm Huyền Giao thức trắng. Chẳng được gì, chỉ có những dằn vặt, âu lo, băn khoăn, ray rứt.

- Huyền Giao đi ăn với anh nhé!

- Không!

Đầu óc bảo không, mà con tim thì đồng ý và miệng cô đã thốt lên tiếng "không" như cái máy theo dòng tư tưởng. Thư Hiền đã đến sát bên Huyền Giao, giọng rất vui tươi:

- Ờ kìa, sao em lại từ chối?! Hôm nay Trâm Oanh khỏi bệnh rồi, chúng ta phải ăn mừng đấy!

Ánh mắt Huyền Giao lấp lánh nét cười:

- Trâm Oanh khỏi bệnh rồi àh?! Em mừng quá!

- Tất cả là nhờ em.

- Thôi đi, anh đừng có...

- Anh nói thật mà. Nhờ em am hiểu Trâm Oanh mà nó mới khỏi bệnh, bác sĩ cũng không bằng. Anh muốn thưởng công em.

Huyền Giao xụ mặt:

- Nếu thế thì em không đi.

Thư Hiền nghiêm giọng nài nỉ:

- Thật tình anh rất muốn đi ăn với em và được gần em.

Huyền Giao mềm nhũn trước ánh mắt tha thiết và giọng nói ấm áp của Thư Hiền.

- Thôi được, chúng mình đi.

Rồi cô lại thắc mắc:

- Nhưng không có Trâm Oanh sao anh?

- Anh ở công ty về rồi ghé đây luôn với em.

Rồi anh nói như vừa hứa hẹn, vừa rủ rê:

- Hôm nào anh đưa Trâm Oanh đi chơi, em đi cùng nhé!

- Không biết có hôm nào đó không!

- Có, và có nhiều lắm.

Thư Hiên đáp rồi mở cửa xe cho Huyền Giao. Ngồi trên xe, Huyền Giao cũng không buồn xem Thư Hiên đưa cô đi đâu. Huyền Giao nhìn thoáng qua Thư Hiên, nét mặt anh lộ sắc vui, giọng anh thật hòa nhã.

- Sao em không hỏi anh đưa em đi đâu?!

Huyền Giao trả lời ý nhị:

- Anh đưa em đi đâu em cũng tới. Dĩ nhiên nơi ấy phải tuyệt vời.

Mắt Thư Hiên sáng lên như hai vì sao lấp lánh:

- Cám ơn em đã tin anh.

- Thế thì anh khỏi bận tâm.

- Nhưng anh phải cho em biết nơi em đến chứ!

- Nơi đâu?

- Thiên Duyên.

"Thiên Duyên" Sao lại là Thiên Duyên?! Thư Hiên thích nhà hàng Thiên Duyên, nhưng với Huyền Giao, đây là nơi đầy ấn tượng và kỳ quặc. Nơi đây là nơi Thư Hiên và Hà Nghi đã tổ chức tiệc đính hôn. Sao lại vào đây? Có phải Thư Hiên muốn tra tấn Huyền Giao, muốn làm cho cô nhức nhối khôn nguôi?!

Đến Thiên Duyên, Thư Hiên đưa Huyền Giao vào một gian phòng riêng rất sang trọng. Huyền Giao ngơ ngác nhìn quanh. Chỗ này đặc biệt quá. Huyền Giao không bao giờ mơ ước sẽ được ngồi đây cùng Thư Hiên. Thế mà lại được anh ân cần kéo ghế mời ngồi. Bình hoa hồng rực rỡ trên bàn làm cho gian phòng thêm phần trang nhã. Tiếng nhạc dịu dặt vang lên.

Sau khi Huyền Giao ngồi xuống ghế, Thư Hiên hỏi cô:

- Em thấy thế nào?

- Tuyệt vời!

Mắt Thư Hiền lấp lánh nét cười và Huyền Giao chết đuối trong đáy mắt sâu thẳm đó. Huyền Giao chỉ muốn trốn khỏi ánh mắt quyến rũ chết người đó. Huyền Giao chìm đắm trong bài hát và thấy mơ màng đôi mắt lẳng đãng khói sương của Thư Hiền vẫn vương vấn nhìn cô, rồi anh cũng thả hồn lâng lâng theo giọng ca êm ái của người ca sĩ. Chiều choàng lên vai vạt nắng vàng phai chừng như thần thoại đáng em trang đài. Nụ hồng trên tay không sao giải bày, nhớ em chiều nay, ngấm em nào hay cõi lòng say...

"Ngấm em nào hay cõi lòng say"?! Có phải Thư Hiền đang ngấm nhìn Huyền Giao với cõi lòng say? Bản nhạc đã hết mà Huyền Giao vẫn còn ngồi mơ mộng. Ánh mắt Huyền Giao ươn ướt.

- Em đang nghĩ gì?
- Nghĩ về bài hát.
- Bài hát thế nào?
- Thật hay!

Huyền Giao nói như mơ:

- Yêu và được yêu, được ở bên người mình yêu hạnh phúc biết bao!
- Em thích được như thế?
- Rất thích. Yêu và được yêu, được sống với người mình yêu, ai mà không thích?!

Huyền Giao nói vừa dứt thì Thư Hiền đã gắn chặt môi mình lên môi cô. Đôi môi anh nóng bỏng dịu dàng. Huyền Giao hoảng hốt run rẩy, nhưng rồi vẫn đón nhận nụ hồng vội vã nhưng rất nồng nàn tình tứ của Thư Hiền.

Có tiếng động, Thư Hiền rời Huyền Giao. Cô nhân viên phục vụ mang thức ăn vào. Huyền Giao che giấu sự bối rối bằng cách sắp xếp các món ăn từ tay cô ra bàn. Khi cô nhân viên đi rồi, Huyền Giao

buồn buồn nói với Thư Hiên:

- Anh không được làm thế.

Đôi mắt Thư Hiên nheo lại tinh nghịch:

- Sao? Anh có làm gì bậy đâu?

Huyền Giao nói nhanh:

- Bậy với chị Hà Nghi.

Thư Hiên nắm tay Huyền Giao khẳng định:

- Anh yêu em chứ không phải Hà Nghi.

Mắt Huyền Giao mở lớn. Cô không thể nào tin nổi lời Thư Hiên vừa nói.

- Không yêu Hà Nghi mà anh làm lễ đính hôn với chị ấy? Không lẽ anh hành động hồ đồ thiếu suy xét?

- Một ngày nào đó em sẽ hiểu và tin anh hơn.

Thư Hiên quay lại bàn ăn, đưa đĩa cho Huyền Giao:

- Thôi, chúng mình ăn cơm. Anh đói lắm rồi.

Thư Hiên cầm chén lên, vội vã ăn như người đói thật sự. Huyền Giao cũng bưng chén lên. Đang gấp thức ăn, bỗng cô khựng lại:

- Em nhớ anh và chị Hà Nghi đã tổ chức đính hôn ở đây.

Thư Hiên nghiêm giọng:

- Hôm nay chỉ có em, đừng nhắc đến Hà Nghi.

- Sao không nhắc? Đó là vấn đề em bận tâm nhất.

Thư Hiên nhìn sâu vào mắt Huyền Giao, tia nhìn cháy bỏng:

- Anh muốn em hãy quan tâm đến chính em. Em nghĩ gì khi anh chính thức cầu hôn với em?! Em hãy trả lời anh đi.

Huyền Giao lúng túng:

- Em...em không biết.

- Và em cũng không biết anh là người như thế nào nữa hả?

Thấy Thư Hiền có vẻ hùng hổ, Huyền Giao nói một hơi dài không cần suy xét.

- Anh là một người lạnh lùng sắt đá, độc đoán, tự phụ, cao ngạo.

Nhưng...

- Nhưng sao?

Huyền Giao ngập ngừng rồi nói nhanh:

- Nhưng cũng đầy lòng nhân ái.

Thư Hiền cười phá lên sảng khoái. Nụ cười khiến gương mặt anh bừng sáng. Nụ cười làm Huyền Giao cảm thấy ấm lòng.

Dứt tràng cười, Thư Hiền nhìn thẳng Huyền Giao:

- Khô khan, khó dăm dăm. Đúng! Độc đoán, cũng đúng! Và anh biết em yêu anh chàng khó dăm dăm đó!!

Giọng điệu của Thư Hiền rất tự tin khiến Huyền Giao quá đỗi sửng sò. Cô lặng nhìn Thư Hiền xúc động. Thư Hiền vẫn chưa chịu ngừng. Anh ghì vai Huyền Giao:

- Phải không? Em nói đi!

Huyền Giao không nói. Cô không thể nào nói được. Bóng mây mờ vẫn còn phủ quanh. Cô sẽ không nói được gì. Làm sao Thư Hiền hiểu được Huyền Giao khổ tâm biết đường nào? Vẫn còn Hà Nghi thì làm sao đây? Đúng là một lời cầu hôn quái dị!!

Đó là sự thật, không còn ảo tưởng nữa!! Chính Hà Nghi bằng thịt bằng xương đang ngồi đối diện cùng Huyền Giao. Chính Hà Nghi đã trịnh trọng trao cho cô tấm thiệp cưới. Huyền Giao đau đớn cầm tấm thiệp lên rồi để xuống bàn. Không buồn mở ra xem và không cần

xem vì cô đã biết tất cả những gì ghi trong cánh thiệp hồng!! Huyền Giao phát điên lên, cô không đủ can đảm nhìn tấm thiệp cưới Hà Nghi vừa trao. Đôi mắt Huyền Giao thần thờ, vô vọng. Cô trầm tư bên cạnh Hà Nghi hân hoan. Huyền Giao nhìn Hà Nghi thật lâu. Hà Nghi hôm nay khác hẳn Hà Nghi cô đã từng gặp. Hà Nghi ngồi đó, vui tươi rạng rỡ. Hà Nghi lộng lẫy với đám cưới sắp đến, với hạnh phúc trong tầm tay. Huyền Giao biết rõ nỗi đau sẽ đến, nhưng cô không kịp đón đợi nó.

Hà Nghi hớn hờ bàn chuyện đám cưới. Mắt cười, môi cười, cả khuôn mặt Hà Nghi bừng sáng. Hà Nghi có hay đâu trong lòng Huyền Giao đang nổi cơn giông bão. Xung quanh Huyền Giao tối tăm mờ mịt. Đau khổ nhưng không dám nói. Cay đắng mà vẫn phải thản nhiên. Nếu không có Hà Nghi ở đây, cô sẽ khóc một trận cho hả hê rồi chôn vùi tất cả. Cố nén mọi đau thương trong uất nghẹn, Huyền Giao lặng lẽ ngồi nghe Hà Nghi say sưa nói.

- Đã bao ngày chờ đợi khổ đau, bây giờ chị và anh ấy sẽ không bao giờ xa rời nhau nữa. Dù cậu mợ chị không đồng ý, bọn chị vẫn tiến hành lễ cưới.

Huyền Giao vẫn không nói gì. Hà Nghi tiếp tục:

- Chị biết cậu mợ giận chị lắm, và từ chị, nhưng chị và anh ấy nhất định phải sống bên nhau!

Huyền Giao thờ ơ:

- Sao cậu chị lại không chịu?

- Ờ, cậu mợ chị kỳ lắm. Huyền Giao đã biết rồi đó!

Rồi giọng Hà Nghi trở nên hào hứng:

- Chị đã tha thiết mời cậu mợ dự đám cưới. Nếu cậu mợ không đi, chị cũng không biết làm sao. Chị chuẩn bị cho đám cưới rất chu đáo,

nhưng chị rất hồi hộp Huyền Giao ạ! Không biết mọi việc sẽ ra sao!

Huyền Giao cố gắng động viên:

- Chị đừng quá lo lắng, mọi việc sẽ ổn cả thôi.

- Huyền Giao giúp chị nhé! Chị cần em lắm!

Huyền Giao gật đầu hứa hẹn:

- Vâng, em sẽ giúp chị. Chị cứ yên tâm.

- Bọn chị tổ chức thật đơn sơ. Dự lễ trong nhà thờ rồi sau đó sang nhà hàng dự tiệc. Khách khứa cũng không đông lắm đâu.

Tại sao lại đơn sơ? Tại sao khách khứa lại không đông lắm? Ông giám đốc công ty gốm sứ Phương Nam kia mà? Phải thật to lớn, huy hoàng chứ! Có lẽ Hà Nghi chỉ nói với cô thế thôi. Bỗng nhiên Huyền Giao hỏi:

- Chị sắp đồ cưới chưa?

- Xong cả rồi.

Trong đầu Huyền Giao đầy dấu hỏi. Cô không hiểu Thư Hiền nói gì cả. Anh giấu cô chẳng? Cần gì phải giấu khi sự thật đã rõ ràng?

Huyền Giao đỡ đầu nhìn Hà Nghi và hỏi như cái máy:

- Áo cưới của chị chắc đẹp lắm.

Hà Nghi mỉm cười:

- Hôm đó Huyền Giao sẽ thấy.

- Chị xinh đẹp như thế này thì khi mặc áo cưới vào sẽ lộng lẫy kiêu diễm như nàng tiên.

Hà Nghi vuốt má Huyền Giao:

- Thôi đừng có nịnh.

- Em nói thiệt mà! Bao nhiêu người đã chết đuối vì chị rồi nhỉ?

Hà Nghi thành thật:

- Chị chỉ còn một người chết đuối thôi. Nhiều người chỉ thêm phiền

toái thôi, phải không?

Giọng Huyền Giao bỗng xa xôi:

- Nhưng cũng có người thích có hàng tá người chết đuối vì mình đấy.
- Không có chị đâu.

Và Hà Nghi khẽ hỏi lại Huyền Giao:

- Còn Huyền Giao thì sao?

Huyền Giao nghiêm giọng:

- Em chỉ thích có một người yêu mình và em yêu người đó. Và mãi mãi được sống chung với nhau.

Ngập ngừng một chút rồi Huyền Giao nói tiếp:

- Như chị vậy đó. Thật hạnh phúc tuyệt vời!

Hà Nghi nhìn Huyền Giao thật lâu. Cô muốn nói với Huyền Giao thật nhiều điều. Hà Nghi như thấy được nỗi sầu hiu hắt trong mắt Huyền Giao. Cuối cùng, Hà Nghi chỉ nói được một câu ngắn gọn:

- Rồi Huyền Giao cũng sẽ được như thế.

Huyền Giao lắc đầu ngán ngẩm. Làm sao cô được như thế? Hạnh phúc dịu ngọt đó là của Hà Nghi rồi! Tim Huyền Giao thất lại khi đến ngày cưới Hà Nghi. Huyền Giao không sao tránh khỏi cái ngày ấy. Cái ngày mà cô nơm nớp lo sợ. Huyền Giao không có tư cách nào đến với Thư Hiên nữa. Hãy chấm dứt từ đây!

Hà Nghi ra về, Huyền Giao gục đầu xuống bàn. Tất cả đã tan vỡ.

Thư Hiên nghĩ gì? Anh bảo Hà Nghi không liên quan gì đến anh và Huyền Giao. Anh sẽ giải quyết chuyện Hà Nghi. Giải quyết sao đây? Thật ra, Huyền Giao đâu chấp nhận Thư Hiên từ hôn Hà Nghi. Sao nghe lẽ cưới, tim cô lại nhói đau? Cô mâu thuẫn với chính mình. Tim cô như bị ai bóp nghẹt, khó thở. Phải xa Thư Hiên từ đây! Huyền Giao nhìn trừng trừng tám thiệp trước mặt. Cô đưa tay cầm chặt tám

thiệp, vẫn không đọc một dòng chữ nào trên tấm thiệp đó.

Hai tay bóp chặt tấm thiệp đến nhàu nát!

Mãi sau Huyền Giao mới chậm rãi mở tấm thiệp ra đọc kỹ những dòng chữ trên cánh thiệp báo tin lễ vu quy của Trần Hà Nghi sánh duyên cùng Huỳnh Bảo San. Huyền Giao ngạc nhiên. Tại sao là Bảo San? Chuyện gì kỳ quặc thế này? Cô mở to mắt nhìn rõ. Vẫn là Huỳnh Bảo San chứ không phải Nguyễn Thư Hiên. Huỳnh Bảo San là ai? Đầu óc Huyền Giao quay cuồng với nghìn câu hỏi. Hà Nghi không đùa chứ? Huyền Giao chưa từng nghe đến tên Bảo San. Hay đây cũng là tên của Thư Hiên? Bảo San là Thư Hiên phải không?

Chìa tấm thiệp trước mắt Thư Hiên, Huyền Giao âm ức:

- Anh hãy giải thích cái gì thế này?

- Thiệp cưới của Hà Nghi đấy. Cô ấy đưa cho em phải không?

Thản nhiên đến độ lạ kỳ. Huyền Giao hết chịu nổi, chỉ muốn hét lên, nhưng cổ điềm tĩnh:

- Đúng vậy!

Thư Hiên cầm tấm thiệp trên tay:

- Chúng mình sẽ đi dự đám cưới của Hà Nghi.

Huyền Giao ngơ ngác:

- Hả? Anh nói sao? Anh là chú rể mà.

Thư Hiên phá lên cười. Anh cười sặc sụa thoải mái. Huyền Giao không chịu được, giọng cô run run:

- Anh đừng cười nữa. Hãy cho em biết đi. Anh có phải là chú rể?

Thư Hiên đáp lập lò:

- Em đã đọc thiệp mời chưa?

- Rồi.

Thư Hiền vẫn chưa dứt tiếng cười:

- Đọc rồi mà em không thấy gì hết sao?

- Thấy gì?

Thư Hiền vẫn chơi trò đánh đố:

- Tên anh, em có thấy tên anh trong tấm thiệp của Hà Nghi không?

Huyền Giao không nói gì, anh lại tiếp:

- Tên anh đâu có trong thiệp cưới. Hà Nghi kết hôn với ai, em có đọc kỹ trong thiệp cưới không?

Thư Hiền vừa nói vừa nheo mắt nhìn Huyền Giao:

- Với ai? Với ai?

Anh lại ghì chặt Huyền Giao, cô đáp vội:

- Với Bảo San.

- Bảo San là ai, em biết không?

- Là anh.

- Trời đất! Ai nói với em như vậy? Em có còn nhớ tên anh không?

Anh là Nguyễn Thư Hiền, em rõ chưa?

Huyền Giao đáp thật bình thản:

- Một người vẫn có thể có nhiều tên.

Thư Hiền trở mắt ngó Huyền Giao:

- Anh chỉ có tên Thư Hiền thôi. Anh và Bảo San là hai con người khác nhau. Em đừng nhập thành một. Anh không chịu trách nhiệm đâu.

Huyền Giao lộ vẻ băn khoăn:

- Em thật không hiểu nổi. Hà Nghi đính hôn với Thư Hiền, lại dám cưới với Bảo San. Không lẽ có hai con người khác nhau?

- Đúng vậy. Anh là anh, còn Bảo San là Bảo San. Em đừng nhầm!
- Em muốn điên đầu đây. Bảo San là ai?
- Là vị hôn phu của Hà Nghi.
- Em tưởng vị hôn phu của chị Hà Nghi là anh?!
- Anh là hôn phu của em.

Đôi môi hồng của Huyền Giao chưa kịp thốt lên câu nào thì Thư Hiên đã ghé xuống môi cô hôn đắm đuối. Nụ hôn chùng như bắt tận.

Huyền Giao ngộp thở, nóng ran, vùng vẫy:

- Đầu óc em muốn nổ tung đây này. Thật là khó hiểu.
- Không có gì khó hiểu đâu. Chuyện rất đơn giản.

Mắt Huyền Giao xéch lên:

- Đơn giản à? Anh và Hà Nghi bày trò gì vậy? Đã đến hôn rồi mà.
- Anh đính hôn giùm Bảo San.
- Trời ạ! Không thể nào hiểu nổi.
- Rồi em sẽ hiểu!

Bảo San là bạn thân nhất của Thư Hiên. San là một chàng trai có khí phách, rất dễ mến. Anh và Hà Nghi yêu nhau tha thiết, nhưng ông bà Nhon không chấp nhận. Ông chê gia đình của Bảo San nghèo. Vì thế ông cố tìm mọi cách phá vỡ mối tình của hai người. Ông Nhon ngăn cấm Hà Nghi, còn tới nhà chỉ trích mẹ con Bảo San thậm tệ. Mẹ Bảo San vừa xấu hổ vừa tự ái, cũng không muốn cho Bảo San gắn bó với Hà Nghi. Ba Bảo San mất đã lâu. Mẹ anh hằng ngày tần tảo buôn bán nuôi anh em Bảo San ăn học. Thi xong tú tài, Bảo San đi làm phụ giúp mẹ. Tình cờ anh gặp ông Danh, một Việt Kiều vừa về nước,

cũng là bạn cũ của ba anh. Hiểu hoàn cảnh gia đình Bảo San, ông Danh giới thiệu anh với một kỹ sư người Pháp. Hai ông bảo trợ cho Bảo San sang Pháp học ngành điện tử bốn năm. Khi Bảo San về nước, được giới thiệu làm trong công ty đầu tư của nước ngoài. Bảo San đi học, ông bà Nhon không hay biết. Lúc nào ông cũng hăm he và bắt buộc Hà Nghi cắt đứt với Bảo San. Hà Nghi yêu Bảo San và nhất định chờ anh đi học về. Lúc đầu Bảo San không chịu đi học, Thư Hiền và Hà Nghi phải động viên mãi.

Đi học, nhưng Bảo San không yên về ông bà Nhon. Anh đã gửi Hà Nghi cho Thư Hiền. Mong Thư Hiền bảo vệ, chở che cho Hà Nghi khỏi ông cậu tham tiền. Ngỡ Hà Nghi cắt đứt quan hệ với Bảo San, ông Nhon đắc thắng và đòi gả Hà Nghi cho ông Thức. Trước tình hình nguy khốn đó, Thư Hiền, Bảo San và Hà Nghi bàn bạc kế hoạch đối phó. Thư Hiền giả vờ đính hôn với Hà Nghi để kéo dài thời gian chờ đợi Bảo San quay về.

Bây giờ Bảo San quay về. Dĩ nhiên anh cưới Hà Nghi. Thư Hiền hết trách nhiệm. Ông bà Nhon không đồng ý cũng không được. Họ đã chuẩn bị xong xuôi. Hà Nghi mời ông bà Nhon dự lễ cưới hân hoan. Nếu cậu mợ không đi thì cũng không phải lỗi ở Hà Nghi. Cả ba người nhất định không để điều đáng tiếc xảy ra. Giờ đây Hà Nghi hân hoan bao nhiêu thì Thư Hiền cũng sung sướng bấy nhiêu!!

Thư Hiền kéo Huyền Giao sát vào anh:

- Chuyện chỉ có thế, em hiểu chưa?
- Không hiểu.

Huyền Giao vừa giận vừa mừng:

- Chuyện quan trọng vậy mà không nói với em.

Thư Hiên cố bào chữa:

- Đã nhiều lần anh định nói với em.

Mắt Huyền Giao rung rung:

- Định nói! Anh hại em thì có. Anh đâu biết rằng em khổ tâm đến dường nào. Cứ mỗi lần nghĩ đến việc mình đã yêu vị hôn phu của người khác, em lại muốn điên lên được. Em xấu hổ và xỉ vả mình.

Anh ác lắm!

Nói xong, Huyền Giao đứng trong tư thế sắp lao ra ngoài. Thư Hiên ôm chầm lấy cô:

- Cái gì thế? Em định chạy à? Không được đâu. Anh sẽ giữ em luôn.

- Ai cho giữ?

- Tình yêu của anh.

- Yêu anh, em chỉ muốn thoát tim.

- Anh cũng muốn đứng tim khi thấy em đi với gã Nam Phổ.

Huyền Giao thông báo:

- Em đã trả lời dứt khoát với Nam Phổ rồi và hiện nay Nam Phổ đã đến với Hân Mỹ. Họ tâm đắc lắm.

Mắt Thư Hiên ánh nét mừng rỡ:

- Vậy thì anh yên tâm.

Huyền Giao nghiêng đầu nhìn anh, vờ hỏi:

- Yên tâm điều gì?

Thư Hiên trịnh trọng:

- Yên tâm là có em bên đời anh mãi mãi.

Huyền Giao tựa đầu vào vai Thư Hiên nũng nịu:

- Biết em có chịu đi bên đời anh không?

Giọng Thư Hiên ầm áp lạ thường:

- Anh biết là em sẽ đồng ý.

Rồi anh thì thắm vào tai Huyền Giao:

- Ngày cưới của Hà Nghi và Bảo San, anh sẽ đính hôn cùng em.

- Ôi!

Huyền Giao không nói tròn câu, Thư Hiền đã hôn nhẹ lên môi cô. Đôi môi Huyền Giao hồng hơn cả nắng hồng bên ngoài khung cửa!!

Hết

Đánh máy: Chaulovekitty

Nguồn: Chaulovekitty

VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 16 tháng 10 năm 2006